

Bé Ngọc !!!

Contents

Bé Ngọc !!!	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	32
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	41
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	52
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	62
20. Chương 20	64
21. Chương 21	67
22. Chương 22	69
23. Chương 23	71
24. Chương 24	74
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	81
28. Chương Cuối	85

Bé Ngọc !!!

Giới thiệu

Tác giả: shanyng0 thể loại: buồn, vui, hài,. . . nói chung là tất cả Rating: teen tình trạng: on going

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-ngoc>

1. Chương 1

Buổi chiều bên bờ biển Caribe

Gió thổi từng đợt mang theo hơi muối nhẹ thoảng thấm vào khắp cơ thể. Mái tóc chơi đùa cùng gió biển bay loạn xạ. 1 nàng công chúa đang đi bên cạnh chàng bạch mã hoàng tử của mình, họ tay trong tay...

“Hải Anh. Con có biết bây giờ là mấy giờ rồi ko hả?”

“Con dậy ngay giờ mà mẹ”

Từ sau cánh cửa gỗ màu vàng, 1 cô gái với đôi mắt màu nâu nhạt mơ màng đi xuống

“Con có nhớ hôm nay là ngày gì ko mà giờ này mới lợ mợ dậy hả?”-1 ng phụ nữ trung niên với bộ quần áo làm bếp của những bà nội trợ đang chống nạnh dưới cầu thang nhìn cô gái

“Hôm nay là thứ 6 ngày 13 ko phải sao mẹ?” – Cô gái ngây thơ hỏi lại mẹ mình

“Ôi con gái tôi! Hôm nay là ngày đầu tiên con đi học ở trường mới đó”- Ng phụ nữ cầm cái muôi múc canh gõ lên đầu cô gái

“Mẹ. Mẹ có biết đánh vào đầu sẽ khiến IQ của con giảm xuống ko? Ko lẽ mẹ muốn con gái mình là kẻ ngu si sao?”- Cô gái ôm đầu ‘xót xa’ cho số phận mình

“Hải Anh!”-1 giọng nói trầm thấp từ phía sau cô gái phát ra

“Dạ. Con rõ rùi mà bố”-Cô gái quay lại cười hiền với ng đàn ông trung niên rồi 3 chân 4 cẳng chạy ra cửa nhà đi học. Nhưng cũng ko quên bỏ lại 1 câu “Con đi học đây ạ”

Chạy gần 1km, cô gái đã có mặt tại ngôi trường mới của mình. Ngôi trường cấp 3 ‘danh giá’ nhất trong cái thành phố mà cô vừa chuyển tới chiều hôm qua. Sau khi làm xong mọi thủ tục chuyển trường, hôm nay là buổi học đầu tiên của cô ở trường mới. (Bây giờ mình mạn phép gọi Hải Anh là nó nha)

“Lớp 11A1? Ở đâu nhỉ?”-Nó vừa ngửa cổ nhìn những tấm biển lớp vừa bước đi

“TRÁNH RA!!!”- 1 tiếng hét inh tai từ phía sau nó vang lên.

“ẦM”-1 vụ va chạm mạnh diễn ra. 2 cô gái cùng va vào nhau ngay trên hành lang lớp học.

“Đã bảo tránh ra rồi mà ko nghe. Ko biết nghe tiếng Việt hả?”-Cô gái vừa đâm vào nó oang oang mắng nó Nó ngẩng đầu lên nhìn cô gái đánh đá trc mặt. 1 khuôn mặt tròn trịa, nước da trắng mịn, hàm răng trắng toát cùng với đôi mắt đen thẳm hút hồn ng đối diện.

“Đáng tiếc” Nó chỉ nói 2 từ rồi bỏ đi tiếp tục công cuộc tìm kiếm lớp mới của mình

“Này! Cô vừa nói gì hả?”- Cô gái vừa rồi vẫn ko chịu buông tha cho nó. Nhưng nó cũng chẳng quan tâm tới cô ta. “Nếu cô ko đứng lại thì đừng có trách tôi”

Chợt, nó đứng lại rồi quay lại nhìn cô gái với ánh mắt bình thản đầy thân thiện “Bạn có thể chỉ ình biết lớp 11A1 ở đâu đc ko? Mình là học sinh mới”

Cả hành lang té ngửa bởi câu nói vô tư của nó. Ai chẳng biết Mỹ Vân-Cô gái vừa đâm vào nó trên đôi patin ấy- là chị cả của trường. Trốn giờ, bỏ tiết còn nhiều hơn ăn cơm. Đánh nhau nhiều như cơm bữa. Nhưng bởi nhà cô ta có tiền, lại giỏi võ, thường đạt nhiều giải thưởng lớn cho trường nên Hiệu trưởng cũng nể cô ta 2 phần

“Oh! New student?”-Mỹ Vân khoanh tay trước ngực hất cằm nhìn nó

Nó ko nói gì chỉ cười và gật đầu.

“11A1?”

Nó vẫn tiếp tục cười và gật đầu

“Good. Follow me”

“Thanks”

Nó ngoan ngoãn đi theo phía sau Mỹ Vân. Vân dẫn nó đi qua hành lang dài và rộng, lên tầng 2. Tất cả lớp 11 đều ở tầng này. Vân thân nhiên bước vào lớp còn nó thì đứng trước cửa lớp nhìn mãi cái biển lớp. Cái biển này khác với cái biển mà nó từng nhìn thấy. Nó đc làm bằng hợp kim nhưng lại ko bóng. Ko hiểu sao nó cứ thích nhìn cái biển lớp này.

“Bạn là học sinh mới?”-1 giọng nói có vẻ yếu đuối, nhẹ nhàng vang lên phía sau nó.

Nó quay lại. Đối diện nó lúc này là 1 cô gái bé nhỏ, đang rụt rè nhìn nó nhưng nhìn sâu vào đôi mắt đó, nó đã nhìn thấy 1 cô gái với nụ cười ngọt ngào cùng với ánh mắt lạnh lợi. Nó thu lại tầm nhìn rồi mỉm cười, gật đầu với cô bạn

“Mình là lớp phó. Thầy nói mình giúp bạn làm quen với trường trc khi thầy vào”

“Cảm ơn. Nhưng...Có thể đổi thành giờ nghỉ giữa giờ đc ko?”

“Cũng đc. Mình tên Hằng. Nguyễn Thu Hằng”

“Còn mình là Hải Anh. Rất vui đc quen biết bạn”

“Mình cũng vậy”

Hè đã sang, ngoài kia sân trường đượm màu vàng của nắng hè, 1 ánh sáng gay gắt báo hiệu mùa hè nóng bức bắt đầu. Đầu đó vắng lại tiếng ve kêu râm ran. Cô nữ sinh đang thả hồn theo gió. Ngốc. Đó là biệt danh mà mọi ng đặt cho nó-Hải Anh.

Nháy mắt, nó đã học ở ngôi trường mới đc nửa năm. Cũng đã quen với ngôi trường mới. Bây giờ nó có 3 ng bạn là Hằng, Lan và Nguyệt. Hằng là 1 lớp phó với vóc ng nhỏ bé nhưng học lực ko nhỏ bé chút nào, 1 lớp phó dịu dàng và lạnh lợi. Lan là tổ trưởng, lực học cũng khá, là 1 cô bạn hòa đồng và giúp đỡ nó khá nhiều. Nguyệt thì học kém hơn 1 chút nhưng cô bạn hát rất hay. 4 đứa chúng nó cứ bên nhau như hình với bóng ấy. Rồi nó chợt giật mình bởi tiếng ồn ã bên tai

-Hey. Ngốc. Ra đây chút đi- Nguyệt gọi nó

-Có chuyện gì sao? Mình đang bận mà-Nó cười nói nhưng vẫn đứng dậy bước lại chỗ Nguyệt

-Lão Thiên ơi! Ngồi đó mà cũng bận được hả? Có mà bận mơ thì có-Lan lau chau

-Ukm. Mơ cũng là 1 việc mà. Ko phải ai cũng mơ đc đâu nha-Nó ngây thơ nói lại

-Oh my God!-Cả 2 cùng la ầm lên

-Ủa? Hằng đâu?-Nó ngo trái ngo phải

-Đây đây, đến rồi đây. Này, cho bà. Đúng vị vani bà thích nhé!-Hằng vừa nói vừa nhét 1 que kem vani vào tay nó

-Thanks.

Cả 4 đứa ngồi trên chiếc ghế đá bên gốc cây bàng vừa ăn kem vừa nói chuyện

-À. Vừa rồi gọi mình làm gì đấy?

-Úi! Bà ko nói suýt nữa thì tui quên mất. Lan, nói cho nó nghe đi. Tui ăn kem đã- Nguyệt lạnh chanh

-Tui cũng đang ăn mà. Nhưng ko sao. Ngốc! Nghe nè-Lan làm vẻ rất bí ẩn nói với nó-Vừa nghe thấy bọn cái Vân nói chuyện với nhau xong. Chúng nó nói...

-STOP!-Nó ngắt lời- Ko cần nói nữa. Mình biết rồi

-Bà biết rồi?-Cả 3 tròn mắt nhìn nó

-Hằng nè. Vặn nhỏ vol dùm đi. Đúng là ở trong chăn mới biết chăn có rận

-Bà nói vậy là ý gì hả? - Hằng liếc xéo nó

-Lúc mới gặp Hằng bạn nghĩ Hằng là ng dễ bắt nạt cơ. Ko ngờ...Haiz-nó lắc đầu tiếc nuối

-Đúng. Đúng-Lan và Nguyệt phụ họa theo

-Công nhận. Giờ tui càng ko hiểu nổi sao ngày trc lại có thể chơi với bà chăn lừa này. Hic-Nguyệt “khóc nấc” lên

-Thôi. Chẳng phải chỉ có mình bà đâu. Cả tui và nhỏ Ngốc cũng vậy mà-Lan an ủi

-Mấy bà...-Hằng đứng phắt dậy chống nạnh nhìn 3 đứa

-Làm sao?-Cả 3 vênh mặt lên đáp lại

-Mấy bà...mấy bà ăn hiếp tui. Huhuhu-Hằng đưa tay lên che mặt

-Ủa? Khóc thiệt hả?-Nó ngây thơ nhìn vào mặt Hằng

-Thôi mà. Tụi tui đùa chút thôi.-Lan vỗ vỗ vai nó

-Được rồi. Tụi tui mời bà ăn kem. Ok?-Nguyệt hét lên

-Thật ko?-Hằng vẫn ‘thút thít’

-Thật

-Bà nói rồi nhé. Hehe-Hằng ngồi ngay ngắn lại ghé đá

-Bà dám lừa tui?-Nguyệt

-Hahaaaaaaaaa!-Cả 3 cùng cười

-Hừ. Mà ko sao. Cả Lan và nhỏ Ngốc cũng phải mời bà mà-Nguyệt vững dạ với ý nghĩ mới nảy ra trong đầu mình

-Never. Keke-Lan và nó cùng đồng thanh

-Why?

-We don't invite her. Only you-Lan lên tiếng giải thích

-Chia buồn-Nó vỗ tay vào vai Nguyệt với vẻ mặt đầy đau thương

-Mấy bà chết với tui. Yaaaaaaaaaaaaa-Nguyệt nói rồi đuổi theo 3 đứa.

-Hahahahaaaaaaaaaaaaaaaaa

4 đứa chúng nó chạy khắp cả hành lang, hết lên cầu thang rồi lại xuống cầu thang. Lượn lờ vòng vèo vài vòng cho đến khi cả 4 cùng mệt phờ ng. Họ lại ngồi xuống bên chân cầu thang

-Nè...Bà...Ăn cái gì...mà...khỏe thế?-Hằng ôm bụng thở

-Thì ăn...cái thứ...mà...bà...ăn...mỗi ngày...đó-Nguyệt dù mệt nhưng vẫn đắp chất lại Hằng

-Vào lớp rồi kìa. Đi thôi-Nó nhắc nhở rồi bước nhanh về lớp

-Ủa?-Lan ngạc nhiên nhìn nó-Sao...sao...bà...vẫn...bình thường thế?

-Thì ngày nào tui chẳng chạy từ nhà tới trg- Nó quay lại cười rồi chạy nhanh vào lớp.

-Hơ-Cả 3 ngơ ngác rồi từ từ vào lớp

-Các em đi đâu mà giờ mới vào lớp hả?-Giọng thầy lạnh lạnh vang lên bên tai 3 đứa

Cả 3 choàng tỉnh khỏi cơn mê nhìn về cuối lớp. 1 con bé đang ngồi chống cằm, suy tư như không để ý bất cứ gì nhưng nhìn kĩ sẽ thấy khóe miệng cô bé thỉnh thoảng cũng nhếch lên. Gió lùa qua từng cánh cửa sổ vào lớp học, làm dịu đi phần nào những oi bức của mùa hè. Lại càng làm nổi bật lên hình bóng của cô gái. Mọi thứ xung quanh chỉ như bức nền phụ họa thêm cho cô, mờ ảo và huyền bí

-Này. Các bà có thấy những gì mà tui đang thấy ko?-Nguyệt hấy vai 2 con bạn.

-Chết. Tui bị ảo giác mất rồi-Lan nhẹ nhàng nói.

2. Chương 2

“Con về rồi à”-Nó đẩy cửa bước vào nhà. Bố mẹ nó đang ngồi xem tivi. Nó chạy lên phòng cất cặp thay quần áo, rửa mặt xong mới xuống dưới nhà rồi ngồi vào chiếc ghế đơn bên mé bàn. Rót 1 cốc nước và uống (Tất nhiên).

“Hải Anh. Xuống dọn cơm đi con”-Bố nó vừa xem tivi vừa nói với nó

“Ồ. Ko chờ em hả bố?”-Nó ngây thơ nhìn bố mình

“Nó về rồi. Con dọn xong thì gọi em xuống luôn đi”

“Dạ”-Nó chạy tọt vào trong bếp và 3p sau chạy lên nhà, ko thèm gõ cửa, nó xông thẳng vào phòng em nó

“Này nhóc. Rửa tay rồi xuống ăn cơm đi”

“Chị”-Nó đang định bước đi thì em nó gọi lại

“Gì nữa?”-Nó cau có

“Cho Phong xin cái thẻ 20 đi”-Nhóc năn nỉ với nó

“Thẻ 20? Được thôi. Đưa tiền đây. Chị mua cho”-Nó chìa tay ra trước mặt em nó

“Chị”-Em nó kêu nhẹ

“Ko có thì thôi. Chị ko phải cái ngân hàng. Hi hi”-Nó cười rồi đi xuống nhà

“Chị. Mua cho Phong đi mà”-Em nó chạy theo túm lấy tay áo nó rồi lắc lắc

“Chịu thôi”-Nó vẫn bàng quan.- “Trừ khi...”

“Trừ khi làm sao? Chị nói đi”-Em nó nóng ruột

“Trừ khi đợt thi tới này nhóc zing dc số điểm 10 lớn hơn hoặc ít nhất là bằng với kết quả 4 năm trc của chị thì chị có thể sẽ suy nghĩ lại”

“Ok. Tưởng gì. Ch

uyện nhỏ. Chị nói rồi nhé”-Nói rồi em nó chạy lên nhà

“Này. Ko ăn cơm còn làm gì đây”

“Em xuống ngay”

Nó cười, lắc đầu đi xuống nhà. Vào phòng bếp, bố mẹ đã ngồi bên cạnh bàn ăn cơm từ lúc nào rồi.

“Hải Anh. Hải Phong đâu?”-Mẹ nó hỏi nó

“Con đây ạ”-Hải Phong vừa chạy vào vừa nhanh tay bốc 1 miếng trứng bỏ vào miệng “Wow. Mẹ là number 1. Mẹ là 1 ét-tê của con”

“Này. Em đã rửa tay chưa mà bốc ăn thế hả?”-Nó đập vào tay Phong

“Phong rửa rồi. Ko tin chị ngồi thử xem. Con có mùi của xà phòng nữa nha”-Nhóc chìa 2 bàn tay nhỏ nhắn ra trc mặt nó

“Vậy thì ăn cơm thôi. Ăn cơm nào”-Bố nó cười cười

“Con mời bố mẹ ăn cơm”-Nó và cậu nhóc đồng thanh

“Chị mời Phong ăn cơm”-Nó cười rồi xoa đầu em nó

“Phong cũng mời chị ăn cơm”-Cậu nhóc cũng học theo cách nó nhưng do thấp hơn nó nên đành thôi

Sau bữa trưa. Em nó đi học, bố mẹ nó đi làm. Chỉ có mình nó ở nhà. Nó khóa hết cửa nhà lại rồi lên phòng học bài. Với cái chỉ số IQ ko cao nhưng cũng chẳng thấp. Chỉ 2h là quá đủ để nó hoàn thành đồng bài tập về nhà.

“Chết! Đã 2h55 rồi sao”-Nó cầm chiếc đồng hồ để bàn rồi chạy nhanh làm thủ tục cá nhân rồi vớ vội chiếc cặp đi học

Bằng 1 tốc độ kinh ng, nó có mặt tại trường đúng 3h15. Đang thở dốc thì bọn Hằng, Lan, Nguyệt cùng đi tới

“Wow. Hiếm nha. Nhỏ Ngốc mà cũng thở dốc nè bà con”-Hằng làm bộ la lớn

Nó cố hít thở thật sâu để giữ hơi thở đều đặn rồi mới quắc mắt nhìn Hằng

“Nè. Hằng sợ rằng ng ta ko biết hay sao mà la lớn thế?”

“Keke. Ai biểu bà mới về trg nửa năm đã cuỗm ngay cái vị trí số 1 của trg đẩy tui xuống thứ 11 làm chi?”-Hằng ngáy thơ vô (số) tội nhìn nó

“Thôi ko nói nữa. Vào lớp đi. Muộn rồi”

Dứt lời thì ng cũng chẳng còn tâm hơi đâu. Nó lại như 1 vận động viên đường dài, chạy với 1 tốc độ tối đa mà nó có thể chạy đc lúc này, lao thẳng vào lớp.

Cửa lớp 11A1

“Thưa cô, em xin phép vào lớp”-Nó đứng ngay ngắn giữa cửa lớp. Xui xẻo cho nó. Giáo viên môn Hóa hôm nay nghỉ. Giáo viên dạy thay lại nổi tiếng là ‘ác nữ’. Phen này thì nó chết chắc. Đang loay hoay ko biết làm gì thì bọn nhỏ Hằng cũng tới. Kết quả vẫn là phải hứng chịu những ánh nhìn xoi mói của ‘ác nữ’ cùng những lời đàm tiếu của mấy nhỏ trong lớp.

“Thưa cô, chúng em xin vào lớp”-Cả 1 ‘quân đoàn’ xin vào lớp đang đứng trc cửa lớp.

“Dương Quân đấy à. Em cứ vào đi”-Thái độ của ‘ác nữ’ thay đổi chóng mặt. Ai chẳng biết ‘ác nữ’ mê bóng rổ, trong khi đó Dương Quân lại là đội trưởng đội bóng rổ của trg, đã nhiều lần đạt cup vô địch. Bà ta ko quý thì mới là chuyện lạ

Nó cứ đứng nhìn. Dương Quân ko phải ng xa lạ. Cái kẻ ngồi ngay bên cạnh nó, cách nó có 1 cái ô bàn ấy sao nó có thể ko biết đc? 1 kẻ có độ tự kỉ còn nặng hơn cả độ mặn của biển Chết. Và điều quan trọng nhất, hần và nó hiện đang cùng giữ vị trí số 1 của bảng xếp hạng học tập trong trg. Nó ghét cái vẻ kèn kiệu của hần. Nhìn mà chỉ muốn đâm cho vỡ cái mặt đấy ra.

Lúc đi ngang qua 4 đứa nó, nó rõ ràng nhìn thấy nụ cười đắc thắng của hắn. Hừm. Ưc chế chết nó. Bây giờ nó lại thấy hạnh phúc vì ‘ác nữ’ ko để cho tụi nó vào lớp. Nó vẫn đứng trc cửa lớp, khuôn mặt chẳng biểu hiện gì. Từ từ khép chặt 2 mắt, nó đang nhẩm lại mấy câu bất đẳng thức thầy mới cho hồi sáng. Và nó ko phát hiện ‘ác nữ’ đang nhìn nó với 1 ánh mắt phức tạp.

“Hải Anh”-’ác nữ’ gọi nó-”Em có thể vào chỗ đc rồi”

Nó nhẹ nhàng và chậm chậm mở mắt nhìn thẳng vào ánh mắt phức tạp của ‘ác nữ’. Nó ko hiểu tại sao hôm nay ‘ác nữ’ lại khác trc như vậy.

“Thưa cô, vậy còn 3 bạn ấy thì sao ạ?”-Nó nhìn về phía 3 đứa bạn đang há mồm nhìn ‘ác nữ’. Cũng phải thôi. Đến nó còn chẳng tiêu hóa kịp nữa là...

“Đc rồi. Tất cả cùng vào đi”-’ác nữ’ ban chiếu đại xá có ai mà ko hân hoan. Nhưng lần này thực sự nó chẳng vui vẻ nổi

Lúc đi ngang qua chỗ của Vân, tụi nó nghe thấy rõ ràng

“Shit! Cái lũ nhà quê tụi nó mà cũng học đòi giống bà kia, Vân”-Quyên tung hứng

“Tui biết nhiều ng muốn đc như tui nhưng mà...đó ko phải là 1 việc dễ”-Vân vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt nó

Vẫn cười, vẫn điềm đạm nhưng chỉ có Chúa mới biết trong lòng nó đang tức tối đến mức nào. Thề có Chúa, học ở cái lớp này trong nửa năm mà nó đã giảm tới 5kg do stress. Bình thần về tới chỗ ngồi, nó chỉ còn biết cách chút giận vào trang giấy. Nó phải giỏi hơn, thành đạt hơn tất cả thầy mọi ng.

Miên man với suy nghĩ của mình mà nó đã vô tình bóp nát cây bút trong tay. Mảnh vỡ của chiếc bút đâm vào tay chảy máu khiến nó bình tĩnh hơn 1 chút.

-Nè Ngốc!-Lan vừa nói vừa đưa cái băng cá nhân cho nó.

Nó vẫn cứ lan man suy tư, chẳng hay biết gì. Hại mấy con bạn nó hoảng cả lên

-Ngốc! Sao thế?-Hằng quan tâm

-Ngốc? Ngốc ơi-Nguyệt khê gọi nó. Nhưng nó vẫn bất động như tượng. 2 mắt cứ nhìn thẳng vào chỗ bàn tay bị thương, khuôn mặt ko chút biểu cảm. (Man rợ)

-Này. Hải Anh. HOÀNG HẢI ANH-Lan gần như hét lên

-Điếc tai quá. Này. Có ng gọi-Quân vừa nói vừa lấy cái thuốc kẻ đập vào chỗ tay chảy máu của nó

Cảm giác mát lạnh khiến nó hồi tỉnh lại. Ngây ngốc nhìn Quân như muốn hỏi ‘có chuyện gì?’ vậy

Quân chẳng buồn nói gì mà chỉ khê quay đầu nhìn sang bên cạnh rồi quay lại với bài giảng của mình. Ko mấy may đếm xia tới đôi mắt mở to nhìn mình đầy ngạc nhiên của nó.

Đầu nó lúc này chạy nhanh 1 suy nghĩ “Hôm nay có bão”. Nghĩ thì nghĩ, nó vẫn quay qua chỗ mấy nhỏ bạn mình.

-Có chiện chi mà chúng mi gọi ta tới tập giữ zậy?

-Lão Thiên ơi. Ta muốn lật bàn-Giọng Lan lãnh lút-Thưa cô nương, tại hạ chẳng hay cô nương hiện đang tư tưởng đến ý chung nhân nên thất lễ, thất lễ rồi

-Ko sao. Đại cô nương như ta đại nhân có đại lượng, ko chấp nhặt tiểu cô nương-Nó đáp liền mạch bằng cách học theo mấy bộ phim truyền hình như Lan

-Các hạ thật là...vô đối.-Hằng xen ngang

-Hôm nay coi như tại hạ đc đại khai nhãn giới.- Nguyệt cũng chẳng chịu kém phần

Nói xong cả 4 ng cùng che miệng cười mà ko để ý tới ‘ác nữ’ đang nhìn họ với 1 ánh mắt ko mấy thân thiện

-4 em nữ cuối lớp đứng hết lên cho tôi-giọng ‘ác nữ’ cao vút

Cả 4 hết nhìn nhau rồi lại nhìn ‘ác nữ’. Chẳng ai bảo ai cả 4 cùng đứng lên, đầu cúi gằm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Cả lớp im phăng phắc ko 1 tiếng động. Bầu ko khí dường như ngưng đọng. Kết hợp cùng cái nắng hè vẫn còn đang rất oi bức mặc dù đã gần 4h chiều. Tất cả tạo nên 1 sức ép nặng nề lên thần kinh non nớt của những cô, cậu học trò nhỏ bé, chưa hiểu thế sự. ‘Ác nữ’ nhìn cái nắng bên ngoài. Có 1 suy nghĩ len lỏi tỏa sáng trong đầu:

-4 em...có biết tại sao mình bị gọi ko?

-Thưa cô, chúng em biết sai rồi ạ-Hằng nhanh nhẹn đỡ lời (Ng ta là lớp phó mà)

-Tốt. Tôi cũng ko muốn bị ng ta gọi là ‘ma nữ’. Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Các em đã phạm lỗi, tôi ko thể nhắm mắt làm ngơ...

Cô dừng 1 chút nhìn 4 nhỏ. Cả 4 cùng hện mà nhìn nhau, sau lưng đầy mồ hôi lạnh. Nhìn kĩ có thể thấy bả vai còn hơi run run.

3. Chương 3

‘Ác nữ’ cười đầy hiểm ác:

-Thế nên, các em hãy ra ngoài, chạy đủ 10 vòng sân rồi vào đây.

Cả lớp: “Ồ” lên. Rồi ko hện mà cùng quay lại với ánh mắt chia buồn với cả 4 ng. Vân cười hả hê:

-Có gì hay đâu. Chạy 10 vòng với những ng như các bạn ấy thì còn là chuyện quá nhỏ. Phạt vậy chẳng khác nào đừng phạt

Nói thế chẳng khác nào nói ‘mong cô hãy tăng thêm hình phạt’. Cả 4 như ngậm sâu trong miệng. Chẳng ai nói gì, cũng chẳng động đậy gì. Vẫn đang rất lo sợ

-Good. Vậy thì mỗi ng 40 vòng nhé?-'ác nữ' cười hiền nhưng giọng nói lại có phần khác xa với vẻ mặt

Khẽ run 1 chút, ngẩng đầu nhìn ‘ác nữ’.

-Thưa cô, ý cô là chúng em phải chạy 40 vòng sân ạ?

-Tất nhiên. Lẽ nào em vẫn cảm thấy như vậy là quá ít?

-Dạ ko. Đủ rồi, đủ rồi ạ-Cả 3 nhỏ còn lại đồng thanh rồi lúi ra ngoài thực thi nhiệm vụ

-Chúng em xin phép-Nó quay lại nói với ‘ác nữ’ rồi cả 4 cùng thực thi hình phạt

Dưới cái nắng nóng , ko phải là rát bỏng nhưng cũng ko dễ chịu của mùa hè. 4 cô bé đang hì hục chạy.

-Này. Đc...bao nhiêu...vòng...rồi?-Hằng thở dốc, vừa chạy vừa hỏi

-Khoảng...39...40...gi...đấy-Nguyệt cũng hồng hộc thở

-Làm gì? Mới có 9 vòng thôi mà-Nó đều đặn như nói chuyện bình thường khiến cả 3 nhỏ quay lại nhìn nó-What's up?

-Bà... sao...vẫn...bình thường...như...ko thế?-Lan gặng hỏi

-Bí mật ko thể bật mí. He he-Nó nói rồi bỏ chạy lên phía trc.

Đôi chân từ chậm như rùa, dần dần tăng tốc rồi như 1 con báo Châu Phi, đôi chân cứ đạp gió lướt đi trên nền bê tông rắn chắc của sân trg. Với tốc độ kinh hồn ấy, nó khiến cho cả 3 nhỏ gần như chỉ nhìn thấy cái bóng của nó thoát ần thoát hiện. Chỉ vài phút sau đã thấy nó đứng ở bên cạnh (Do mấy bà này mãi ngẩn mà ko chịu chạy nữa ý mà. ^^)

-Sao...thế?-Nó cúi ng thở dốc nói với 3 đứa bạn

-Ồ. Sao...sao bà...chạy nhanh thế?-Hằng giải thoát ngay ý nghĩ trong đầu

-Đã...nói...bí mật...ko...thể...bật mí...rồi mà

-Keo kẹt-Nguyệt bĩu môi

-Mấy...bà...chạy đi...Tui...mệt...đứt hơi...rồi-Nó vẫn còn đang thở dốc. Cái sân trg gì mà rộng thế ko biết. Trình độ chạy 1000m trong 3p (Điều kinh) như nó mà cũng còn phải thở dốc.

Mãi đến khi nó lấy lại hơi thở đều đặn bình thường thì cả 3 nhỏ đã chạy tới chỗ nó

-Sao...bà...vẫn...còn...ở đây?-Hằng tấp vào vai nó

Nhìn mặt Hằng tái mét, nó cuống. Vội vàng đỡ lấy Hằng rồi đi từ từ tới chỗ bóng cây.

-Tui...tui nhìn...thấy...thiên...sứ mất...rồi-Nguyệt cùng Lan tựa vào nhau mà đi

-Mới...10 vòng...mà...đã thân...tàn...ma dại...thế này. Thêm...30 vòng nữa...chắc...tui...chầu...Diêm la...đại để mất-Lan hỏn hển

-Ko cần đâu. 10 vòng...

Nó chưa kịp nói hết câu thì Hằng đang tựa vào ng nó bỗng nhiên ngã xuống. Sức nặng cơ thể đổ dồn khiến nó cũng ngã theo. May mà nhanh tay, lẹ mắt nên nó chống 1 tay xuống nền bê tông, đau rát tay nhưng đã đỡ cho cả 2 khỏi u đầu.

-Hằng...Hằng ơi!!! Tỉnh lại...Tỉnh lại đi-Nó kêu thất thanh

Nguyệt và Lan thấy vậy cũng đỡ một hân. Rồi chẳng ai bảo ai. Chúng nó đưa Hằng tới phòng y tế của trg

-Bạn ấy có sao ko thầy?-Giọng nó gần như mất lạc hân.Ánh mắt ko dấu đc sự lo lắng

-Ko sao đâu. Say nắng chút thôi. Lát nữa sẽ tỉnh-Thầy giáo phòng y tế lên tiếng

Cả 3 cùng thở phào nhẹ nhõm, hòn đá nặng trĩu

trong lòng cuối cùng cũng đc dời đi. Chúng nó đang định rời đi thì 1 chàng trai cao lớn xộc vào phòng. Chẳng chào hỏi ai, chàng trai chạy đến bên giường Hằng nằm. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, đôi môi trắng bệch. Nhìn vô cùng thiếu sức sống.

-Ko sao đâu. Cô ấy chỉ bị say nắng thôi-Lan nhẹ nhàng vỗ vai chàng trai

Chàng trai vẫn ko nói gì chỉ lẳng lặng đứng nhìn. Từ góc độ gần cửa ra vào nhất của nó, hiện giờ. Nó nhìn thấy 1 chàng trai với khuôn mặt tuấn tú, những giọt mồ hôi trên trán lăn dài theo từng đg nét của khuôn mặt, đủ thấy chàng ta đã chạy vội vã như thế nào? Chàng đứng đó ngắm nhìn cô gái trên giường với khuôn mặt khả ái, nhưng thiếu sức sống. Đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi dài, cong che đi đôi mắt lạnh lợi mọi ngày. Trong đôi mắt chàng trai tràn ngập sự thương mến, ánh lên nét dịu dàng hiếm có. Còn cô gái, vẫn lạnh lùng nằm đó, mặc cho chàng trai đã đứng bên mình, rất lâu. Liệu cô có đc coi là nàng công chúa ngủ trong rừng, đang chờ đợi chàng hoàng tử tới và giải thoát cô khỏi giấc ngủ vĩnh hằng?.... “Mà sao nhìn quen quen vậy nhỉ?”. Nó còn đang truy tìm câu trả lời thì đã thấy Lan và Nguyệt mỗi ng 1 bên lôi nó ra khỏi phòng. Cả giáo viên phòng y tế cũng ko thấy bóng dáng đâu..

-Này, nói ình nghe đi. Chuyện này là sao?-Nó kéo giập lại tay Lan và hỏi

-Bạn trai nhỏ-Lan chỉ đáp gọn lỏn rồi bỏ đi.

-Nhỏ đó sao vậy?-Nó ngạc nhiên nhìn Nguyệt

-Haizzzz. Đc rồi. sớm muộn gì bà cũng biết. Lại đây...

Hôm đó, nó về nhà muộn hơn mọi hôm. Lần đầu tiên, nó cảm thấy mình thật sáng suốt, và cũng thật vô tâm. Sáng suốt vì nó chưa đặt chân vào lưới tình. Còn vô tâm vì bạn nó có bạn trai mà nó lại chẳng biết gì, lại còn 1 đồng quan hệ dây mơ rễ má nữa chứ. Nằm trên giường mà nó cứ trần trọc với những gì Nguyệt nói hồi chiều :

“-Đây là anh song sinh của mình, Gia Luật. Anh em mình, cùng với Lan và Hằng chơi với nhau từ bé. 4 đứa chúng mình chơi với nhau rất thân thiết. Mãi cho tới năm lớp 9...

-Đến lúc ấy thì sao? Có chuyện gì xảy ra?-Nó sốt ruột

-Lan và Hằng đều có cảm tình với anh ấy nhưng trong lòng anh ấy đã sớm khắc sâu hình bóng 1 ng con gái. Tranh chấp tình cảm xảy ra. Hằng ko muốn đánh mất tình bạn bao năm với Lan nên từ bỏ anh mình. Nào ngờ...

-Nào ngờ làm sao?

-Cậu đừng nhảy vào miệng mình thế đc ko?

-Đc rồi. Nói tiếp đi

-Hằng từ chối tình cảm của Luật khiến anh ấy rất đau khổ. Anh ấy muốn quên tình cảm này nên chọn 1 trng khác, cách trng chúng mình rất xa. Nhưng anh ấy vẫn ko thể quên đc. Nhiều lần mình vẫn thấy anh ấy đứng ở trc cửa nhà Hằng, nhìn lên phòng Hằng mãi cho tới khi căn phòng tắt đèn. Anh ấy thực sự rất thích...à ko...phải là yêu. Yêu 1 Hằng 1 cách điên cuồng. Lan cũng biết chuyện này. Nhưng cậu ấy cũng yêu anh mình ko kém gì tình cảm anh ấy dành cho Hằng. ko kém 1 chút nào

-Mình ko hiểu. chẳng phải Lan nói Huy là bạn trai Hằng sao?

-Nói thì nói vậy nhưng có lẽ Lan vẫn chưa thật sự từ bỏ đc anh ấy. Cậu ko thấy ánh mắt Lan lúc này nhìn Luật và Hằng có 1 chút gì đó rất buồn, rất u sầu sao?

-??? Có sao? Sao mình lại có 1 cảm giác hoàn toàn khác nhỉ?

-Haizz. Đúng là Ngốc. Gọi cậu là Ngốc cũng ko sai tí nào...”

-Mình có ngốc như vậy sao?

Câu hỏi chưa đc trả lời, nó vội vã tắt đèn rồi chồm chần ngủ. Nó-Hoàng Hải Anh, 1 cô nữ sinh lớp 11 hơi ngây ngậy ngô ngô. Nó có 1 gia đình đầm ấm, kinh tế gia đình ổn định, em trai ngoan ngoãn. Nó cũng rất hài lòng với mọi việc ở trng. Tuy có 1 số chuyện ko hay lắm nhưng nó cũng chẳng so đo làm gì nhiều. nụ cười thoáng điểm trên mặt, nó đã chìm vào giấc ngủ... Hôm nay nó may mắn gặp đc 1 giấc mộng đẹp.

Mùa hè thực sự chính thức đã tới. Cảnh mất điện luân phiên lại xảy ra. Lần này đến phiên trng nó. Ngoài trời nhiệt độ có khi lên đến 35-36 độ. Vậy mà chúng nó lại phải sống trong cái cảnh ko có 1 tí điện nào. Quạt ko quay, những cánh cửa sổ đc mở toang nhưng chỉ khiến cho cái nóng gay gắt bên ngoài xông tới còn lại thì chấm hết. Những quyển vở, quạt tay đc huy động hết tốc lực. Mất điện nên các thầy cô cũng cho lớp nghỉ. Với thời tiết này ai còn hứng thú học đây? Thế là các tiết học đều đc chuyển sang tự học. Ai thuộc hội nhóm nào thì tham gia hoạt động của hội nhóm ấy, thầy cô cũng chẳng nói gì.

-Nè Vân, định đi đâu đấy?-Quyên gọi

-Đến giờ Quân tập bóng rồi-Vân đáp gọn lỏn-Đi cùng nhé?

-Ukm. Thế cũng đc.-Quyên đứng dậy, trên tay cầm chiếc quạt tay phe phẩy

Nó hơi ngạc nhiên chút. Quyên học giỏi hơn Vân, duyên dáng hơn Vân cũng đc nhiều ng theo đuổi hơn, gia thế hình như cũng thuộc dạng C-Ô-C-C như Vân nhưng...

-Tại sao Quyên lại chịu theo sau làm cái đuôi của Vân nhỉ?-Nó thắc mắc

Hằng, Lan và Nguyệt cùng quay lại nhìn nó như nhìn sinh vật lạ.

-Nè. Gần đây tui phát hiện bà rất hay quan tâm chuyện của ng qua đg đó nha-Nguyệt trơ mắt nhìn nó

-Vậy à? Chỉ là thấy lạ nên tiện miệng hỏi chơi thôi-Nó mơ màng rồi lại cắm đầu vào làm bài tập. Quyết ko phát biểu câu gì nữa

Nó cũng thấy Nguyệt nói đúng. Nó gần đây, rất hay hỏi những chuyện linh ta linh tinh. VD như chuyện cô giáo mấy tháng nữa sẽ sinh em bé, hay chuyện ông bảo vệ bị bọn học sinh cá biệt làm cho đầu óc quay vòng

vòng,... Haizzz. Có lẽ nó bị nhiễm cái bệnh cái gì cũng quẩn của nhỏ Hằng mất rồi. Hic. Đúng là gần mực thì đen mà.

-Cũng chẳng có gì đâu-Hằng nói. Mọi ng ngây ngốc chờ nhỏ nói tiếp-2 nhỏ đó cũng giống như mình với Lan vậy. Họ là bạn thân, rất thân...-Ánh mắt Hằng nhìn về 1 nơi xa xăm.

Thì ra Hằng đang nói tới Quyên và Vân.Nó quay qua nhìn Lan, nhỏ ko nhìn Hằng như chúng nó nghĩ mà chỉ cúi đầu, bên môi hiện lên 1 nụ cười bình yên, đầu đó, nó thấy nụ cười của Lan có chút gì đó mang mùi vị của hạnh phúc. Lắc lắc cái đầu, nó lại quay lại với bài học của mình. Nó ko muốn tiếp tục quan tâm, dấn sâu thêm nữa. Quá nhiều chuyện phức tạp trong khi bản thân nó quá nhỏ bé, ko đủ khả năng để giải quyết. Nó lại lựa chọn 'lẩn trốn' 1 lần nữa.

4. Chương 4

Sân bóng rổ, Vân và Quyên đứng ở 1 góc xung quanh, hôm nay thời tiết rất nóng. Thế nhưng cái thời tiết ấy cũng chẳng khiến số lượng ng xem đội bóng tập luyện giảm đi bao nhiêu mà có vẻ như còn có phần tăng lên.

-Quân thật giỏi, rất thu hút.-Quyên trầm trồ

-Vậy sao? Quân ko thích những đứa con gái tầm thường...giống ng ấy-Vân nhìn Quân

-Cậu lại đang nhớ tới anh ấy sao?-Quyên lo lắng

-...-Vân ko trả lời mà chỉ chăm chú nhìn Quân đang dẫn bóng qua giữa sân

Quyên cười buồn. Quyên biết Vân từ khi còn trong bụng mẹ. Cả 2 cùng lớn lên, cùng học 1 trg, thậm chí đã từng cùng thích 1 ng con trai. Cả 2 đã giao hẹn để ng ấy lựa chọn nhưng ng ấy vĩnh viễn cũng ko chịu nói ra sự lựa chọn của mình. Ng ấy bỏ đi để mặc Vân 1 mình. Vân sa sút hẳn, trở nên ngang tàng hơn. Từ sau khi gặp Quân, Vân lại mới bắt đầu biết cười, biết đùa trở lại. Quân mang trong ng hình bóng của ng ấy, bởi đó là anh trai Quân, Vĩnh Dương. Sau khi gặp Quân, Vân mang tất cả tình cảm dành cho Dương dồn hết sang cho Quân. Ko giữ lại 1 chút gì. Rồi tự nhiên theo thời gian, Quân dần trở thành Dương trong mắt Vân. Nhìn Vân hiện tại Quyên biết Vân đang chìm đắm trong ảo tưởng của mình. Dương đã mất tích suốt 5 năm nay, ko 1 tin tức. Vân thì ngày đêm thương nhớ. Liệu họ có phải là Ngưu lang-Chức nữ giữa chốn đô thị phồn hoa ko? Có lẽ ko. Bởi ít ra, Ngưu lang-Chức nữ còn có 1 ngày để gặp nhau trong năm. Còn họ thì đã 5 năm rồi, chẳng ai biết dc tin tức gì của nhau. Từng cơn gió nhẹ, thoảng qua sân tập. Làm dịu bớt phần nào cái oi bức của mùa hè

-Hoét-Tiếng còi của huấn luyện viên báo hiệu giờ tập đã kết thúc.

-Quân lau mặt đi-Vân đưa khăn mặt cho Quân

-Cảm ơn-Quân nhẹ nhàng cầm khăn lau mồ hôi

-Tập có mệt lắm ko?-Vân rất tự nhiên

-Lần sau...Vân ko cần tới nữa đâu. Trời nắng thế này, lờ như...

-Quân uống nc ko?-Vân cắt ngang lời Quân

Quân đành tiếp nhận chai nc. Thực ra mọi ng đều hiểu rõ. Ng Vân yêu là anh trai Quân, Quân chỉ là thế vai. Nhưng Quân tình nguyện, bởi Quân cảm thông cho ng con gái này. Ng đã gần như trao cả trái tim và tâm hồn cho anh trai mình. 1 ng con gái thủy chung, son sắt 1 lòng như Vân ko phải ai cũng may mắn gặp dc. Anh trai Quân rất may mắn. Và Quân muốn thay anh bù đắp lại phần tình cảm đó

-Tuần sau sẽ là thi cuối kì. Các em nhớ ôn bài cho kĩ nhé!-Giọng thầy chủ nhiệm đầy uy nghiêm

-Dạ-Tiếng cả lớp đồng thanh hô

-Tốt. Thầy ko hi vọng năm sau lớp ta sẽ lại thiếu vắng 1 vài bạn. Đc rồi. Các em về đi .

3 ngày thi học kì. Cả trường chìm trong bầu không khí nặng nề. Ko còn thấy cảnh học sinh tùm 5 túm 3 dưới sân trg nữa, ko còn cảnh hò hét đuổi nhau trên hành lang nữa. Bây giờ đâu đâu cũng là hình ảnh ng học sinh với quyển sách trên tay. Nếu 1 vài ng thì sẽ khiến ta ngạc nhiên nhưng nếu là cả 1 đoàn thể thì lại khác. Từng hồi trống vào phòng thi, từng hồi trống phát đề cho đến khi nộp bài. Đường như con tim mỗi học sinh cũng đập theo tiếng trống...Căng thẳng và lo lắng. 1 bầu ko khí ko hề thoải mái chút nào...

-Yeah! Kết thúc rồi-Tiếng Hằng la lên hạnh phúc

-Những tháng ngày đẹp tươi lại tới-Nguyệt mơ mộng

-Mà nhỏ Ngốc biến đâu mất dạng mấy hôm nay vậy nhỉ?-Lan thắc mắc

Nó vừa ra khỏi phòng thi đã thấy 3 nhỏ đang đứng ở cạnh cầu thang chờ nó rồi. Vui mừng hơn hở, nó chạy lại

-Hey. Thế nào? Làm bài tốt ko?

-Uây. Thiềng thế? Nhỏ Lan vừa nhắc tới bà đó-Nguyệt khoác vai nó kéo xuống cầu thang

-Hở? Sao nhắc tui?-Nó tròn mắt hỏi lại

-Đang nghĩ là bà chép phao có bị bắt ko ấy mà-Lan nhanh nhẩu

-Zậy hử? an tâm đi. Ta là ai chứ?-Nó tự vỗ ngực vừa đá lông nheo.

-Bà là cái con nhỏ vừa ngốc lại vừa ngang-Hằng gật gù

-Nè. Bà nói thế cũng nghe đc hả?

-Chứ sao? Tui thấy nói thế là còn nhẹ đó nha

-Ukm ha. Nhớ tiết Toán đầu tiên nhỏ mới chuyển trg đó, nhớ ko?

-Đúng ừi. Cãi nhau với ‘hoàng tử’ của trg hùng hồn ghê ng...

Câu chuyện vẫn cứ tiếp tục, đâu đó tiếng ve râm ran, vắng lại từ nơi xa. Bầu trời vẫn cao và trong xanh như vậy, mặt trời vẫn tỏa sáng và ban phát những tia nắng chói chang như vậy. Gió vẫn cứ thổi rồi lại ngừng như thế. Mọi chuyện vẫn diễn ra 1 cách bình thường mãi cho tới ngày ấy. Cái thời khắc mà nó ko bao giờ có thể quên đc...

Đọc thêm nhiều truyện hay tại: www.

Hôm nay, ngày 15/5, ngày sinh nhật Hằng. Cách đó vài ngày, Hằng có nói hè năm nay sẽ đi biển chơi, nên cả 3 đứa cùng quyết định mua 1 bộ bikini tặng nhỏ. Tuy vóc ng Hằng nhỏ bé nhưng tất cả các bộ phận cơ thể đều phát triển rất cân đối, bởi vậy mà việc chọn size cho nhỏ là 1 việc vô cùng dễ dàng. Tối, tại 1 quán kem...

-Nè. Năm nay bố mẹ bà tặng gì thế?-Nguyệt tò mò

-Dĩ nhiên là thứ mà tui mong muốn nhất rồi. Ke ke-Hằng cười làm vẻ thần bí

-Tui đoán nhé. Là laptop?-Lan cao giọng

-Chuẩn men-Hằng giơ ngón tay cái với Lan

Hằng sinh ra trong 1 gia đình khá giả. Bố làm trưởng phòng kinh tế, mẹ làm quản lí nhân sự cho 1 công ti lớn. Tuy là con 1 nhưng bố mẹ Hằng vẫn rất nghiêm khắc. Dù vậy, ông bà là những ng thưởng phạt phân minh, nếu thưởng có thể thưởng rất hậu nhưng nếu phạt thì cũng rất nghiêm ngặt. Thế nhưng cũng ko thể phủ nhận, cả 2 ng đều rất quan tâm và yêu thương cô con gái duy nhất này. Chúng nó còn đang mãi nói chuyện về những món quà sinh nhật khác của Hằng thì chợt nụ cười trên mặt mọi ng ngưng bật. Bởi sự

xuất hiện đặc biệt của 1 thành viên ko phải là xa lạ nhưng cũng ko phải là quen thuộc-Gia Luật. Nó và Nguyệt cùng chung 1 biểu tình là há hốc mồm, hết nhìn Luật rồi lại quay qua nhìn Hằng cùng Lan. Và trong lúc 2 đứa ko biết phải làm gì để tránh mặt thì Hằng lên tiếng:

-Lan nè, mình...

-Bạn ko cần nói gì cả-Lan cắt lời-Hãy để Luật nói đi. Đc chứ?-Lan sắc bén nhìn Luật

-Cũng đc- Hằng nói rồi nhẹ thở phào, nhìn xuống cánh tay nhỏ nhắn đang nằm gọn trong lòng bàn tay to lớn, thô ráp của Luật

-Mình và Hằng chính thức quen nhau. Từ hôm nay-Luật nói, ngắn gọn. Và vẫn cái giọng trầm ồm của 1 thằng con trai đã vỡ giọng. Vừa dứt lời, cậu chàng liền quay qua nhìn Hằng đầy âu yếm. Thế nhưng khi quay lại nhìn Lan thì trong mắt lại ánh lên 1 tia gì đó, khó nói. Có lẽ là 'xin lỗi' chăng?

-2 ng...2ng thực sự...-Lan kinh ngạc nhìn cả 2

-Mình biết tình cảm của bạn nhưng mình...mình cũng rất yêu Luật. Mình dám chắc tình cảm của mình so với bạn sẽ ko kém 1 chút nào. Thế nhưng...mình...mình cũng ko muốn...

Hằng nghẹn ngào, những giọt nước mắt nóng bỏng chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn. Luật vội vã lau đi những giọt nước mắt ấy và có lẽ Hằng vẫn sẽ khóc mãi nếu như ko có cái ôm ấm áp của Luật. Đúng vậy, Luật đã ôm Hằng. Rồi quay lại Lan:

-Như Lan thấy đó, mình và Hằng đều yêu nhau. Trái tim tụi mình đã thuộc về nhau rồi. Và chúng mình sẽ ko buông bỏ đâu. Mình chỉ hi vọng...

-Thôi đủ rồi!-Lan đứng phắt dậy. Ánh mắt bị phản nhìn Hằng và Luật-Hóa ra trong mắt 2 ng tôi là loại ng đó ư? Là loại con gái ích kỷ luôn ghen ghét, đố kỵ với hạnh phúc của ng khác sao? Các ng đã quá coi thường Triệu Linh Lan này rồi đấy.

Lan hét to khiến mọi ng trong cả quán kem đều quay lại nhìn. Khuôn mặt thanh tú vì tức giận mà đỏ bừng, rồi cô nàng bước đi trong khi vô cùng tức giận. Cô bước đi rất nhanh, ra khỏi cửa, cô chạy 1 mạch tới trạm xe buýt rồi òa khóc lên như 1 đứa trẻ đòi mẹ vậy. Cứ thế, cô ngồi bên vệ đg, òa lên khóc. Tiếng khóc từ bi thương rồi dần dần bé lại trở thành tiếng thút thút rồi cuối cùng là tiếng nấc nơi cổ họng. Cô biết sớm muộn cũng sẽ có ngày này, và cũng đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng đón nhận nó nhưng tại sao khi nó thật sự đến vẫn khiến cho cô đau như thế này chứ?

-Này! Đã đủ chưa vậy?

1 giọng nam cao 'vọng' lại từ phía sau cô, làm gián đoạn suy nghĩ trong cô. Giọng nói đó ko trầm như giọng Luật, cũng ko cao như giọng Nguyệt. Đó là 1 giọng nói xa lạ. Điều đó khiến cô quay lại. Và vô cùng ngạc nhiên, ng đứng sau lưng cô lúc này là ng ngồi trên cô 1 bàn, lớp trưởng Lê Đình Việt. Cậu chàng cool boy này cũng thuộc lớp ĐV quý hiếm trong trg nhưng sự thật, tuy 2 ng ngồi gần nhau như vậy nhưng cũng chẳng thân thiết gì lắm. Thấy Lan cứ nhìn mình ko chớp mắt, cũng chẳng nói chuyện, Việt cau mày:

-Tui biết tui rất đẹp trai nhưng tui cũng sẽ cảm thấy ngượng ngùng trc ánh mắt như vậy của bạn đó

Tiếp theo cậu chàng cười nhẹ 1 cái lộ ra 2 lúm đồng tiền 2 bên má. Lan lại càng như bị hút hồn cẩn thận xem xét ng con trai trc mặt. Có lẽ, đây là lần đầu tiên Lan tỉ mỉ quan sát, đánh giá 1 ng con trai khác ngoài Luật. Cậu chàng đi đôi dép Chaico to bản, mặc quần jean sẫm màu. Chiếc áo phông cổ sâu để lộ ra cơ ngực săn chắc. Cái cổ cao gắn với khuôn mặt rất cân đối. Đôi môi đỏ sậm hơi mím chặt, cái mũi cao thẳng, đôi mắt đen lầy có hồn. Đôi lông mày đen, dày thể hiện khí phách ng đàn ông. Mái tóc cắt tỉa gọn gàng, hợp thời. Tất cả kết hợp với nhau 1 cách hài hòa. Cái trên bổ trợ cái dưới. Nhận ra mình nhìn ng ta có phần hơi quá, Lan lấp bắp:

-Sao...sao...sao bạn lại ở đây? Thật...thật trùng hợp. Ha...ha

Lan cười trừ. Nhớ lại cái vẻ khóc vỡ trời vỡ đất của mình hồi nãy, trên mặt cô bé hiện lên 2 vệt đỏ ửng. Đôi mắt cụp xuống khiến hàng lông mi che đi đôi mắt long lanh còn chứa nước mắt. Cô đứng dậy, chờ xe buýt cùng Việt.

-Tui ở đây từ trc rồi. Chẳng qua...có ai đó ko thèm để ý thôi

Việt vừa nói vừa làm bộ than thở như bị ng khác coi thường, khinh rẻ vậy.

-Ko...ko phải...ko phải vậy đâu...Thực...thực ra...mình...

-Nè! Bạn bị cà lăm khi nào thế?

Việt tròn mắt nhìn Lan. Khuôn mặt ngây thơ, kute, baby dã man. Lan lại đơ ng nhìn cậu

-Này! Này! Bạn ko sao chứ? Ở 3 hờn 9 vía Triệu Linh Lan về đây ăn chè xôi nè

Việt vừa hươ tay trc mặt Lan lại vừa làm ra vẻ như mấy ông pháp sư chiêu hồn vậy, hài vật vã. Lan giật mình, lại đc chiêm ngưỡng cảnh cool boy ‘lên đồng’ nên cứ thế ôm bụng cười. Đúng lúc này thì xe buýt tới. Cô bé vội vàng lên xe.

Xe buýt giờ này thường ko đông lắm, thế nên Lan dễ dàng tìm đc 1 chỗ ngồi lí tưởng ở cuối xe. Vừa an vị xongn thì cô bé cũng phát hiện, Việt đang ngồi ngay bên cạnh mình. Tròn mắt ngây ngô, rồi lại chợt nhớ lại cảnh vừa rồi:

-Nè! Sao bạn biết tên tui vậy? -Cô bé khều khều tay áo Việt

-Hơ?-Việt tròn mắt-Thế ko phải bạn ngồi ngay phía sau mình rồi nổi tiếng trong giới ‘photo copy’ sao?

-Hả? tui có nổi tiếng vậy sao? Sao tui ko biết nhỉ?-Lan cũng ngây ngốc-Mà sao bạn lại lên chuyến này vậy? Tui nhớ nhà bạn ở khu A mà?

-Ồ. Trc đây 3h đồng hồ thì đúng là như vậy...

Qua việc ‘ngồi cùng xe’, Lan cũng biết đc.Việt mới chuyển tới khu C, làm hàng xóm mới của Ngốc. rồi qua 1 loạt những câu chuyện trên trời dưới đất, cuối cùng Lan cũng hiểu rõ hơn về cậu chàng cool boy này. Tuy sở hữu 1 khuôn mặt baby nhưng suy nghĩ của Việt rất chín chắn, giọng nói khi nghe kĩ cũng thấy rất thu hút. Tóm lại, Lan hạ 1 nhận xét ‘Việt là 1 ng con trai...ừm...đặc biệt’. 2 ng cứ thế trò chuyện vui vẻ suốt cả đg đi mà chẳng mấy may quan tâm tới những con ng đang ngồi gặm nhấm nỗi buồn tại quán kem

-Đó. Tui đã nói mà bà cứ ko nghe?-Nó vỗ vai Nguyệt

-Ồ...ờ...-Nguyệt suy nghĩ sâu xa về cái ngày nào ngày nào ấy.

-Haiz. Bà liệu chừng mà xin nhỏ tha thứ đi-Nó vừa nói vừa ăn kem ngon lành, chẳng hề để ý tới khuôn mặt bí xị của Hằng.

5. Chương 5

Nó ko thể nào ngờ, bánh xe định mệnh đã bắt đầu lăn bánh vào ngay cái lúc mà ko ai có thể ngờ đc này. Sáng hôm sau, ngày thông báo kết quả thi. Tại bảng thông báo, tiếng chen lấn xô đẩy rầm rộ. Có kẻ vui vì mình có kết quả tốt thì cũng có ng buồn vì 1 chút sai lầm, kèm theo đó còn là tiếng an ủi của những ng bạn...Rất náo nhiệt và sôi động. Nó cũng vội vã lôi kéo Hằng đi xem kết quả. Vừa tới bảng thông báo, chúng nó chạm ngay mặt Lan. Cô nàng lúc này còn cười cười, nhìn thấy chúng nó nụ cười im bật. Ánh mắt giận dữ nhìn Hằng, rồi ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục chen lấn xem xét kết quả.

-Nè, Lan. Bà như vậy là làm sao hả?-Nó kéo tay Lan lại

-Làm trắng-Lan vênh mặt với nó rồi đang định tiếp tục sự nghiệp ‘cao cả’ và ‘vĩ đại’ của mình thì tiếng Hằng nhỏ nhẹ

-Mình xin lỗi Lan!

Hằng ko cúi đầu như cái cách mà ng ta sẽ nghĩ về cô. Cô dững cẳng đứng thẳng lưng,ưỡn ngực trc mặt Lan, ko e dè nhìn thẳng vào mắt Lan. Lan thoáng kinh ngạc rồi lại mỉm cười thỏa mãn

-Chỉ nói thui thì ko tính nha

-Hả???-Nó mắt A mồm O nhìn Lan

-Hả cái gì mà hả?-Lan lườm nó-Ko lẽ mấy bà nghĩ tui là con ng tộ hại vậy sao?

-Nếu bà đã chịu buông tay, vậy tại sao còn giày vò họ làm chi?-Nguyệt từ từ tiến lại

-Hừ. Ko lẽ tui phải 2 tầng dâng Luật cho nhỏ sao?-Lan nguyệt dài-Tui ko có cao thượng đc như vậy nha.

-Nhưng mà...-Hằng bỗng ngậy ngô như bò nhai ngô nhìn Lan

-Chẳng nhưng nhì gì cả. Tuy tui thích Luật thật nhưng mà bà cũng chẳng phải là ko khí đối với tui-Lan thở dài-Thôi bỏ đi. Cứ coi như trò đùa dai của tui đi. Chẳng lẽ 1 ng thất tình như tui lại ko đc đùa 1 chút sao?

-Cái con nhỏ này...-Tiếng Nguyệt cốc lên đầu nó

Ngoài tiếng cười vui vẻ của chúng nó còn có tiếng thở phào nhẹ nhõm của Hằng. Cuối cùng thì mọi chuyện cũng đã kết thúc êm đẹp. Bỗng tiếng mọi ng ngạc nhiên bàn luận nhiệt tình vang tới chỗ chúng nó:

-hs A: ko hổ danh con át chủ bài của Thành Thụy chúng ta

-hs B: Nhất khối 11 vẫn là Prince à? Thế còn con nhỏ mới chuyển về thì sao?

-hs C: Xuống tận thứ 200 luôn. Chắc lần trc chỉ là ăn may thui.

.....

-Nè!!! Ng bọn họ đang nói có phải nhỏ Ngốc ko vậy?-Lan vỗ vai Hằng

-Tui nào biết. Để hỏi xem sao đã-Hằng lắc đầu. Chợt thấy bóng Việt từ trong đám đông đi ra, Hằng vớ luôn-Monitor. Hạng đầu và Hạng cuối là ai vậy?

-Theo thứ tự thì Dương Quân hạng đầu còn nhỏ Ngốc hạng cuối đó-Việt nhớ lại-Mà sao nhỏ đó tụt hạng ghê thế nhỉ?

-Thật hả? Ông ko nhầm chứ?-Lan vỗ vai Việt

-Ko thể nhầm. Ko tin bà vào mà xem đi. Tui còn phải đi báo cáo thầy nữa.

Nói rồi Việt bỏ đi, để lại cho tụi nhỏ những cái nhìn ái ngại đối với Ngốc. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cả sân trg đều đã gổ tai nhau chuyện tụt hạng ghê gớm của con nhỏ mới chuyển trg là nó. Và mọi chuyện càng trở nên khủng bố hơn khi Việt chạy về từ phòng giáo vụ. Vừa bước vào cửa lớp, cậu chạy xộc tới thẳng chỗ nó đập bàn hét lớn. Hoàn toàn mất hần tác phong điềm tĩnh thường ngày:

-Hoàng Hải Anh. Cậu đang làm cái gì vậy hả?

Nó đặt quyển báo hoa học trò xuống bàn, tròn m

ắt nhìn Việt. Như thể Việt vừa làm chuyện bé xé ra to vậy. Thấy nó ko nói gì mà chỉ nhìn mình, Việt càng tức khí:

-Tại sao lại nộp bài trắng chứ? Với học lực của cậu ít nhất cũng sẽ làm đc trên điểm trung bình mà?

-Cậu có đánh giá mình cao quá ko? Thực sự mình ko giỏi như vậy đâu?-Nó e ngại nhìn Việt

-Cái gì?-Việt gần như gầm lên. Hít thở thật sâu để giữ bình tĩnh. Việt tuyên án-Cậu lên phòng giáo vụ đi. Thầy muốn gặp cậu

Nó cũng chẳng ngần ngại đứng dậy đi tới phòng giáo vụ. Chờ nó đi khuất qua cánh cửa, Lan chộp ngay Việt lại hỏi:

-Mọi chuyện là như thế nào vậy? Ông thuật lại chi tiết tui nghe xem nào

-Haiz. Là như thế này...

Hóa ra trong 6 môn thi này nó đã nộp bài trắng những 5 môn. Chỉ độc 1 môn Sử là nó đc tròn 10 điểm. Bởi vậy. Điểm tổng kết TBM của nó thấp đến 1 cách đáng ngại-6,5. So với những hs khác thì đã là ổn nhưng với 1 ng mà kì trc đạt 9,9 để kì sau đạt 6,5 thì đúng là sốc nặng.

-Nhỏ này làm sao vậy nhỉ? Làm gì ko làm lại đi nộp bài trắng. Khó hiểu-Nguyệt lẩm bẩm

-Nhà nhỏ gặp khó khăn gì sao?-Hằng thắc mắc

-Chắc ko phải đâu. Lúc mới chuyển tới mình thấy gia đình nhỏ vẫn bình thường mà-Việt góp lời.

-Vậy sao? Có khi nào...nhỏ giống tui h0k?-Lan nhìn chằm chằm vào Việt

-Cũng có thể lắm chứ? Con gái mà.-Việt gật gù

...

Sau 1 hồi ngạc nhiên ngây ngất, Nguyệt phản ứng lại:

-Lan. Bà và Việt thân nhau như vậy từ lúc nào thế?

-Thân nhau?-Cả Lan và Việt cùng đồng thanh hét nhìn Lan cùng cả lớp rồi lại quay lại nhìn nhau, ngạc nhiên

-Khai mau.-Hằng kẹp cổ Lan kéo về phía mình-Bà với ‘hắn’ bắt đầu từ khi nào? Đã vậy sao còn tỏ ra buồn bực chuyện tui và Luật? Thực ra bà có ‘âm mưu’ gì?

-Nè, bà bỏ tay ra mau đi. Coi nhỏ bị bà kẹp đến tắt thở rồi kìa- Nguyệt gỡ tay Hằng ra.

-Khụ...khụ...khụ...

Lan liên tiếp ho khan, khuôn mặt vì thiếu khí mà đỏ hỏn lên. Cố gắng bổ sung lượng ko khí phù hợp. Lan 1 bên ôm cổ 1 bên dựa vào Hằng. Sau đó nhỏ chạy lại phía Việt, ôm lấy cánh tay ‘hắn’ rồi làm mặt quỷ với cả bọn

-Nè! Thế này là sao?-Việt khó hiểu nhìn hành động kì cục của Lan

-Là trắng!-Lan đáp-Bọn họ nghĩ tui với ông đang abc gì gì đó đó. Vậy nên tui làm vậy cho thỏa mãn trí tưởng tượng phong phú của họ thui

-Zậy hử? Mà bà ôm hoài như thế ko nóng à?-Việt ngơ ngác nhìn

-Ồ hén. Cũng nóng thật. Đi. Tui mời ông ăn kem

Lan vừa nói vừa kéo Việt xuống cantin. Chuyện động trời của nó đã bị cô nàng ném lên tận 9 tầng mây rồi. Nhưng những ng khác thì lại ko như vậy. Họ túm 5 tụm 7 dọc cả sân trg, hành lang, cantin và lớp học chỉ vì 1 chuyện sôi nổi ‘hs chuyển trg nộp bài trắng’. Sự thật thì đúng là nó nộp bài vì ko biết làm nhưng mà lại chẳng ai tin nó. Đến cả thầy giáo cũng nghĩ rằng nó đang đem kì thi ra làm trò đùa. Hại nó bị mắng oan. Dọc đg từ phòng giáo vụ về tới lớp, đâu đâu cũng có những ánh mắt soi mói, những lời bình luận ko kiêng nể gì với nó. VD như ai đó nói câu ‘Chắc nhỏ đó có tiền án bị Đào hay sao đó?’. Hay tại chân cầu thang có 1 ng vô tình chạy qua khiến nó bị ngã, nhưng cũng chỉ nhìn nó như nhìn sinh vật lạ mà chẳng nói 1 lời xin lỗi...vân vân và vân vân. ‘Chúa ơi! Ngài có nghe thấu con nỗi lòng con ko?’ Nó rên rỉ trong lòng Nó vừa ngồi xuống chỗ ngồi quen thuộc đã nghe 3 con bạn nó hỏi dồn:

-Sao rồi? Rốt cuộc thì là chuyện gì xảy ra vậy? Lúc thi xong thấy bà tự tin lắm mà?-Hằng, Lan và Nguyệt mỗi ng 1 câu làm nó ong cả đầu

-Tui sao biết. Tui ko biết làm thì đành nộp bài trắng thui. Chẳng lẽ lại viết ‘em ko biết làm’ vào bài thi?-Nó tiu nghỉu

Thời gian giải lao giữa các tiết để mọi ng có chút ko khí thư giãn để thoải mái đón chào tiết sau thì bây giờ với nó lại là 1 cực hình. Mọi ng, dù thân thiết hay xa lạ đều túm nó lại hỏi tường tận chuyện nó nộp bài trắng. Nó cười đau khổ. “Ko lẽ việc nó nộp bài trắng lại là chuyện lạ thế sao?”. Nó nghĩ thâm. Hằng năm, sau mỗi kì thi có biết bao nhiêu học sinh nộp bài trắng, thậm chí còn bỏ thi. Nó tuy nộp bài trắng nhưng điểm tổng kết vẫn khiến nó đủ tiêu chuẩn lên lớp cơ mà? Có lạ như vậy sao?

-Quân nè! Quân nghe chuyện của nhỏ ‘bạn cùng bàn’ chưa vậy?-Quyên mơn trớn lại gần Quân

Quân chỉ nhíu mày mà ko nói gì. Chuyện động trời như thế muốn ko biết cũng khó. Nếu ko cùng lớp còn có thể bỏ qua, đằng này lại còn cùng lớp, thậm chí cùng bàn nữa chứ. Bảo ko biết chắc 100% là lie rùi.

-Nhỏ đó kì cục ghê ha? Kì trc khiến ng ta ngưỡng mộ với con điểm chót vót 9,9 để rồi bây giờ lại tụt dốc ko phanh với con điểm ngấp ngoái 6,5. Đúng là kì cục

-Thôi đi! Dù gì cũng là bạn cùng lớp mà. Nói hoài ko mệt hả?-Quân khó chịu

Vân mấy hôm nay bị lên sởi nên phải nằm nhà. Hần vừa lo lắng cho Vân, lại suốt ngày phải chịu tra tấn với cái lũ dở hơi ko có việc làm này. Đi đâu cũng bị bắt lại hỏi chuyện của con nhỏ rắc rối chỉ vì 1 lí do bất khả kháng ‘bạn cùng bàn’ mà. Thực sự thì anh chàng đã khó chịu tới mức sắp bị viêm ruột thừa rồi. Chỉ hận chẳng có chỗ nào để phát tiết. Nhưng kể cũng lạ. Con bé mồm mép như thế. Khi cãi nhau với cậu còn có thể gân cổ lên cãi đc cơ mà? Tại sao bây giờ lại như con cún con co mình lại trong đêm thế nhỉ? Và chỉ 1 phút tò mò đã khiến Quân thiếu gia bộc phát.

-Này! Cô định tiếp tục làm kẻ khuyết tật đến bao giờ nữa hả?-Lần thứ 2. Quân cầm quyển vở đập đập vào đầu nó

-Ai khuyết tật. Cho nói lại đó?-Nó hùng hổ

-You!-Quân buông 1 lời lạnh tanh.

Cả lớp thấy chuyện hay đành xúm lại xem. Mấy hôm nay nó cũng có vui vẻ thoải mái gì đâu? Tuy nó ko quan tâm thành tích nhưng mà ko thể ko để ý tới ánh mắt của ng khác đc. Cái cảm giác như bị xoi mói như thế thật chẳng dễ chịu gì. Nó cũng chẳng muốn bị như thế nhưng ai hiểu cho nó đây? 3 con bạn nó thì viện hết cớ này tới cớ nọ lẩn tránh nó. Dù ngồi cùng 1 khu nhưng nó cũng chẳng dám làm gì cả. “Cũng phải thôi. Ai biểu mình là ng nổi tiếng làm chi?” Lắc đầu thở dài đầy ngao ngán. Nó cứ nghĩ rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp thì cái kẻ ngứa mắt nó nhất nhảy vào

-Tui có chỗ nào ko giống ng ta và cậu nói tui khuyết tật hả?-Nó đập bàn đứng dậy

-Chỗ này.-Quân chỉ vào đầu mình rồi tiếp-Cô thử hỏi xem có ai bình thường mà lại đi nộp bài trắng như cô ko? Ko những hại mình mà còn hại ng. May mà tui ko dùng từ ‘Nerve’ đó

-Cậu...Tui...Đó là việc của tui. Mắc mớ gì ai?

-Đúng vậy. Chẳng có ai lại ngu đến mức dây dưa với cái đứa ko bình thường như cô

-Này! Cậu đừng khinh ng quá đáng nhé. Tui có ngu hay ko bình thường cũng chẳng tới phiên cậu quản. Dựa vào cái gì mà cậu lại hạch sách tui?

-Tui hạch sách cô khi nào? Ai làm chứng? Cô đừng có hoang tưởng

-Tui hoang tưởng?-Nó chỉ chỉ cái mũi mình-Đc lắm. Cậu thì giỏi rồi. Thế nên mới coi trời bằng vung, coi đất bằng cái...xô chứ gì?

-Tui mặc cô nói gì. Tui chỉ mong cô sớm giải quyết mọi chuyện cho êm đẹp. Tui ko muốn cái lỗi tai của mình bị tra tấn thêm nữa

-Hứ. Lỗi tai bị tra tấn? Cậu hoang tưởng à? Ng ta nói tui chứ ai nói cậu? À. Tui biết rồi. Chắc tại dạo này ng ta chỉ bàn tán tới tui mà ko nhắc tới cậu nên cậu bức xúc chứ gì? Thế nên mới ghen tị rồi muốn gây sự với tui. Có đúng hem? Thôi. Cứ nhận đi. Tui thông cảm mà. Keke

-Cô nói xong chưa? còn nói nữa coi chừng tui cho cô vào trại thương điên đó.

-Nói trúng tim đen nên then quá thành giận chứ gì? Con trai gì mà nhỏ nhen

-Cô...Cô đc nhỉ? Đc. Tui ko chấp cô

Nói rồi Quân rút headphone ra nghe. Mặc cho nó cứ đứng nhìn như chết đứng. Lại thêm 1 tin đồn nữa lan ra ‘Con nhỏ mới chuyển trg muốn tạo ấn tượng trong mắt cậu chàng hot boy’. Nếu lúc trc chỉ là chỉ trở xoi mói thì bây giờ đã trở thành hành động. Cả 1 tập đoàn Crazy fan của Quân đã đến và hện gặp nó. Ở 1 nơi

rất dễ diễn ra những hành động ‘bản thủ’-Nhà Kho để đồ thể dục.

6. Chương 6

Tại nhà kho để đồ thể dục. có 1 nhóm mấy chục ng, toàn những cô gái duyên dáng, đầu tóc quần áo hợp thời trang. Ai nấy đều rất sắc xảo, xinh đẹp động lòng ng. Đối diện họ là 1 cô gái hoàn toàn tương phản. Đầu tóc rối bù xù, quần áo lấm lem toàn bụi đất. Thế nhưng có 1 điểm chung là khuôn mặt cô gái cũng thuộc loại ưa nhìn. Tuy ko thể gọi là nghiêng nước nghiêng thành nhưng nếu nói là ‘hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn’ thì cũng ko quá chút nào

-Hoàng Hải Anh. Hãy nhớ cho rõ ngày hôm nay. Đừng bao giờ tái phạm, đây mới chỉ là cảnh cáo thôi. Nên nhớ ‘Hoàng tử’ chỉ có thể ngắm mà ko thể sờ. Cô hiểu ý tôi chứ?

Nó ko nói gì mà chỉ gật đầu lia lịa. Cô nàng đắc ý cười vài tiếng rồi kéo ng bỏ đi. Mặc cho nó bê bối ngồi đó. Giờ thì nó hiểu dc con gái đáng sợ thế nào rồi. Thảo nào, bố nó lại sợ mẹ nó tới vậy. Thật rùng rợn

-Ui cha! Biết ăn nói sao đây? Haiz

Tuy bị đánh đến bầm dập nhưng nó đã dùng 2 tay ôm lấy đầu để tránh đánh vào mặt. Những vết thương khác có thể nói là bị ngã. Quan trọng là bộ quần áo này. Đang loay hoay ko biết làm thế nào thì trong đầu nó lóe lên 1 suy nghĩ. Nó chạy sang nhà Việt

-Bác Hà ới ời! Việt có nhà ko bác? Cháu Hải Anh ạ

-Hải Anh hả cháu? Vào nhà đi. Việt trên phòng ấy

-Dạ. Cháu xin phép

Nói rồi nó chạy tót lên phòng Việt. May mà mẹ Việt ở dưới bếp chứ ko thì nó chẳng biết ăn nói sao cả. Đang định gõ cửa phòng thì thấy bên trong có giọng con gái

“Nè. Sao nó cứng ngắc vậy? Đau muốn chết.

-Ha ha. Lát nữa thì hết ngay thôi! Nhanh lên. Nó chảy nước rồi kìa

-Mà tất cả cũng tại ông. Thế này thì còn nói chuyện gì nữa?...”

-Ủa? Đây ko phải tiếng Lan sao? Sao Lan lại ở trong phòng Việt vậy nhỉ? Lại còn...

Và như sự tỉnh khỏi cơn mê, nó đẩy cửa vào:

-2 ng đang làm gì vậy?

Cả 2 quay lại nhìn nó. Tình hình là mỗi ng 1 que kem dài thiệt dài.

-Thì ăn kem chứ làm gì? Kem mới nên đang ăn thử nè. Ai dè...-Lan chua xót nói lên nỗi lòng

-Đã nói mà ko nghe. Đáng đời. Haha-Việt vừa nói vừa cười khiến Lan tức hộc máu

Nó cứ ngu ngơ như bò đeo nơ nhìn cả 2 ng chẳng coi ai ra gì kìa. Và nó chột hiểu, buột miệng:

-2 ng tiến triển...có phần...hơi nhanh...đó.

-Tiến triển?-Lan nhìn nó

-Hơi nhanh?-Việt nhìn nó

“Là sao?” Cả Lan và Việt cùng đồng thanh

-Mà bạn tìm mình có chuyện gì vậy?-Việt hỏi nó

-Chết! Quên!. Tui

mượn nhờ cái lan can nhà

-Làm gì vậy? Lan can nhà Việt có gần nhà bà đâu?-Lan nhìn nó-Mà sao nhìn bà như xác chết dưới sông Thị Vải thế?

-Nói sau đi.

Nó chỉ để lại 3 từ như thế rồi phi thân sang lan can nhà mình. Với 1 quãng đg 10m dài. Có ai nói ông nó là võ sư còn nó là truyền nhân chưa nhỉ?

-Con nhỏ đó là khí à?-Lan tròn mắt

-Chắc vậy đó. Mà bà ko ăn hết đồng kem kia là tôi đem bỏ đó-Việt nhắc nhở...

Sau khi nó thay xong quần áo, mặc 1 bộ đồng phục khác, đầu tóc gọn gàng, nó lại phi thân qua nhà Việt rồi ngẩn ngơ giải thích bộ dáng vừa rồi bằng 3 từ "Crazy fan club". Chỉ thế là đủ nói lên tất cả.

-Thế bà 'sờ' vào chàng nào mà bị 'dần' cho te tua như thế?-Lan tò mò

-Tui mà biết tui chết liền-Nó oan ức khóc

-Mà bà biết võ sao ko nói tui tui nghe zậy?

-Có lạ vậy sao?-Nó khinh thường liếc mắt nhìn Lan-Có lạ cũng ko lạ bằng việc bà với 'lão' qua lại nha

-Tui...lão...tui tui qua lại hồi nào chứ?

-Thôi. Bỏ đi. Tui về đây. Ko bố mẹ lại lo. Ko cản trở 2 ng tâm tình nữa.

Nói rồi nó bỏ về luôn. Mặc ặt Lan đang đỏ như trái gấc chín, còn Việt thì cứ tùm tùm cười. 1 ko khí kì quái. Để thoát khỏi ko khí này, Lan lựa chọn 'chạy'. Cô xin phép về rồi lao ngay ra trạm xe buýt gần đó. Việt ko ngần ngại đuổi theo. Bây giờ là 5h chiều, mặt trời dần khuất núi. Việt cầm cổ tay Lan kéo lại rồi ôm Lan vào lòng

-Cậu...Cậu...Đang làm gì vậy?...Buông...Buông mình ra...Ng...Ng ta...nhìn vào...kì...lắm

Lan lại cà lăm. Khuôn mặt đỏ bừng. Lớn bằng này tuổi đầu, lần đầu tiên có 1 ng con trai ôm Lan ngoài bố. Tự nhiên sẽ sinh ra ngại ngùng thôi. Ng ta là con gái mà

-Mình mặc kệ-Gọng Việt ở gần ngay bên tai Lan-Mình ko quan tâm nhiều vậy

-Nhưng mình quan tâm-Lan nổi đóa-Mình và cậu ko có quan hệ gì cả. Ôm nhau thế này, ng ta sẽ nói lung tung.

-Ai bảo ko là gì?-Việt buông lỏng để Lan đối diện với mình-Ko phải cậu là bạn gái mình sao?

-Bạn gái?-Lan tròn mắt-Dĩ nhiên là...

2 chữ "không phải" vừa thoát ra khỏi miệng của Lan đã bị Việt nuốt lấy.

Lan mở to mắt nhìn khuôn mặt gần sát mặt mình. Nhìn gần như thế này càng thấy Việt đẹp hơn. Khi phản ứng lại, đang định mở miệng mắng Việt thì vô tình, Lan đã tạo cơ hội cho cái chạm môi của Việt trở thành nụ hôn sâu nóng bỏng. Việt buông Lan ra cũng là lúc Việt hứng nguyên 2 cái tát của Lan. Lan 1 tay che miệng ầm ục nhìn Việt => Bỏ chạy.

Vài ngày liên tiếp, Lan ko nhìn mặt Việt nữa. Nó lại tròn mắt, lân la tới chỗ Việt rò hỏi:

-What's up-Vừa nói nó vừa chỉ vào chỗ trống phía sau lưng Việt

Việt chỉ cười trừ mà ko đáp, dù vậy, trong mắt cậu vẫn ánh lên nét buồn vô cớ. Rất buồn. Nó chẳng hiểu cái nào vào với cái nào cả. Nhưng nhìn thấy Việt lúc này khiến nó nổi lòng từ bi. Dựa theo tình hình hiện tại, nó chắc chắn nhờ Lan lại giận đối không nhẽ là cái chắc rồi. Chỉ tội cho Việt. Nó vỗ vai Việt đầy thâm tình:

-Con gái như Lan ấy...Đôi khi...trực tiếp có lẽ sẽ có kết quả tốt hơn đó. Fighting!!!

Việt ngơ ngác nhìn nó rồi bật cười. Cuối cùng cậu chàng cũng hiểu đc

-Tại sao chuyện đơn giản vậy mà mình ko nghĩ ra nhỉ? Cảm ơn!!!

Nói rồi Việt lao nhanh ra khỏi lớp tìm Lan. Và rất nhanh, rất nhanh sau đó, Việt thấy Lan đang ngồi chống cằm suy tư ở dưới sân. Việt chạy lại, cầm tay Lan kéo đi. Lan chẳng buồn nói lấy nửa câu, văng khỏi tay Việt rồi quay lưng chạy đi

-Khoan đã-Việt nói lớn nhưng Lan vẫn cứ chạy như ko nghe thấy

Việt nhìn bóng lưng Lan rồi hét lớn:

-Triệu Linh Lan, mình thích cậu!!!

Và câu nói này đã khiến cô nàng đứng lại. Sóng lưng cứng đờ, 1 lúc sau, cô nàng mới can đảm quay đầu nhìn Việt:

-Cậu vừa nói gì?

Việt đã đứng ở đằng sau Lan từ khi nào. Cậu chàng nở nụ cười như 1 thiên thần, đưa tay vuốt nhẹ mấy sợi tóc mai của Lan, Việt thỏa mãn:

-Mình nói M-Ì-N-H T-H-Í-C-H C-Ậ-U. Làm bạn gái mình nhé?

“Cool boy đã tìm dc 1 nửa của mình”. Đó là đề tài mà hs Thành Thụy dùng để gở tai nhau mỗi khi giải lao. Chuyện của cô nhóc chuyển trg để bị rơi vào quên lãng, và có lẽ nó sẽ chẳng bao giờ còn dc khơi dậy nếu như ko có sự góp mặt của ng có ‘máu mặt’ nhất trg-Hiệu trưởng.

.....

1 ngày đẹp trời, trời xanh xanh, mây trắng trắng, gió bay bay. Nó đang vui sướng, rạo rực gặm ổ bánh mì thì loa trg vang lên: “Em Hoàng Hải Anh lớp 11A1 đến ngay phòng Hiệu trưởng. Xin nhắc lại. Em...”. Nó khóc ko ra nc mắt. Những ngày tháng tươi đẹp của nó kéo dài chưa nổi 3 ngày đã bị cướp đi. Lê cái thân mệt mỏi tới phòng Hiệu trưởng, nó đứng phép gõ cửa 3 cái rồi đứng đợi cho đến khi Hiệu trưởng cho vào mới thôi.

-Em là Hoàng Hải Anh lớp 11A1?

Nó chưa kịp chào hỏi gì thì vị Hiệu trưởng đáng tuổi ông nó đã lên tiếng trc. Ngoan ngoan “Dạ” 1 tiếng, nó vẫn đứng yên tại chỗ chờ chỉ thị của Hiệu trưởng.

-Em ngồi đi. Thầy có chuyện muốn nhờ em. Em đọc đi

Thầy đưa cho nó 1 tờ giấy vừa lấy ra từ máy in. Nó vẫn rất ngoan ngoãn nhận tờ giấy. Sau khi ngồi xuống salon để tiếp khách cũng là lúc mặt nó tối sầm lại. “Tại sao chuyện này lại xảy ra với nó chứ?”-Nó kêu thầm trong lòng. Có khổ mà ko thể nói. Có ai hiểu cho nó ko?

”

” ta=

”

” chém=

”

” chết=

”

” t=

”

” g.=

”

” g=

”

” *xách=

”

” dép=

”

” chạy=

”

” lệ*=

”

”>

-Chắc em hiểu ý thầy?

Thầy Hiệu trưởng vừa nói cười với nó khiến nó khẽ rùng mình. Nó ngây ngô hỏi 1 câu vô cùng ngoài lề

-Thầy...và...ng đó là cha con ạ?

Thầy Hiệu trưởng nhìn nó, đầy ngạc nhiên. Vài phút sau, ông lại cười cười:

-Ko phải. Là cháu thầy. Nó đã mất tích khi thám hiểm đỉnh Everest 5 năm trc

-Dạ. Mà sao thầy lại nhờ em ạ? Em chẳng có tài năng gì mà cũng...

Ko để nó nói hết, Hiệu trưởng nhẹ giọng:

-Vì cháu là truyền nhân của Kim Triết

-Thầy biết ông em?

-Ừ. Có thể nói vậy...

Lại thơ thẩn, thất thểu từ phòng Hiệu trưởng quay về như khi đi tới. Đầu nó cứ vang vọng tiếng nói của Hiệu trưởng: ‘Thằng bé đó, bị mất tích 5 năm trc khi đang leo núi ở Hymalaya. Mọi ng nói rằng nó bị bão tuyết che vùi nhưng ta ko tin. Ta ko thể tin nó có thể bỏ lại thứ quan trọng nhất cuộc đời để ra đi như vậy. Ta có 1 linh cảm, thằng bé đang chờ ta.’

-Thứ quan trọng nhất cuộc đời? Là gì nhỉ?-Nó vừa đi vừa lẩm bẩm rồi lại móc tờ giấy ra đọc lại lần nữa.-Anh ta cũng đẹp trai đấy chứ? Nhưng sao nhìn quen quá vậy?

Do mãi ngắm ‘zai đẹp’ nên nó (Lại) đâm vào 1 ng đi phía trc

-Ui da! Nè. Đi đường ko mang theo mắt hử? Bị đui thì đừng ra đường.

Tiếng ng bị nó đâm vào kêu lên oang oác như gà nhảy ổ. Cái điệu này đảm bảo nó ko thể quên đc. Bỏ tờ giấy xuống, cũng là lúc nó nhìn thấy ng đối diện

-Là cô?-Cả nó và ng đối diện đều ngạc nhiên. Hóa ra lần này là nó đâm vào Vân. Thật là, có qua có lại nha

-Lại là cô nữa. Định ám sát tôi hử?

-Có nghiêm trọng vậy ko? Tôi chỉ là vô tình đụng phải thôi. Cô cũng có xước xát chỗ nào đâu?

Vân ko để ý tới lời nó nói, cô giật mạnh tờ giấy trong tay nó:

-Cái gì đây? Thông báo lưu ban hử?

Đang cười sung sướng thì chợt mặt Vân tối sầm xuống. Ánh mắt lạnh lùng, giọng điệu nghiêm túc nhìn nó:

-Nói! Cô lấy đâu ra tờ giấy này?

7. Chương 7

-Sao tôi phải báo cáo cô?-Nó cướp lại tờ giấy rồi vênh mặt quay đi.

Chưa kịp bước đc bước nào, bàn tay nó đã bị Vân kéo lại

-Cô ko nói rõ ràng thì đừng mong thoát khỏi tôi!-Vân đe dọa nó

Nó nhúm mày. Ko nói gì, chỉ hất mạnh tay lên rồi chạy đi. Vân theo đà quán tính ngã ra phía sau, mất trọng tâm, đập đầu vào tường, mạnh đến mức chảy máu. Vừa lúc đó có 1 ng đi tới. Vân vẫn thều thào:

-Cô đứng lại...Hoàng Hải Anh...Cô...đứng lại...cho...tôi.....

Tiếng nói đứt quãng rồi dừng hẳn. Vân ngất lịm, ko còn biết trời trăng, mây đất gì nữa. Và chỉ vài phút sau, Vân đc đưa tới bệnh viện quốc gia để cấp cứu. Ngay sau đó, toàn thể học sinh trường Thành Thụy lại tiếp tục sôi nổi với 1 chủ đề mới 'Hoàng Hải Anh-học sinh chuyển trng đã ra tay hành hung 'chị cả' của trng rồi bỏ chạy'. Câu chuyện qua lời kể của cô bạn nọ lan nhanh với tốc độ chóng mặt, và rồi 1 lần nữa, số phận lại đưa đẩy để nó trở thành mục tiêu bàn tán, nghị luận mỗi giờ giải lao.

Mãi đến hôm sau nó mới biết chuyện Vân phải nhập viện, nhưng biết làm sao đây? Nó thực sự ko cố ý mà. "Haiz" Thở dài 1 hơi, nó đang định lên phòng Hiệu trưởng thì Quân cũng vừa vào lớp. 2 đứa 4 mắt chạm nhau, mí mắt phải nó giật liên tục. Trong đầu Quân lúc này, hình ảnh Vân nằm trên giường bệnh, xung quanh là dây rợ chằng chịt hiện lên. Rồi lại nhớ tới câu chuyện vừa đc nghe khi bước vào trng, cậu chàng nhìn nó hần học. Thế mà cái mặt nó cứ ngây ngây ngô ngô nhìn Quân như bị thiếu năng vậy. Quân ném cái cặp vào chỗ rồi quay lại đang suy nghĩ xem sẽ phải mở miệng như thế nào với nó thì nó lại đổ thêm dầu vào lửa. Nó nhìn Quân, cười ngây thơ, vỗ vỗ tay:

-Wow. Wonderful-Rồi thu lại nụ cười nó tự mãn-Muốn nghe tui nịnh nọt cậu như bọn họ ?(Ý là mấy ng trong trng đó) Áo tưởng

Nói rồi nó bỏ đi. Khi đi đến ngang Quân thì cậu chàng mới bắt đầu nói:

-Hôm qua khoảng 4h chiều, cô và Vân có gặp nhau?

-Đúng vậy. Có gặp-Nó quay lại, ngửa mặt nhìn thẳng vào Quân-Rồi sao? Cậu...

"Bốp"-1 âm thanh khô khốc vang lên, cắt ngang lời nói của nó. Cái tát ko dùng toàn lực nhưng đc xuất phát từ tay 1 cậu thủ bóng rổ chủ đạo thì cũng ko tầm thường. Mặt nó bị đánh văng hẳn sang 1 bên, trên má dần hiện hình dấu 5 ngón tay, đỏ ửng. Học sinh các lớp đổ xô tới cửa lớp nó để chứng kiến 'kịch' hay. Hiếm khi thấy 'prince' nổi giận, ai chẳng tò mò? Nó hơi mất thăng bằng 1 chút nhưng rồi khi lấy lại trọng tâm, nó nắm chặt 2 tay thành nắm đấm, cố để bản thân ko bật khóc. Nó quay mặt đối diện Quân, ánh mắt sắc bén, giọng nói âm hàn:

-Lí do?

-Cô còn hỏi tôi lí do?-Quân như 1 núi lửa bắt đầu phun trào-Bây giờ Mỹ Vân còn đang nằm viện mà cô còn hỏi tôi lí do? Cô có còn là ng ko vậy hả?

-Nằm viện? Vì tôi?-Nó như ng bừng tỉnh trong cơn say, kinh ngạc nhìn Quân

-Cô đừng giả vờ với tôi. Tôi ko ngờ cô lại là loại ng này. Hừ-Quân nói rồi đi ra, ko tránh nó mà đi thẳng qua.

1 ánh sáng chột lóe lên trong đầu nó "Khoan đã"-Nó kéo tay Quân để Quâ

n đối diện với mình:

-Ty Mỹ Vân và Trịnh Vĩnh Dương có quan hệ gì?

-Trịnh Vĩnh Dương?-Quân thoáng bàng hoàng, giọng nói có chút run rẩy, ánh mắt ko thể tin đc-Đây là lí do 2 ng gặp nhau?

-Cũng có thể nói là vậy-Nó ậm ừ-Cậu mau nói cho tôi biết. rốt cuộc thì họ có quan hệ gì?-Nó vội vàng

“Bốp”- Cái tát thứ 2 hạ trên mặt nó. Và cả ng nó đập ngang bàn học, rồi ngã xuống. Những ng chứng kiến ngỡ ngàng chứng kiến cảnh tượng hoành tráng nhất lịch sử...

-Cô thật đáng ghê tởm. 1 con ng...à ko...cô còn ko xứng đáng làm ng nữa kia

Nói rồi Quân đi thẳng ko quay đầu. Cái tát thứ 2 này của Quân tuy rơi trên má còn lại của nó nhưng cái tát này chứa toàn lực, nó cảm nhận đc cơn tức giận của Quân trong cảm giác đau rất trên má. Rất rất và cũng rất nóng. Nó muốn khóc, ko phải vì đau như lúc nãy mà là vì 1 nguyên nhân khác mà nó ko thể lí giải đc. Nó cắn chặt môi mình để ko bật tiếng nức nở. Nó cắn chặt đến nỗi chảy máu. Vết máu từ từ theo khóe môi chảy ra ngoài. Nhưng nó vẫn cứ cắn. Ngồi 1 lúc cho cảm giác đau dịu bớt. Nó chống tay đứng dậy. Lúc này nó mới phát hiện, cả lòng bàn tay nó ướt đầm mồ hôi, đầu 5 đầu ngón tay hiện rõ trên da thịt. Tiếc là hôm nay nó đã đi học sớm hơn bình thường

-Ko kịp mất rồi!-Nó nhìn bàn tay mình khẽ than thở rồi xách cặp lên phòng Hiệu trưởng. Nó ko muốn mình phải chịu oan 2 cái tát, 1 cái có thể cho qua nhưng 2 cái thì ko...

Và như những gì nó mong muốn, nó đã nhận đc đầy đủ đáp án

-Hóa ra mọi chuyện là như vậy. Khó trách.

Nó lắc đầu, nói thầm với bản thân mình khi đang sắp xếp lại quần áo. Mai nó chính thức thực hiện mọi chuyện. Nó muốn chuộc lại chút lỗi lầm của bản thân mình.

-Bố, mẹ, con có chuyện muốn nói-Nó gọi khi thấy bố mẹ đang ngồi ăn trái cây dưới nhà

-Có chuyện gì vậy?-Bố nó nheo nheo mắt nhìn cô con gái 1 cách đầy thắc mắc

-Dạ. Chuyện là thế này...

Và ngày hôm sau, trg Thành Thụy vẫn tiếp tục đồn đãi chuyện nó hành hung Mỹ Vân để đến mức chàng Hoàng tử của trg phải nổi cơn thịnh nộ.

-Chị hai! Con nhỏ đã nghỉ học rồi

-Tháng 9, nó sẽ về. Phải để nó biết thân phận mình

-Vâng. Em rõ rồi

Đó là mẩu đối thoại ngắn ở 1 góc khuất sau trg Thành Thụy. 3 con bạn của nó thì vô cùng lo lắng và ân hận bởi mình đã đến ‘chậm 1 bước’. Nhưng tất cả đều ko còn quan trọng nữa. Bây giờ nó đã an toàn lên máy bay dưới tư cách ‘học sinh trao đổi’ với 1 trg tư nhân ở Nhật Bản và cũng rất ‘vô tình’, nó lên nhầm chuyến bay tới Nepal, thực hiện cuộc thám hiểm đỉnh Everest ‘giải cứu con tin’ của mình. Nhưng 1 điều bất hạnh là nó đã ko nghĩ đến việc bất đồng ngôn ngữ. Tuy có đc học 1 chút về tiếng Nepal nhưng cái đầu nó lúc này rỗng ko, chẳng có gì. Nhưng ông trời cũng chẳng tiết đg sống của ai bao giờ, nó may mắn tìm đc 1 nhà buôn là ng Lào và ông ta có biết tiếng Việt. May mắn cho nó. Nhờ sự giúp đỡ của ng đó, nó nhanh chóng tới đc dãy Hymalaya chỉ trong vồn vẹn chưa đầy 5 ngày (Căn bản là nhỏ này bị say tàu xe các bạn ạ). Vừa đặt chân dưới chân núi, nó còn chưa kịp chiêm ngưỡng vẻ đẹp hùng vĩ của dãy Hymalaya trong ‘truyền thuyết’ thì đã bị lôi vào 1 cuộc ẩu đả của 1 vài ng da trắng nào đó.

-Thằng kia, đứng lại. Mày có đứng lại ko hả?-1 tốp ng mặc đồ thường ngày đuổi theo 1 vật thể nào đó

Và cái ‘vật thể’ mà họ đang đuổi theo là 1 handsome chính hăng. Anh chàng mặc áo sơ mi và quần Âu nhưng lại đi chân đất, ko tất. Nó còn đang ngạc nhiên vì sao mình lại hiểu những ng đó nói gì thì anh chàng Handsome đã ôm chầm lấy ng nó (Ai biểu đứng giữa đg làm chi?) Và tất nhiên. Cả 2 cùng ngã xuống. Tuy ko lâu nhưng cũng đủ để bọn áo đen vây quanh chúng nó.

-Thế nào? Ko chạy nữa sao nhóc?-1 ng có vẻ là ‘đại ca’ tay lăm lăm cây gậy đen sì nhìn anh chàng đang ở trên ng nó

Nó vội vàng đẩy anh chàng ra rồi đứng dậy, phải sạch quần áo cho cả 2 nó mới bắt đầu sử dụng 1 chút tiếng Anh hỏi anh chàng

-Are you alright?

Anh chàng trơ mắt nhìn nó. Lúc này nó mới hoảng hồn, nhìn qua ng này khá giống Vĩnh Dương nhưng đáng tiếc là ko phải. Anh chàng sau 1 hồi nhìn nó suy nghĩ rồi mới nói . (Oa, giọng nói rất dễ nghe nha)

-Help me! Please!

-Hừ. Cầu cứu 1 con nhỏ vất mũi chưa sạch sao? Tụi bay đâu, lên!

Tên vừa rồi vấy tay 1 cái rồi lui ra đằng sau. Những tên đằng sau ko biết lấy đâu ra gậy gộc đủ loại, nó xanh mặt. Anh chàng vừa rồi thì xông lên che chắn trc mặt nó. Nó hoảng hồn nhìn những cú đập thẳng vào ng anh chàng ko chút thương tiếc. Máu. Từ ng anh chàng, máu me chảy khắp ng, ko còn nhìn thấy vẻ mặt handsome lúc nãy nữa. Khuôn mặt sưng vù nằm cuộn mình dưới đất. Thế nhưng lũ ng kia vẫn chưa chịu buông tha. Nó cứ thế trợn tròn mắt lên nhìn. Mười mấy ng đàn ông cao to lực lưỡng đang tay gậy tay côn đập, đá túi bụi vào ng chàng trai mà ng qua đg lại ko ai thêm lạt can, thậm chí là nhìn 1 cái.

-STOP!

Cuối cùng, nó đã lên tiếng để ngừng cái việc hành hung dã man này lại.

-What?-Tên đại ca nhìn nó với vẻ khinh khỉnh-You know him?

-No. But I can't see him beaten so!

-Oh!-Ng đàn ông vẫn điệu bộ khinh khi nhưng trong ánh mắt đã mang theo chút ý cười.-So, You are going to do?

-Hãy buông tha cho cô bé đó!-Cậu chàng bò lăn, ôm mình dưới đất nhưng vẫn nói chuyện được.

Và câu nói của cậu đã khiến nó thức tỉnh. Tại sao nó lại hiểu ng ta đang nói gì? Chỉ 1 lí do rất đơn giản, vì ng ta đang nói tiếng đất nước nó. Nói ngôn ngữ mà nó đã biết đến từ khi còn trong bụng mẹ ấy. Sao nó có thể ko hiểu chứ? Thật nực cười mà.

-Này!-Nó chạy lại đỡ anh chàng đứng dậy-Anh ko sao chứ?

Anh chàng kinh ngạc nhìn nó! Nhưng cũng chỉ trong vài giây ngắn ngủi anh chàng lại quay lại phía tên đại ca và bọn thuộc hạ, 1 tay ôm ngực, 1 tay bám ng nó, anh chàng kiên định:

-Sói xám! Tha cho cô bé đi. Cô bé vô tội

-Darkness! Mày có lương tâm như vậy từ khi nào thế?

Anh chàng ko nói gì nhưng từ ánh mắt sắc lạnh của anh, khiến ng ta ko thể ngờ đc đây là ng con trai vừa bị cả lũ du côn đuổi bắt, đánh đập hồi nãy.

-Hừm. Mày nhìn cái gì?-Tên đại ca có vẻ run sợ trc cái nhìn sắc lẹm của anh chàng-Tụi bay đâu. Lên!

Và rồi màn đấm đá vừa rồi lại đc tái diễn. Anh chàng vẫn cắn răng chịu đựng. Nhưng nó sao có thể để chuyện bất bình như vậy xảy ra trc mặt mình chứ?

-Dừng lại đi!

Nó nói với 1 khí thế hùng hực sát khí. Đôi mắt âm trầm, ánh nhìn như xuyên thấu tâm can ng khác, giọng nói lạnh lẽo ko chút hơi ấm. Rất phù hợp với cái nơi nó đang đứng đây.

-Oh! Hóa ra là đồng hương à? Ha ha

Cả lũ dừng lại nhìn nó. Tên đại ca nhìn nó rồi cười với điệu cười ghê tởm. Nhưng trong âm thanh vô sỉ, hèn hạ đó, có chút gì đó run rẩy. Tất nhiên rồi bởi nó đang nắm chặt cái cổ hần mà và chỉ bằng...1 bàn tay. Ko nói năng gì, chỉ 1 bàn tay, nó vạt ngã tên đại ca, rồi nhặt cây gậy trong tay hắn lên, chỉ thẳng vào cái lũ giang hồ đó.

-Nếu các ng còn đụng tới anh ta, thì kết cục cũng sẽ như hắn

Nói đoạn, nó chỉ vào tên đại ca đang nằm bất tỉnh nhân sự dưới đất. Cả lũ thấy vậy thì ko ai bảo ai, cùng xông lên vì đại ca báo thù.

-Tôi đã cho các ng cơ hội... Nhưng là do các ng ko chấp nhận. Đừng trách tôi

Nó nói nhỏ rồi cũng lao vào cuộc chiến. 10 năm luyện võ của nó cũng ko phải là để làm cảnh. Tay đấm, chân đá. Chỉ vài phút sau, cả bọn lưu manh đã bị nó dần cho te tua. Tuy thở dốc, quần áo xộc xệch nhưng nó ko bị thương nặng. Chỉ xây xát vài chỗ mà thôi.

8. Chương 8

Anh chàng handsome ngồi bệt dưới đất, ánh mắt mở to. Nó thoáng thấy ánh nhìn này khá quen. “À. Hần cũng đã từng nhìn mình như vậy mà”-Nó tự nhủ thầm

-Anh đi đc chứ?

Nó cúi đầu, nói chuyện với anh chàng

-Cô là ai? Sao lại giúp tôi? Cô muốn gì?

Sau khi lấy lại bình tĩnh, anh chàng bắt đầu cau mày về sự xuất hiện bất ngờ của 1 nữ hiệp ko rõ lai lịch này.

-Tôi tên Hoàng Hải Anh. Tôi giúp anh vì 1 lí do. Mong anh có thể làm hướng dẫn viên giúp tôi. Tôi ko biết tiếng địa phương

-Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

-Ukm. Chỉ đơn giản vậy thôi! Anh sẽ giúp tôi chứ?

-Darkness. Mọi ng gọi tôi như vậy

Nó ko nói gì mà chỉ khẽ mỉm cười. Nó lại kết thúc thêm 1 ngày mệt mỏi. Đứng nhìn ánh mặt trời khuất dần, 1 màu đỏ hồng hực như màu máu. Nó bắn khoăn ko biết việc làm lần này của mình có phải là đúng đắn hay ko nữa.

.....

Việt Nam, Trường THPT Thành Thụy.

“Kể từ hôm nay, các em sẽ chính thức đc nghỉ hè. Dù là nghỉ hè nhưng các em cũng ko đc quên nghĩa vụ của mình là phải học tập tử tế. Và vào năm học sau, thầy hi vọng có thể nhìn thấy những thành tích tốt nhất của các em...”

Giọng thầy Hiệu trưởng trầm, ấm áp như giọng 1 ng bố đang dặn dò đứa con nhỏ nhưng cũng uy nghiêm như 1 ng thầy nghiêm khắc. Thầy vừa dứt lời là 1 loạt tiếng vỗ tay hưởng ứng của hs toàn trg. Rồi tiếng cười nói như vỡ chợ. Chỉ loáng cái, sân trg chỉ còn lác đác vài ng của bộ phận trực ban ở lại dọn dẹp đồng hồ độn này. 1 vài nhóm hs chụp ảnh lưu niệm... Và 3 nhỏ bạn của nó đang thơ thẩn trên con đg trải đầy cây xanh 2 bên. Khuôn mặt ai nấy đều buồn thiu buồn thiu.

-Này. Bà nói nhỏ Ngốc đó mất tâm mất tích đâu vậy?-Nguyệt lên tiếng phá vỡ ko gian yên tĩnh

-Tui cũng ko rõ, nhưng thấy Việt nói nhỏ qua Nhật rồi-Lan đáp gọn lỏn

-Nhật? Chẳng phải là trg kết nghĩa gì gì đó sao?-Hằng thắc mắc

-Ukm. Việt nói ba mẹ nhỏ Ngốc nói thế-Lan gật gù

-Kì quái! Nhỏ đó thì còn nộp bài trắng mà qua Nhật làm gì? Hơn nữa, sao lại ko phải là Dương Quân? Cha đó giỏi tiếng Nhật lắm mà-Nguyệt nêu ra 1 loạt những thắc mắc

-Ko biết. Mà ko biết giờ này nhỏ làm gì nhỉ?

-Chắc sẽ ổn thỏa thôi. Nhỏ đó là như vậy mà.

-Ukm. Hi vọng là như vậy. Haizzzz

Cả 3 cùng ngửa mặt nhìn lên bầu trời mùa hè, trong xanh, cao vợi vợi ko 1 gợn mây. Và ở 1 nơi nào đó, nó cũng đang thuận lợi thực hiện những nghĩa vụ của mình. Ngoài những nơi trên, ở bệnh viện Quốc gia, ko chỉ 1 mà có những 2 ng khác cũng đang hướng suy nghĩ về nó. Về 1 con nhỏ mới chuyển vào với cái biệt danh Ngốc. Luôn nổi tiếng với những việc lạ đời. Thế nhưng ko biết từ khi nào, ng ta đã ko thể bỏ qua sự tồn tại của nó. Dù ko lớn nhưng cũng đủ ng ta

cảm thấy trống vắng.

.....

Đỉnh Everest, 2 ng vừa leo núi, vừa nói chuyện. Họ nói chuyện để chắc chắn đối phương vẫn bình thường và cũng để chắc chắn rằng mình ko cô đơn.

-Hải Anh nè! Tôi có 1 thắc mắc-Darkness gọi nó-Đó là tại sao cô ko biết 1 chút gì tiếng Nepal nhưng lại dám bay qua đây chỉ để tìm kiếm 1 ng ko quen biết vậy?

-Tôi cũng ko rõ lắm. chỉ là luôn có 1 động lực nào đó, thúc đẩy tôi. Và tôi thực hiện

-Anh ta là ng yêu của cô hả? Cái cậu Vĩnh Dương ấy

-Ko phải. Tôi và anh ta thậm chí còn chưa gặp nhau lần nào.

-Vậy thì sao cô phải mạo hiểm như vậy? Ko lẽ cô bị thiếu năng?

-Tôi muốn 1 ng phải quỳ xuống xin lỗi tôi, phải cầu xin tôi tha thứ! Mà thôi. Chúng ta dừng lại đi. Trời tối rồi

-Đừng nói là cô định cắm trại ngay tại đây nha

-Bingo!

-Này! Chuyện này ko đùa đc đâu

-Yên tâm! Ko chết ng đâu mà lo

-Hả?

Nó ko nói, hay giải thích gì nhiều. Mà chỉ mỉm cười rồi thực hiện những việc mình cần nên làm. Hóa ra, trc khi bay, nó đã đc vị Hiệu trưởng đáng kính trang bị cho 1 bộ đồ bảo hộ rất tốt. Và lúc đó, nó sợ cái tính hay quên của mình bộc phát nên đã yêu cầu 2 bộ. Kể cũng may!

-Hóa ra là có bảo bối-Darkness chỉ nhẹ nhàng cười rồi cũng phụ nó-Thế mà ko nói sớm.

-Nói gì?

-Ko có gì!-Darkness cười cười nhìn nó rồi nhẹ nhàng-1 cô bé đặc biệt. Xem ra, tôi phải xem xét lại cô thôi.

-Này. Anh còn lăm bắm gì vậy? Định để 1 mình tôi làm hết à?

1 nụ cười thỏa mãn hiện lên khuôn mặt handsome. Gió tuyết khê thoải, lạnh. Nhưng anh chàng lại chẳng hề tỏ ra là lạnh.

-Tôi tới ngay đây...

Việt Nam, bệnh viện quốc gia. Hôm nay Vân chính thức xuất viện. Đáng lẽ đó phải là 1 tin vui nhưng cả Quân và Vân đều ko thể vui nổi. Vân buồn vì chuyện của Vĩnh Dương mà cô chưa có đc đáp án từ nó. Còn Quân, Quân buồn thì ít nhưng áy náy thì nhiều. Bởi cái tính nóng nảy thiếu suy nghĩ của cậu mà cậu đã trách oan nó. Nhìn 2 bàn tay mình, Quân khê thở dài.....

Sau hơn 1 tháng, chính xác là 7 tuần tìm kiếm ròng rã. Nó vẫn cứ phải thất vọng. Nó đã ở trên đỉnh Everest cả tháng nay nhưng mọi thứ vẫn dậm chân tại chỗ. Mấy hôm trc nó có nhìn thấy 1 vài thứ chứng minh có

ng sống ở trên núi. Và nó đã liên tưởng tới những bộ lạc dân tộc nào đó. Và kết quả cũng là hoài công vô ích.

-Tại sao??? Tôi đã cố gắng đến vậy? TẠI SAOOOOOOOOO??????????

Nó gần như phát điên vì sự bất lực của bản thân. 2 tay nắm chặt, tuyết trong lòng bàn tay nó bị nhiệt độ cơ thể làm tan chảy, nhỏ giọt xuống lớp tuyết dày, xộp.

-Cô đừng phí công nữa. Có lẽ anh ta đã chết rồi

Darkness khẽ vỗ vai, an ủi nó. Nhưng nó ko để ý. 1 mình chìm trong thất vọng nào nề. Nó ko màng tới mọi chuyện xung quanh, chỉ đứng, 2 tay nắm chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm về hướng Đông Nam. Nơi có gia đình, đất nước nó. Nó hận, hận bản thân vô dụng. Sao nó lại vô dụng đến vậy, thế mà con bầy đặt tỏ vẻ. Nó điên mất rồi

-Tôi thua rồi-Darkness xoa xoa mớ tóc dài rối tung vì gió của mình. 1 mái tóc màu đen óng mượt-Tĩnh lại đi. Hải Anh. Tôi sẽ đưa cô đi gặp anh ta

-Cái gì? Anh vừa nói gì? Anh nói là đưa tôi đi gặp anh ta? Anh biết anh ta đang ở đâu?-Nó vỗ lấy Darkness, ánh mắt kì vọng

-Đúng vậy. Thực ra đúng như cô nói. Trên núi này có 1 tộc ng, ng Hamy. Và tôi là 1 ng của tộc Hamy-Darkness vừa nói vừa xách khoác túi đồ lên tay-Đi. Vừa đi vừa nói

Nó bưng tỉnh, vội vàng đuổi theo sát phía sau, trên vai cũng là 1 túi đồ. Nó lặng lẽ nghe Darkness kể về câu chuyện mà anh ta biết. Vĩnh Dương đc em gái của Darkness cứu sống. Darkness biết tiếng Việt cũng là nhờ có Vĩnh Dương dạy bảo. Câu chuyện kết thúc cũng là khi nó bước vào sâu bên trong núi, cái nơi ở ngay lưng chừng núi, 1 cái hốc nho nhỏ, và bên trong là cả 1 khoảng trời bao la. Khác hẳn với cảnh tuyết phủ trắng xóa mặt đất bên ngoài, trong núi lại là cảnh tượng của 1 miền nhiệt đới, cây cỏ xanh tươi, gió vờn quanh tai, ánh nắng chói chang. Có cái gì đó ánh vào mắt nó. Là 1 thứ ánh sáng bị kim loại phản chiếu.

-Cái đó là...-Nó vừa nói vừa nhìn về phía tấm kim loại đang phản quang ánh sáng

-Cái đó có ở đây từ rất lâu rồi. từ khi tộc ng chúng tôi định cư nơi đây thì nó đã có từ trc đó rồi. Thế nào? Rất giống pin Mặt trời đúng ko?

-Sao anh biết?

-Là Vĩnh Dương nói đấy. Anh ấy đến đây và dạy chúng tôi tiếng Việt, Anh, Nhật và cả Hàn nữa. Anh ấy cũng biết nhiều thứ lắm. Ví dụ như khi nào trời mưa, khi nào thì nên trồng loại cây gì, hay khi bị ho phải uống thuốc gì...Anh ấy biết tất cả

-Nghe anh nói thì có vẻ như anh ta là thần ấy nhỉ?

-(Darkness, chào mừng anh trở về)

(Satel đấy à? Mấy tháng ko gặp mà nhìn em xinh hẳn ra đấy)

(anh ko cần nịnh em. Bố đang tức giận lắm đấy)

-Nè! Cô gái ấy là ai thế?-Nó huých vai Darkness

-Em gái tôi, Satel-Rồi anh quay lại phía cô gái-(Em chào hỏi chút đi. Đây là Hải Anh, bạn anh. Cô ấy cũng giống anh Dương đấy)

-Chị là Hải Anh? Cái tên rất độc đáo. Rất vui đc biết chị, em tên Satel

-Em biết nói tiếng Việt?-Nó ngỡ ngàng

-Dạ. Anh Dương dạy em. Ko chỉ em mà cả những đứa bé khác cũng biết

Giờ nó mới chú ý tới cô bé. 1 vóc ng hoàn hảo, mắt to, mũi thẳng, môi đỏ căng mọng nước. Tuy chỉ khoảng 13-14 tuổi nhưng cũng ko thể phủ nhận đó là 1 mỹ nhân.

(Ai thế Satel?)

Tiếng 1 ng con trai vang lên từ phía sau nó. Nó vội vã quay lại. Chính là Vĩnh Dương. Không còn khuôn mặt trẻ con như trên tờ giấy nó cầm nữa, cũng không còn hình dáng của 1 cậu bé nữa. Bây giờ đứng trước mặt nó là 1 chàng trai, đã trưởng thành. Giọng nói âm trầm, ấm áp. Dáng người chuẩn từng mi-li-mét. Khuôn mặt góc cạnh không thừa không thiếu 1 chi tiết, ngũ quan hài hòa. Mái tóc để dài buộc đằng sau, nhìn anh như 1 chàng bá tước Anh quốc vậy. Trên tay là 1 bó hoa màu vàng, nhìn anh càng nổi bật vẻ lãng tử

-Anh là Trịnh Vĩnh Dương?-Nó vội vã mở miệng như bị ma đuổi

-Là tôi? Cô là ai?-Vĩnh Dương cau mày nhăn trán nhìn nó

-Khoan nói. Tôi chỉ muốn hỏi anh 1 câu, anh còn nhớ Ty Mỹ Vân chứ?

9. Chương 9

Bó hoa trên tay anh rơi xuống, những cơn gió chiều nổi lên, tiếng tán lá rụng đưa xào xạc. Trong đôi mắt đen huyền ánh lên nét buồn sâu thẳm. Không giống với cái buồn của Việt mà nó từng biết. Vĩnh Dương buồn theo 1 nghĩa chân chính. 1 cái buồn mà nó chưa từng biết đến. Cứ ngỡ nhặt lại bó hoa, anh chàng mỉm cười:

-Nhớ ư? Tôi đã bao giờ quên đâu mà hỏi tôi nhớ chứ?

“Chưa bao giờ quên ư?”-Nó nhẹ nhàng lặp lại câu nói của Vĩnh Dương. Và nó đứng đờ đẫn nổi giận

-Nếu như vậy thì tại sao anh không đi tìm cô bé? Tại sao anh vẫn còn ở lại trong cái chốn này? Anh có biết vì anh mà cô bé đã khổ sở như thế nào không? Anh có còn là anh Vĩnh Dương của cô bé nữa không vậy?

Sau khi gào xong những bức xúc trong lòng, nó thở dồn dập để lấy hơi. Những người còn lại, không chỉ Vĩnh Dương mà cả anh em nhà Darkness cũng nhìn nó đầy ngạc nhiên.

-Hải Anh, bình tĩnh lại đi!-Darkness vỗ vỗ bả vai run lên của nó.

-Anh bảo tôi bình tĩnh ư?-Nó ngửa mặt nhìn Darkness-Đc. Trịnh Vĩnh Dương. Anh nghe cho rõ đây. Tôi đi học của anh, Hiệu trưởng trường Thành Thụy nhờ đi tìm anh. Lý do thì anh tự đi mà hỏi ông ấy. Và tình trạng của Mỹ Vân thì có vẻ không ổn 1 chút nào. Lúc tôi đi thì cô ấy đang nằm viện, trong 1 tình trạng không mấy khả quan lắm. Nếu anh thực sự quan tâm tới cô ấy, thì xin anh, hãy quay về gặp cô ấy đi.

-Cái gì? Cô vừa nói cái gì vậy?-Vĩnh Dương ghì chặt 2 bả vai nó lắc mạnh-Mỹ Vân sao? Cô ấy làm sao?

Nó đau, nhưng cố nén lại:

-Anh thấy mình có tư cách hỏi câu đó không? Anh có 3 ngày. 3 ngày sau tôi sẽ xuống núi

Nó nói xong rồi bỏ đi. Đi tiếp vào trong núi sâu, nơi có những ngôi nhà mộc mạc, kiểu nhà sàn nhưng lại không phải nhà sàn. Kiểu nhà gỗ nhưng cũng không phải nhà gỗ. Cuối cùng, nó dừng chân bên 1 ngôi nhà màu vàng, mái gỗ vòng quanh. Bao quanh ngôi nhà là 1 vườn hoa bách hợp. Những bông hoa rụng đưa theo chiều gió, phần như gọi mời, phần như chào đón nó đến với chốn này

-Thế nào? Đẹp chứ? Đây là nhà tôi đây!

Giọng Darkness vang lên bên tai, êm nhẹ như gió nhưng nó cũng chẳng còn để ý nữa. Ngôi nhà đã chiếm hết tâm trí nó. Từ từ tiến vào ngôi nhà, nó càng kinh ngạc hơn. Bên ngoài có vẻ là nhà thổ dân nhưng bên trong lại đầy đủ những tiện nghi của người hiện đại.

-Đồ điện tử? Ở đây có điện sao?-Nó thốt lên

-Uhm. Và mạng lưới điện ở đây không thua kém gì những ở nơi khác đâu nhé

-Tại sao? Tại sao lại có điện dc? Tôi có nhìn thấy bất kỳ đường dẫn nào đâu? Ngoài miếng kim loại đó...-Và như chợt nhận ra nó lại reo lên-Là năng lượng mặt trời sao?

Darkness chỉ cười mà ko nói. Anh chàng đứng và ngắm nhìn những biểu hiện trên khuôn mặt nó. Những biến hóa từ buồn tới vui, từ ngỡ ngàng tới kinh ngạc của nó. Khuôn mặt nó luôn biến đổi. Và khi nó cười. Khuôn mặt sẽ rạng rỡ như đc bao bọc bởi hàng nghìn tia sáng, hàng triệu viên đá quý.

-Tôi...Tôi có thể ở đây ko?-Nó ngập ngừng, e dè giật giắt gấu áo của Darkness

-Tất nhiên là ko vấn đề gì rồi-Satel lên tiếng trả lời thay Darkness

Bây giờ nó mới nhận ra. Bên trong căn nhà rộng lớn này ngoài nó và Darkness còn có Satel và cả...Vĩnh Dương nữa.

-Đi nào. Chị sẽ ở cùng phòng với em nhé!

Nói rồi Satel lôi kéo nó lên phòng mình. 1 căn phòng ở cuối hành lang tầng 2 với cánh cửa màu cốm có tấm biển. Bên trong là cả 1 ko gian thu nhỏ của căn nhà. Những gì cần thiết đều có đủ.

-Em hi vọng chị sẽ có những kỉ niệm vui vẻ về nơi này và...xin chị, nếu 1 ngày nào đó, chị rời khỏi nơi đây cũng đừng nói với ng khác về nơi này. Hãy coi nó như là 1 nơi chốn thần tiên của riêng chị, có đc ko?

Ánh mắt long lanh, khuôn mặt thánh thiện. Cả cơ thể hài hòa khiến ng ta ko nỡ lòng từ chối 1 cô gái như vậy.

-Em yên tâm. Mục đích của chị là Vĩnh Dương chứ ko phải là nơi này.

-Thật ko ạ?-Cô bé dường như ko tin vào những lời nó nói

-Thật-Nó cười, xoa đầu cô bé rồi đi ra phía ban công-Lúc mới tới đây, chị ko nghĩ rằng đây là trần gian. Dù chưa gặp nhiều ng nhưng ko khí nơi này khiến chị cảm thấy như đc về lại gia đình vậy. Rất ấm áp và... cũng rất

quen thuộc.

-Đúng vậy! Tộc trưởng là 1 con ng nhân hậu, mọi ng trong tộc cũng rất hiền hòa.Những đứa bé trong tộc như chúng em khi trưởng thành có thể chọn hướng đi riêng ình. Ở đây ko có trng học nhưng hàng ngày, những ng lớn sẽ thay phiên nhau dạy bảo chúng em, cả về chữ viết, cách tính toán cũng như cách làm ng.

-Có lẽ do nơi này hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài nên nó có đc 1 vẻ đẹp bình yên như vậy, vẻ đẹp nguyên thủy của loài ng

Satel ko đáp lại mà chỉ nhìn nó. Nhìn 1 cách ngạo nhiên.

-Sao vậy? Chị...nói điều gì...ko đúng à?-Nó lo lắng nhìn Satel

-Dạ...à ko. Tại câu nói của chị rất giống anh Vĩnh Dương. Anh ấy cũng từng đứng ở đây và nói như vậy. Lúc đó nhìn khuôn mặt anh ấy rất thanh thản và an nhàn.

-Vậy sao?

Giọng nó nhỏ nhẹ, gần như là tự nói cho bản thân mình. Nó ko muốn tin nhưng Vĩnh Dương đem đến cho nó 1 cảm giác rất lạ. Cái cảm giác mà nó chưa từng trải qua.

-À...Chị đi tắm rồi xuống ăn cơm. Lát nữa bố mẹ em về rồi

Nó cười cười mà ko đáp rồi lấy chiếc áo sơ mi cùng quần bò dài ống ra mặc. Thời tiết ở đây tuy ban ngày thì nóng ẩm nhưng ban đêm lại là cái lạnh thấu xương.

Trước lúc ăn cơm, nó gọi Darkness lại hỏi:

-Darkness, tôi có 1 thắc mắc

-Cô muốn hỏi vì sao tôi lại đưa cô tới đây?-Darkness cười cười nhìn nó

-Ukm-Nó gật gù-Tại sao anh lại làm vậy?

-Vì tôi đã thua.

-Thua?

-Ukm. Dương nói anh ấy ko đc để ng khác biết đến sự tồn tại của anh ấy, nhưng nếu như ng đó quyết tâm muốn gặp thì hãy để ng đó gặp. Cũng đã từng có nhiều ng tới đây tìm anh ấy như cô vậy nhưng ko ai có đc sự quyết tâm như cô. Lúc mấy ng đó tới tôi đã cười và nói với anh ấy “Có lẽ sẽ ko có ng như anh nói đâu”. Cô có biết Dương đã nói gì ko?

-Ừm-Nó chớp chớp mắt-Anh ta nói “Nếu vậy thì anh sẽ sống mãi ở đây tới già”?

-Ko đâu-Darkness cười-Anh ấy nói “Chắc chắn sẽ có 1 ng như anh nói”

.....

Bữa ăn tối cũng là lúc nó đc gặp mặt bố mẹ Darkness. Họ là những con ng phúc hậu, nó nhận ra điều đó qua cử chỉ quan tâm của họ đối với mình. Mặc dù khi nói chuyện có đôi chút bất tiện vì phải phiên dịch nhưng nó cũng cảm thấy rất vui vẻ. Và tối hôm ấy cả nó và Vĩnh Dương cùng gia đình Darkness ngồi quây quần bên bếp lửa, bố mẹ Darkness dạy nó cách làm bánh Cow-1 trong những loại bánh truyền thống của ng Hamy. Bánh có màu lam nhạt. Khi ăn thấy có vị ngọt của quả cây, vị béo của dầu vừng nhưng lại ko ngấy. Như là 1 chất gây nghiện vậy, khi ăn 1 miếng thì bạn sẽ muốn ăn tiếp miếng thứ 2. Nhưng chỉ ăn tối đa đc 3 miếng. Đến miếng thứ 4 tuyệt nhiên ko thể ăn tiếp. Ngoài Cow, nó còn đc ăn nhiều món ăn đặc sản khác với những hương vị khác nhau. Nó đã rất vui, cười nhiều đến mức suýt bị sái quai hàm. Mãi đến hơn 12h khuya mọi ng mới bắt đầu ai về phòng nấy. Lúc nó đang định vào phòng đi ngủ thì Vĩnh Dương đã kéo nó lại

-Có chuyện gì sao?-Nó nói bằng giọng mệt mỏi

-Tôi muốn hỏi cô 1 chút. Lí do cô đồng ý giúp ông tôi là vì gì?

-Chẳng vì gì cả. Chỉ là tôi cần đòi lại sự tự trọng của mình. Thế thôi

Nó bỏ mặc Vĩnh Dương ngoài cửa mà 1 mình vào phòng. Cả căn phòng tối đen ko 1 tia sáng. Mò mẫm mãi nó cũng tới đc giường ngủ. Satel đã ngủ từ bao giờ, còn nó thì chưa. Nó muốn suy nghĩ thấu đáo hơn. Và 1 câu hỏi đc đặt ra “Tại sao anh ta ko quay lại?”. Dù vẫn thắc mắc nhưng sự mệt mỏi của cơ thể khiến nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. 1 giấc ngủ ko hề an nhàn như trc.

.....

Cuộc sống của nó ở trong núi rất thoải mái và dễ chịu, 1 cuộc sống hiếm khi mới có. Ngày ngày, Satel dẫn nó lên các cánh đồng ở dưới khe sâu, nơi có 1 dòng nước ấm chảy qua. Nó ko phải là nc nóng mà chỉ là nước ấm do băng tan đc mặt trời thiêu đốt. Và cứ thế, 3 ngày trôi qua 1 cách nhanh chóng. Khi ngày thứ 3 đến, cũng là lúc nó phải nói lời tạm biệt nơi thần tiên này.

-Đã chuẩn bị xong rồi chứ?-Darkness dựa ng vào cửa nhìn nó đang sắp xếp đồ đạc hành lí.

-Ukm. Cảm ơn anh trong thời gian qua đã quan tâm tôi. Chúng ta vẫn mãi là bạn tốt chứ?-Nó cười, kéo khóa túi đồ lại.

Đồ đạc của nó ko nhiều, ngoài 1 bộ bảo hộ còn có thêm 1 số ít quần áo giữ ấm và thức ăn nữa.

-Cô thực sự phải đi sao? Ko thể ở lại à?-Darkness có vẻ buồn rầu

-Tuy tôi rất thích nơi này nhưng tôi còn có 1 gia đình mình.

-Chỉ vậy thôi sao?

-Chỉ vậy thôi

-Còn Vĩnh Dương? Mục đích của cô lúc đến đây là vì anh ấy mà?

-Đúng vậy. Nhưng là trc khi tôi gặp anh ấy. Khi gặp rồi tôi đã hiểu, Có lẽ hạnh phúc của anh ấy cũng là hạnh phúc của tất cả mọi ng

-Cô thực sự nghĩ như vậy sao?-Vĩnh Dương bước vào phòng Satel

-Ukm. Tôi đã từng nói. Tôi sẽ ko ép anh

-Vì sao? Cô là ng đầu tiên khiến tôi cảm thấy khó hiểu thế này

-Vì tôi quá đơn giản thôi. Đơn giản hơn những gì mà ng ta thường hay nghĩ về tôi-Nó nhẹ nhàng, chậm rãi trả lời. Và cũng từ từ đi ra khỏi nhà Darkness-Có lẽ tôi đã đoán đc phần nào đáp án của anh rồi nhưng tôi vẫn muốn nghe. Anh chọn thế nào?-Nó chợt dừng lại và quay lại nhìn Vĩnh Dương

Vĩnh Dương cũng dừng lại nhìn nó. Nó thoáng thấy nét do dự trong mắt anh, ánh mắt ko còn buồn như cái ngày đầu tiên nó nhìn thấy anh nữa, nhưng nó lại cảm thấy tức giận vì sự do dự này của anh.

-Tại sao anh lại do dự? Tôi đọc thấy điều đó trong mắt anh-Nó là vậy. Có sao nói đó, ko kiêng dè gì cả

Vĩnh Dương giật mình nhìn nó rồi mỉm cười:

-Vì tôi sợ rằng mình ko còn khả năng đc nhìn thấy Mỹ Vân nữa

-Anh lo sợ chuyện của 5 năm trc lại tái diễn?

Anh chàng cũng thoáng kinh ngạc, cái nét kinh ngạc mà nó đã từng nhìn thấy ở Dương Quân khi cậu chàng đánh nó. Nhìn kĩ lại, quả thật Vĩnh Dương và Dương Quân rất giống nhau. Cũng dáng ng đó, cũng màu tóc đó, cũng đôi môi, cái mũi đó nhưng ánh mắt của Dương Quân lạnh lùng còn Vĩnh Dương lại ấm áp. Đó là điều khác biệt duy nhất mà nó cảm nhận đc từ 2 ng này.

-Cô luôn biết cách khiến ng ta kinh ngạc đấy-Vĩnh Dương cười hiền, xoa đầu nó

Khi tay anh chàng đặt lên đầu nó, nó đã ngạc nhiên. Ko phải bởi hành động thân mật của anh mà vì trái tim nó đã đập rộn rã. Khuôn mặt đỏ ửng, nó vội vàng quay đi

-Đc rồi. Anh muốn ở lại chứ gì? Vậy thì tạm biệt nhé. Hi vọng chúng ta sẽ có ngày gặp lại

-Chờ đã. Ko phải cô đc ông tôi ủy thác tới tìm tôi về sao? Vậy thì cô phải chờ tôi về cùng chứ? Cô bé

-Anh quay về sao?

-Đúng vậy. Nhưng tôi có 1 điều kiện. tôi muốn lúc mình trở lại cũng sẽ nhộn nhịp như khi tôi biến mất vậy. cô làm đc chứ?

-OK-Nó gật đầu cái rụp mà ko hề nghĩ ngợi

-Cô ko cần suy nghĩ sao? Rất khó đó!

-Với tôi việc càng khó càng có tính thách đấu. Anh yên tâm đi

Và thế là nó và Vĩnh Dương lên đg xuống núi sau 2 tuần ở lại trong núi để nó chuẩn bị cho sự trở về của ng thừa kế tập đoàn IT-Tập đoàn đc xây dựng bởi 50 năm tận tụy của ông nội anh. Nó đã làm đc. Nó đã khiến cho tất cả giới thượng lưu trên toàn thế giới phải xôn xao. Từ đầu đg đến cuối ngõ, chỉ cần bước chân ra khỏi cửa, câu đầu tiên bạn nghe thấy là “Ng thừa kế IT đã xuất hiện”. Mọi việc tiến hành 1 cách quá thuận lợi nhưng nó lại hoàn toàn ko quan tâm. Nó còn quá vô tư. Sau khi xuống núi, nó và Vĩnh Dương cải trang thành những sinh viên đại học đang trong kì nghỉ hè. Nó đã giả trai do sợ bố mẹ nhìn thấy mình trên TV, sẽ khiến ông bà lo lắng.

-Ko ngờ, em có thể làm điên đảo cả thế giới tới mức này

-Là do may mắn thôi. Mà nếu anh rảnh thì giúp em gửi cái mail này đi

-Gửi mail? em ko biết gửi sao?-Vĩnh Dương tròn mắt nhìn nó

-Em có nói là mình biết sao?-Nó khinh thường nhìn Vĩnh Dương

-Hahahahahahahaha.....Đúng là em ko nói như vậy.

10. Chương 10

-Ông ơi! Ông xem nè!

Dương Quân đẩy thẳng cửa vào phòng ông nó trong khi ông đang nằm tắm nắng sớm. Lật đặt ngồi dậy, ông có vẻ hơi bức mình

-Có chuyện gì mà cháu gấp gấp vậy? Những gì ta dạy cháu bỏ ngoài tai cả rồi sao?

-Ông! Bây giờ ko phải lúc nói chuyện này. Ông xem đi

Quân đưa tờ tin tức mới ra sáng nay cho ông xem. Trên mặt báo là hình ảnh Trịnh Vĩnh Dương trong bộ quần áo thường ngày đang đi dưới nắng, đứng bên 1 cửa hàng bán báo. Ngài Hiệu trưởng đáng kính đã suýt làm rơi tờ báo, tay ông run run. Mọi ng đều nghĩ rằng ông quá vui mừng nhưng chỉ có ông mới biết. Ngoài sự vui mừng của việc tìm lại đc đứa cháu còn có sự vui mừng khi niềm tin của mình đặt đúng chỗ. Trong lúc ông còn đang xúc động nghẹn ngào thì ông quản gia đã tiến tới với 1 chiếc laptop

-Thưa Chủ tịch. Có email từ Nepal. Ko có địa chỉ ng gửi nên tôi ko dám xóa đi

-Nepal ư? Đó là nơi ng ta đã tìm thấy anh Dương mà?-Quân hoảng hốt cướp lấy chiếc Laptop.

Nhấp chuột mở thư điện tử. Những hàng chữ dần dần hiện lên

“Hiệu trưởng. cháu tin chắc bây giờ ông đã biết đc đáp án rồi nhỉ? Cháu chỉ muốn báo để ông biết 1 chuyện. Nếu ông muốn đứa cháu lớn của ông tức Trịnh Vĩnh Dương trở về lành lặn như hình ảnh trên báo thì ông hãy hạn chế hành động của con dâu mình lại đi ạ. Cháu nói thế tin chắc ông đã hiểu. Mọi chuyện cháu sẽ giải thích ngọn ngành sau khi gặp ông. Khai giảng cháu sẽ về. Chúc ông khỏe mạnh đến lúc cháu về nhé”

-Ông! Thế này là sao?-Quân gần như phát điên lên

-Cháu bị thiếu năng hay sao mà còn phải cần ta nói rõ ràng những chuyện này nữa?

Hiệu trưởng chỉ nói vậy rồi bc vào nhà. Nhìn thì có vẻ như ông đang tức giận nhưng thực sự ông đang mừng rơn.Đứa cháu trai lâu ngày mới trở lại sao có thể ko mừng đc chứ? Và ông cũng chưa lằm cẩm tới mức lại quên bém mắt sự tồn tại của bức thư điện tử vừa rồi. Và thiếu phu nhân của tập đoàn IT lừng danh đã bị cấm túc trong im lặng.

.....

Ngày 1/9. Nó chính thức đặt chân lên máy bay quay trở về đất nước xinh đẹp của mình: VIỆT NAM. Nó đã ngủ suốt cả chuyến bay. Do để kíp ngày bay, nó đã phải thức suốt 7 ngày để thu thập đầy đủ chứng cứ nó cần. Vĩnh Dương ngồi nhìn nó với hàng loạt thắc mắc. Tại sao nó lại giúp đỡ anh, tại sao nó ko quản nguy hiểm, bao lần giúp anh thoát khỏi bọn sát thủ nào đó muốn lấy mạng mình, Rốt cuộc nó là ng như thế nào vậy?

“Xin chào, Hãng hàng ko Vietnamairline chúng tôi rất vui mừng đc phục vụ quý khách. Chúng tôi xin thông báo, chuyến bay từ Nepal tới Việt Nam s

ắp hạ cánh. Đề nghị quý khách hãy thắt dây an toàn cẩn thận. Hello, Vietnamairline...”

Nó khẽ “ưm” mấy tiếng rồi tỉnh giấc. Nhìn quanh thấy khung cảnh quen thuộc, nó vội vàng thắt dây an toàn. Xuống sân bay, nó và Vĩnh Dương còn chưa kịp ngắm nhìn, tận hưởng cái khung cảnh quen thuộc này thì đã phải đua tốc độ. Vừa ra khỏi sân bay, còn chưa kịp bắt Taxi, 1 nhóm ng du côn nổi tiếng trong thành phố đã cầm hàng nóng đuổi theo 2 ng.

-Lại đến nữa sao trời?-Nó nói với giọng chán nản

-Đừng ca cẩm nữa, bị bắt là xong đời luôn đấy-Dương nói rồi cầm tay nó lôi đi

2 ng họ chạy suốt từ sân bay vòng vèo qua những khu phố nhộn nhịp, những con đg xe cộ qua lại tấp nập. Những tưởng đã thoát nhưng ngược lại, 2 ng cùng bị bao vây

-Haizzz!-Nó đội mũ lên-Đây là cái gọi là “chạy” của anh đấy hả?

-Này...Em đừng có mà xúc xĩa anh.-Dương bắt đầu nhỏ mồ hôi

-Em chỉ nói sự thật thôi-Nó rút từ trong ba lô ra 1 cây gậy dài cỡ 70cm rồi đặt lên vai, 1 tay chống hông, nó hất hàm-Muốn gì?

-Cô em bình tĩnh đi-1 tên đại ca to xác, khuôn mặt đầy những sẹo nói-Bọn anh chỉ cần tên nhóc này thôi-Hắn chỉ về phía Dương-Còn cô em, tùy ý.

-Chắc-Nó tắc lưỡi-Biết làm sao đây? Em cũng rất cần anh ta.

-Nếu vậy thì dùng “luật” thôi.

Nói rồi hắn vẫy tay 1 cái, bọn đàn em ở phía sau đều xông lên, tên nào cũng lăm le dùi cui cùng dao, kiếm. 1 cái cảnh đã trở nên quen thuộc với nó. Nếu bình thường thì nó sẽ chẳng cần lo lắng gì nhưng lần này thì khác. Nó đang ở Việt Nam, nếu làm lớn chuyện thì bố mẹ nó sẽ biết và...Nó ko dám tưởng tượng tiếp, nếu bố nó biết thì sẽ xử nó như thế nào

-Đành đánh nhanh thắng gọn thôi!-Nó kéo cụp cái mũ xuống

Nó vừa dứt câu thì cuộc chiến ko cân sức giữa nó và 15 chàng trai cao to vạm vỡ diễn ra. Nó biết nếu kéo dài thời gian thì nó sẽ là ng bị thiệt, nên mỗi 1 lần ra tay nó đều khiến cho đối phương ko thể đứng dậy đc. 1, 2, 3...10 tên ngã xuống, trong vốn vẹn 1p. Nhưng nó đã thấm mệt. “Nguy. Nếu tiếp tục thì ko xong. Làm sao đây?”-Nó lo lắng và nhanh chóng tính toán với cái đầu có chỉ số IQ thất thường, lúc có lúc ko của mình.

-”Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách”-Nó vừa nói vừa cầm tay Vĩnh Dương kéo đi.

Bằng qua dải phân cách các làn đường, qua 1 ngã năm đông đúc, nó với Dương tạt lên lề đường của 1 con phố buôn bán sầm uất. Lũ du côn đuổi theo 2 đứa ko mệt mỏi, vừa đuổi vừa kêu “Đứng lại”. Cả con đg vốn đã đông vui giờ lại càng trở nên náo nhiệt. Vừa lúc 1 chiếc xe Công-ten-nơ đi qua, nó kéo Dương bật nhảy thẳng lên nóc chiếc xe. Rồi từ trên nóc xe, 2 đứa nhảy xuống rồi biến mất trong làn ng qua lại như mắc cửi của thành phố.

-Khỉ thật. Rút

Sau khi nhóm du côn giải tán hết nó và Dương mới thở phào nhẹ nhõm. 2 ng vừa nhìn nhau vừa cười. Dương cốc yêu lên đầu nó rồi cả 2 cùng sánh vai bước đi. Nhưng khi cả 2 đang định bắt TAXI thì nụ cười trên môi họ tắt hẳn. Bên kia đường, Quân và Vân cũng y hệt tình trạng của 2 ng.

-Anh...Anh...VĨNH DƯƠNG-Vân vừa hét vừa lao qua đường

Quân định nắm tay kéo Vân lại nhưng ko kịp. Cô chạy nhanh qua đường. 1 chiếc xe máy từ đầu lao tới, với tốc độ cực nhanh. Mắt thấy Vân sẽ bị đâm, cả 2 anh em Dương và Quân đều lao nhanh qua đường. Nhưng Quân đã chậm hơn Dương 1 bước. Dương nắm đc tay Vân kéo mạnh về phía mình. Anh ôm chặt cô trong lòng. Chỉ có lúc này anh mới cảm thấy an toàn. Mới có đc cảm giác Vân đang trong vòng tay mình. 2 ng ôm nhau giữa đg, Vân khóc òa trong lòng Dương:

-Anh...quá đáng lắm...huhu...tại sao lại để em chờ lâu như vậy?...anh có biết...em buồn...rất buồn ko hả...huhu...hic hic.

-Anh biết, anh biết mà-Dương vuốt mái tóc Vân rồi nhẹ nhàng dỗ dành

-NÀY!-Nó hét to-2 NG CÒN ĐỊNH ĐỨNG Ở ĐÂY ĐỂ LÀM UYÊN ƯƠNG TỐI BAO GIỜ NỮA HẢ?

Lúc này Dương và Vân mới buông nhau ra rồi đi tới chỗ nó. Quân cũng đi theo. Tâm trạng cậu lúc này buồn vui lẫn lộn. Lại có cảm giác hụt hẫng. Nhìn xuống đôi bàn tay của mình, những cảnh tượng vừa nãy lại tái hiện. Lúc ấy, tim cậu dường như ngừng đập. 1 cảm giác run sợ vỡ òa. Chưa bao giờ cậu cảm thấy sợ hãi như vậy. Ngẩng mặt nhìn lên phía trc, Vân đang tay trong tay đi cùng Dương, họ thực sự rất đẹp đôi, nhìn nụ cười rực rỡ trên môi Vân, 1 cảm giác thất bại thảm hại đến với cậu. Trong suốt 5 năm qua, chưa bao giờ cậu nhìn thấy Vân cười như vậy, nụ cười của cô luôn có 1 vẻ buồn man mác nhưng ngay lúc này đây, nụ cười của cô lại sáng lạn tới vậy, lại trong sáng và thuần khiết như thế. Quân biết mình đã yêu Vân, rất sâu đậm, nhưng tình cảm ấy chưa kịp bắt đầu đã kết thúc nhanh chóng...

Nó đứng ngay bên cạnh Quân. Những cảm xúc của Quân khiến nó khó chịu. Cố đè nén cảm xúc đang mấp mé chuẩn bị nảy mầm trong tim, nó vỗ vai Dương:

-Xin lỗi đã làm phiền nhưng ko biết 2 ng có điều gì muốn nói với em ko nhỉ?

-Tất nhiên rồi-Dương cốc đầu nó-Cảm ơn em!

-Còn cô bạn này thì sao?-Nó cau mày nhìn Vân

-Cảm...cảm ơn cậu!-Vân xấu hổ, 2 má đỏ bừng nép vào ng Dương

-Và?-Nó cố tình làm khó

-Và...xin lỗi cậu-mặt Vân càng đỏ hơn, giọng cô bé lí nhí

Nó cười rồi quay lại nhìn Quân. Quân ngạc nhiên nhìn nó mà ko hiểu gì. Nó đứng nhìn Quân 1 lúc nhưng cậu chàng cũng chẳng có phản ứng gì.

-Thôi bỏ đi!-Nó kéo mũ xuống

Cả 4 ng lên chiếc xe thể thao của Quân. Chiếc xe đưa 4 ng tới trc cổng 1 tòa nhà nguy nga tráng lệ. Nếu là bình thường chắc đến nhìn nó cũng chẳng có cơ hội nhưng bây giờ nó lại chẳng để tâm tới những điều đó. Hôm nay nó mặc bộ đồng phục của trg nó. Bộ quần áo y như cái ngày mà nó đã ra đi vào 3 tháng trc. Khoác trên vai 1 túi đồ công kênh. Nó hiên ngang bước vào phòng khách của ngôi nhà.

-Chủ tịch. Cô bé tới rồi!-Ông quản gia cung kính thông báo với Hiệu trưởng

-Ta biết rồi.

11. Chương 11

4 người cùng bước vào và ngồi xuống bộ salon cao cấp.

-Hiệu trưởng. Cháu đã ko phụ sự tin tưởng của ngài-Nó cung kính chào hỏi

-Ta biết. Ta luôn tin tưởng vào phán đoán của mình

-Đây là ng mà Hiệu trưởng nhờ cháu tìm. Nhưng trc đó, hãy để cháu gặp Thiếu phu nhân đc ko ạ?-Nó vẫn rất từ tốn, ko chút xu nịnh, ko chút e sợ. Thẳng thắn và khẳng khái. Đó là tính cách của nó.

-Đc thôi! Nhưng sau đó cháu phải giải thích cho ta tất cả mọi chuyện.

-Tất nhiên ạ.

Vĩnh Dương ngồi ngay bên cạnh nó, anh chàng vẫn im lặng và Hiệu trưởng cũng vậy. Cả 2 tuyệt đối chưa hề nói với nhau nửa câu. Nhưng vào cái lúc thiêng liêng này thì dù có nghìn ngôn vạn ngữ cũng ko thể diễn tả hết sự xúc động này. Vĩnh Dương vẫn đang rất khâm phục nó. Nó là ng đầu tiên mà cậu biết khi ở trc mặt ông có thể nói chuyện bình thản như vậy. “Cô bé là ng đặc biệt”-Trong lòng Vĩnh Dương thầm khẳng định. Chỉ 1 lát sau, ng mà nó muốn gặp đã đến trc mặt nó. Bà thiếu phu nhân mặc bộ đầm màu vàng từ từ đi xuống, bà ta có 1 vẻ đẹp chết ng, đẹp 1 cách đáng sợ

-Bây giờ cháu có thể nói cho ta nghe tất cả mọi chuyện đc rồi chứ?

Hiệu trưởng nhìn nó đầy mong đợi. Nó giữ im ở trạng thái lạnh lùng nhất mà nó có thể làm đc bây giờ. Rút từ trong túi đồ mang theo 1 tập hồ sơ. Nó đặt trc mặt Hiệu trưởng:

-Như đã nói, cháu sẽ giải thích rõ ràng.-Nó ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào Hiệu trưởng, vẫn cái nhìn ko dè chừng đó, nó nói bằng giọng vô cảm nhưng ko lạnh lùng-5 năm trc. 3 ngày sau khi Vĩnh Dương bị mất tích, có ng đã tìm ra anh ấy. Nhưng ngay sau đó, cả nhà ng ấy trên dưới 20 ng từ cụ già 80 tới đứa bé chưa tròn 1 tuổi đều biệt tăm vô dạng. Sau đó, Trịnh Vĩnh Dương bị ng ta bỏ lại ở đỉnh Ever. Nhờ 1 nhà thám hiểm

kì lạ mà anh ấy đã đc cứu sống. Chuyện chỉ có vậy. Cụ thể thế nào và tại sao anh ấy phải ở lại Nepal suốt 5 năm thì có lẽ Thiếu phu nhân còn rõ hơn cháu. Tuy nhiên cháu nghĩ nó cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi

Tất cả mọi ng trong phòng, ngoài 4 ng nhà Hiệu trưởng và Mỹ Vân còn có tất cả những ng giúp việc. Mọi ng đều hết sức ngạc nhiên, bởi theo lời nói của nó thì Thiếu phu nhân đã âm mưu ám hại Cậu chủ lớn. Nhưng 1 ng hiền từ, nhân hậu như phu nhân sao có thể làm điều ấy đc? Hơn nữa, hổ dữ ko ăn thịt con, sau thiếu phu nhân lại hại con mình đc? Đó là câu hỏi xuất hiện trong đầu mọi ng

-Cháu nói thế ko sai chứ Thiếu phu nhân Tô Cẩm? Hay cháu phải gọi là Chủ tịch Lương Quỳnh Hoa nhỉ?

Ánh mắt sắc lẹm, nó nhìn thẳng vào mắt Thiếu phu nhân lúc này đang co ro cúm rúm như 1 con cún. Khuôn mặt trắng bệch, 2 mắt mở to. Bà ta lắp bắp mở miệng:

-Cô...Cô là ai?...Cô...Cô đang nói...nói linh tinh...cái gì vậy?

-Mọi chuyện là thế nào?-Hiệu trưởng nheo mắt nhìn nó.

Cô con dâu vừa hiểu thuận lại vừa biết lẽ nghĩa như Tô Cẩm có đốt đuốc ông cũng ko tìm đc. Sao lại chịu để cho 1 con nhóc đang tuổi cháu mình nói ra nói vào chứ?

-Bố...Bố ko đc tin con nhỏ đó. Con là con dâu bố mà. Bố phải tin con-Thiếu phu nhân lên tiếng biện bạch

-Những gì cần nói và muốn nói cháu đã nói hết. Ông tin hay ko thì tùy. Nếu ông ko muốn tin thì hãy đốt tập hồ sơ đó đi. Cháu xin phép

Nó lạnh lùng nói rồi quay lưng bước đi ko chút do dự. Cái ko khí tắc nghẽn trong các gia đình giàu có này ko hợp với nó. Lúc này nó đã để ý thấy nét mặt của mọi ng đều khá nghiêm trọng. Nó ko hề nói trc việc này cho Vĩnh Dương. “ko biết liệu anh có bị sock ko nữa? Lại còn hấn nữa. Tâm hồn hấn còn quá non nớt, hấn sẽ phản ứng sao đây? Hi vọng là mọi chuyện vẫn sẽ ổn”.

-Haizzz!

Nó lại thở dài, ở tuổi 17 này, nó đã phải thở dài rất nhiều lần. Ngửa mặt nhìn ngắm bầu trời, nó thở thán rời khỏi khu nhà. Mới đó mà 3 tháng hè của nó đã kết thúc thật nhanh chóng. Vài ngày nữa nó sẽ lại phải tới trg. Bây giờ nó thấy nhớ bố mẹ nó kinh khủng, nhớ những lời chỉ bảo của bố, nhớ những câu căn nhắc của mẹ, nhớ cả sự nũng nịu của Hải Phong em nó nữa. Ko chỉ vậy, nó cũng rất nhớ 3 đứa bạn của mình. Lần này nó đã đi mà ko chào hỏi 1 câu nào. Ko biết 3 nhỏ sẽ dùng biện pháp gì để xử tội nó nhưng nó vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Bởi đây là quê hương nó, là nơi nó thân quen nhất. Và chợt nó khẽ rùng mình ớn lạnh, bởi trong tâm trí nó, hình ảnh 1 cậu con trai với vẻ ngoài khôi ngô hiện ra. Nó khẽ lắc đầu để hình ảnh đó tan biến rồi lại đi tiếp...

Vừa suy nghĩ liên miên, vừa đi bộ dọc theo các con phố. Nó ko về nhà ngay mà tới mộ ông nó. Cuối năm n goái, ông nó lên cơn đau tim và đã qua đời. Lúc ấy nó đã ko rơi 1 giọt nc mắt, cũng ko hề buồn rầu như mọi ng trong nhà. Nó đã mỉm cười khi nhìn ông nằm trên giường bệnh. Nhìn khuôn mặt ông lúc ấy nó biết ông đã ra đi 1 cách thanh thản. Và nó vui vì điều đó.

-Ông ơi! Cháu lại đến thăm ông đây-Nó ngồi dựa lưng vào mộ ông nó-Ông ở trên đấy chắc ông nhìn thấy hết chứ ạ? Cháu làm vậy là đúng phải ko ông?

Ko có tiếng trả lời nó mà chỉ có tiếng lá cây xào xạc, tiếng ve kêu đâu đó. Nó vẫn cứ ngồi đó và trò chuyện với ông nó, vẫn những câu nói ngô nghê, nào chuyện học hành, chuyện gia đình. Mãi tới khi bầu trời chỉ còn lại những vệt mây màu hồng rực nó mới đứng dậy cúi đầu chào ông nó:

-Ông à! Cháu phải đi rồi. Cháu sẽ lại đến thăm ông. Ông chờ cháu nhé!

Gió đêm nổi lên, thổi tung quần áo và mái tóc nó. Nó lên 1 chiếc Taxi đi về. Đúng lúc cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm. Nó chỉ cúi đầu chào bố mẹ rồi xin phép lên phòng. Nó thấy mệt mỏi. Cả mùa hè này đã rút hết toàn bộ sinh lực của nó rồi. Nhưng khi nằm trên giường nó vẫn ko thể nào ngủ đc. Nằm nhìn trần nhà, nó nhớ lại quãng thời gian vừa qua. Chuyến đi này giúp nó hiểu đc nhiều điều, và cũng nhờ chuyến đi này mà nó đã gặp đc 2 ng bạn rất tốt. Nhưng có lẽ nó sẽ chẳng bao giờ còn đc gặp lại họ nữa. Và nó cũng nhớ tới Mỹ Vân, lúc nó đi Vân đang ở bệnh viện. “ko biết tình hình cô ấy thế nào rồi?”. Nó cũng nhớ tới 2 cái tát

của Dương Quân “Xem ra mình sẽ bị thiệt rồi”. Đưa tay vuốt 2 má, nó thấy tim nó có gì đó, đau. Rất đau. Nó muốn khóc, nó muốn khóc thật to nhưng nó ko làm dc. Nước mắt nó cứ bị kìm nén nơi khóe mắt, cổ họng nó nghèn nghẹn. Nó buồn. Và nó ko hiểu tại sao mình lại như thế. Nó chỉ biết cảm xúc của nó lúc này rất hỗn độn, có lẽ nó đã quá mệt mỏi rồi...

.....

Sau vài ngày ăn đủ no, ngủ đủ giấc, tinh thần nó lại trở lại bình thường. Những tin tức về Cậu chủ lớn tập đoàn IT cũng đã dịu dần. Ngay cả thông tin Thiếu phu nhân IT cũng bị phanh phui. Thực ra Tô Cẩm thật đã bị giết từ hơn 5 năm trc. Lương Quỳnh Hoa là chủ tịch của 1 công ty thương mại nhỏ lúc ấy đang có nguy cơ bị phá sản. Trong 1 dịp tình cờ, bà ta biết mình và Tô Cẩm có cùng 1 khuôn mặt và đã tâm nổi lên. Bà ta thuê ng giết chết Tô Cẩm rồi tự mình hóa thân thành Tô Cẩm bước chân vào giới thượng lưu. Lúc mới vào nhà họ Trịnh, bà ta đã bị Vĩnh Dương nghi ngờ, lo lắng mình sẽ bị vạch trần, bà ta dụ cậu đi Nepal rồi ngấm ngấm thuê ng giết chết cậu. 20 nhân mạng của gia đình xấu số ở Nepal cũng chung cảnh ngộ với Tô Cẩm. Chuyện này tưởng chừng sẽ đi vào dĩ vãng nếu như nó ko gặp dc họ hàng của gia đình nọ ở Nepal. Bởi thế mà việc điều tra ra chân tướng chỉ còn là vấn đề thời gian. Lương Quỳnh Hoa bị phạt án tử hình nhưng Hiệu trưởng đã xin giảm án cho bà ta mức tù chung thân, để bà ta phải sống ko bằng chết. Tất cả mọi tài sản của bà ta dc dùng để bồi thường cho 21 nhân mạng đã chết. 1 câu chuyện thương tâm.

Trước ngày khai giảng, nó đang chuẩn bị sách vở thì...

-Chị!-Em nó đá phăng cánh cửa phòng nó rồi chạy vào lắc lắc tay nó-Chị quên đã hứa gì với Phong rồi à?

-Hứa gì? Chị có hứa gì sao?-Nó giả ngu nhìn em nó

-Huhu! Ko biết đâu. Chị nói xong lại nuốt lời à?-Em trai nó òa lên khóc

-Đc rồi, đc rồi! Khiếp quá.-Nó giỡ em nó-Phong ko nhớ ông nói gì à? Con trai có thể chảy máu nhưng ko thể chảy lệ. Đã rõ chưa?

-Tại chị bắt nạt Phong đấy chứ-Em nó bịu môi rồi lại ôm lấy tay nó-Phong đã lấy dc tận 5 điểm 10 đó nha

-Thật sao? Phong của chị giỏi quá-Nó cưng chiều em nó

-Tất nhiên. Vậy chị đi mua thẻ cho Phong đi

-Ừ. Chị biết rồi.

Nó cười cưng chiều, xoa đầu em nó. 1 cảm giác vui mừng khôn xiết đến với nó. Đường như đã rất lâu lắm rồi nó ko làm như vậy...

.....

Ngày khai giảng năm học mới, nó bình thần đi vào trường. Bên cạnh là 3 con bạn nó, Đình Việt và cả Gia Luật nữa. Từ năm học này Gia Luật sẽ chuyển tới học trg nó, cùng lớp nó luôn.

-Ngốc nè! Xin thông báo 1 tin vô cùng buồn là trong 3 tháng bà đi du hí thì Nguyệt cô nương của chúng ta đã ngày càng trở nên thu hút hơn-Hằng trịnh trọng thông báo

-Ủa? Có chuyện động trời thế sao?-Nó tròn mắt

-Bà ko tin chứ gì? Nhìn nhé, đối tượng số 1 đã xuất hiện-Lan vừa dứt lời thì 1 anh chàng cao ráo, nước da ngăm đen, đeo 1 đôi kính cận phong cách bước tới trc mặt tụi nó

-Hi! Nguyệt à, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi. Anh thấy tụi mình rất có duyên đấy

-Tiếp theo là đối tượng thứ 2 nè-Hằng chỉ chỉ về phía sau. 1 chàng trai khác xuất hiện. Anh chàng này cũng cao như anh chàng trc, da dẻ ko đen ko trắng, nhưng anh ta có 1 đôi mắt rất đẹp. 1 nụ cười rất ấm áp và 1 đôi mắt cười đặc biệt.

-Hi, Darling! I miss you. Very much!

-Hừ! Ai là Darling của anh vậy hả? Ăn có thể ăn bữa nhưng nói thì ko thể nói bữa nha

Nguyệt gần như phát cáu, cô nàng bỏ đi vào lớp trc. 2 anh chàng cũng chạy theo.

-Họ là ai vậy?-Nó huých vai Hằng

-Ng thứ nhất là thành viên của đội bóng đá. Anh chàng học lớp kế bên lớp mình đó. 12A2. Theo đuổi nhỏ suốt 3 tháng hè luôn đó

-Xuất thân rất tốt! Nhưng ko phải mẫu ng nhỏ Nguyệt thích-Nó gật gù nhận xét-Vậy còn ng thứ 2?

-Ng thứ 2 là 1 trong tứ Hoàng tử. lớp 12A4. Mọi ng biết đến anh ta với tên gọi warm-boy. Theo đuổi nhỏ từ tháng 8, sau khi cứu nhỏ khỏi 1 bọn du côn nào đó

-À! Vậy thế nhỏ chọn ai trong 2 ng đó?

-Ko biết-Hằng lắc đầu rồi kéo tay Luật-Luật biết ko? Anh em sinh đôi nên chắc cũng có chút cảm giác chứ?

-Mình ko rõ lắm. Nhưng hiện tại mình đang thấy rất bồn chồn, có lẽ con bé đang bị rối loạn cảm xúc

Luật chỉ nói đơn giản như vậy rồi 5 ng chúng nó cùng đi vào lớp. Gần bc vào cửa lớp thì cả Luật và Việt cùng hét lên “Cẩn thận”. Đồng thời cả 2 anh chàng đều kéo ng yêu bé nhỏ của mình vào lòng rồi ôm chặt lấy. Nó chưa kịp hiểu chuyện thì 1 xô nước đã bay tới và an toàn ngự trị trên đầu nó. Cả ng nó ướt đầm, bộ quần áo mùa hè mỏng dính dính lên da thịt, nhìn nó lúc này gần như khỏa thân. Chậm rãi lấy cái xô xuống, nó để lại vị trí cái xô nên ở rồi nhảy qua lan can hành lang xuống dưới sân trg vào phòng y tế.(T/g:coi chừng,đây là tầng 3 đó)

-Chậc! Cũng thông minh đấy

1 giọng nữ êm tai vang lên sau lưng Hằng cùng 3 ng còn lại.

-Là cô làm sao? Cô muốn làm gì vậy?-Hằng lạnh lùng

-Ko phải việc của cô. Nếu muốn yên thân thì hãy tránh xa con nhỏ đó 1 chút

Nói rồi cô gái bỏ đi với 1 vài cô gái khác theo sau. Nhìn hình ảnh ấy, rất giống cảnh nữ sinh đánh ghen vì tình mà thắng lợi. Cả 4 ng ko nói gì. Chỉ nhìn nhau lắc đầu rồi đi vào lớp. Họ biết đó là ng của “Crazy fan club” nhưng họ ko hiểu nó đã đắc tội gì với những con ng đáng sợ ấy. Rất đáng lo ngại. 4 nhỏ lo lắng cho nó còn nó lúc này đang ung dung ngồi sẩy quần áo. Bởi vậy nên nó đã tới lớp muộn mất nửa tiết. Thầy giáo cũng ko cần nhắc gì nó. Lúc nó đi tới chỗ ngồi của mình, nó nhìn thấy trên chiếc bàn của nó có để lại 1 tờ giấy với bốn chữ “KILL” viết bằng màu đỏ rất ghê rợn. Cầm tờ giấy lên cho vào túi quần, nó đút cặp vào ngăn bàn và “Xoẹt”. 1 tiếng rách ghê ng. Cả 2 bàn tay nó đều bị cứa bằng nhiều vết dao, cái cặp của nó thì bị rách luôn. Kinh hoàng, vội vàng rút tay ra, nó khê nhú máu. Máu. Máu từ 2 bàn tay nó nhỏ giọt lên bàn học kêu tí tách như tiếng những giọt mưa vậy. Và nó lại có mặt ở phòng y tế lần nữa. Giáo viên phụ trách phòng y tế đã rất kinh hoàng khi nhìn thấy 2 tay nó, nhưng cô cũng ko nói gì. Chỉ lặng lẽ sát trùng cho nó rồi dặn dò vài việc cơ bản. Nó cảm ơn cô rồi về lại lớp. Ngăn bàn nó đã đc dọn sạch, tất cả là 40 miếng sao lam. Nó ko biết mình lại làm sai điều gì nhưng chắc chắn rằng có liên quan tới cái ng đang ngồi cạnh nó đây. Biết vậy nên nó cũng chẳng nói gì. Từ lúc vào lớp, nó chưa nhìn Dương Quân lấy 1 lần, với nó Quân bây giờ chỉ là ko khí. Để sách vở gọn gàng trên bàn, nó xin phép thầy ra ngoài rồi chạy thẳng tới phòng Hiệu trưởng.

12. Chương 12

-Có chuyện gì vậy?-Hiệu trưởng ngạc nhiên nhìn nó

-Cháu muốn nhờ ông 1 chuyện. Cháu muốn chuyển qua lớp 12A4, mong ông giúp cháu

-12A4? Tại sao cháu lại muốn chuyển qua lớp đó? Đó là 1 lớp toàn nam mà?

-Mong ông giúp cháu-Nó ko trả lời câu hỏi của Hiệu trưởng mà chỉ kiên định nhắc lại yêu cầu của mình.

Hiệu trưởng cũng ko làm khó nó, ông vui vẻ chấp nhận. Nó vội vàng chạy về lớp mà ko hề để ý tới ánh mắt thâm trầm của Hiệu trưởng. Ôm đồng sách vở của mình (vì cặp nó đã hỏng) sang lớp 12A4, nó ko nói 1 lời nào. 3 nhỏ bạn thân, Luật cùng Việt đều ngạc nhiên nhìn nó nhưng chẳng ai nói gì, họ hiểu vì sao nó làm thế và họ tôn trọng quyết định của nó.

.....

Lớp 12A4, đang học tiết Anh văn. Sau khi trình bày mọi việc với thầy giáo bộ môn, nó đc xếp ngồi ngay cạnh anh chàng warm-boy. Ko biết nó có số đào hoa hay sao mà đi đâu cũng đc ngồi với trai đẹp thế ko biết. Bây giờ nó để ý kĩ hơn về anh chàng warm-boy này. Anh ta cũng khá cao, lưng thẳng, cánh tay rắn chắc, bàn tay anh ta cũng khá to, to hơn cả tay nó nữa. Khuôn mặt anh ta thì miễn bàn. Và chữ viết của anh ta cũng khá đẹp. Nếu so sánh anh chàng với Dương Quân thì Dương Quân vẫn đẹp hơn 1 chút, bởi cái vẻ lạnh lùng vốn có của mình khiến Quân có vẻ thu hút hơn

-Xin chào! Bạn là bạn của Nguyệt à?-Anh chàng lên tiếng khi phát hiện nó cứ nhìn anh ta chằm chằm.

-À...Ukm. Bạn thích Nguyệt hả?-Nó hơi ngại 1 chút nhưng lại hỏi 1 câu rất thẳng thắn

-Bạn đúng là 1 ng rất thú vị. Mình tên Tuấn Anh, Phạm Tuấn Anh. Làm bạn nhé

-OK. Mình là Hải Anh, Hoàng Hải Anh

Nó và Tuấn Anh đã quen nhau như vậy đấy. Tuấn Anh nhìn có vẻ hơi hợt nhưng việc nào ra việc nấy, làm việc rất có nguyên tắc, dù vậy thì anh chàng cũng rất hài hước. Nó cũng vô cùng ngạc nhiên khi biết anh chàng là lớp trưởng của 12A4, vừa học giỏi, vừa đẹp trai lại vừa chơi thể thao tốt, tính tình lại ôn hòa, vậy nên anh chàng là đối tượng săn đuổi của khá nhiều những cô gái trong cùng khối cũng như khác khối, cùng trg cũng như ngoài trg. Và cũng bất tri bất giác, nó trở thành 'trợ lí' của Tuấn Anh. Ng ngoài nhìn vào còn tưởng 2 ng đang yêu nhau cơ đấy. Quả thật thì từ khi chuyển lớp, để mọi chuyện lắng xuống, nó

đã yêu cầu nhóm bạn nó đừng gặp nó nữa, nếu có chuyện gì xảy ra ấy nhỏ thì nó sẽ rất hối hận. Và nó ko hề biết rằng, việc nó thân thiết với Tuấn Anh đã làm tổn thương Nguyệt tới mức nào. Cô nàng đã yêu thầm Tuấn Anh từ khi mới vào lớp 10 rồi. Nhưng lại ko có can đảm bày tỏ, thế rồi cô nàng gần như phát điên lên khi biết anh chàng cũng có tình cảm với mình nhưng ko hiểu sao cái miệng nó cứ nói ngược rồi lại tỏ ra khó chịu với anh chàng nữa chứ...

-Hey! Đạo này thế nào?-Nó vỗ vai Nguyệt khi thấy cô đang suy tư

-Hơ. Sao bà bảo là...

-À. Tui thấy mọi chuyện cũng ổn rồi nên...hì hì. Chắc ko có chuyện gì nữa đâu

Nó cười vui vẻ mà ko nhìn thấy anh mắt căm giận và buồn rầu của Nguyệt. Cô nàng giận vì nó đã cướp ng cô yêu thương nhưng cô lại buồn vì khi tình yêu đến cô đã ko biết nắm bắt, để rồi khi nó đã ra đi thì cô mới thấy tiếc nuối.

-Chị hai! Giờ phải làm sao? 12A4 toàn con trai, chúng em ko ra tay đc

-Hừ. Nó nghĩ có thể trốn sao? Ngư ngốc

-Chị hai! Gần đây mọi ng thường nói nó và Tam Hoàng tử đang yêu nhau. Điều này khiến em hơi ngạc nhiên

-Oh? Có chuyện như vậy sao?

-Dạ. Nhưng rõ ràng Tam Hoàng tử đang yêu nhỏ Nguyệt bạn nó mà. Sao giờ lại trở thành ng yêu của nhỏ Ngốc đó đc?

-Thế thì càng tốt chứ sao? Chúng ta có thể lợi dụng con nhỏ bạn nó. Hiểu chứ?

Ko có tiếng đáp lại. Đoạn đối thoại vừa rồi cũng như cơn gió. Ko còn ai ở phía sau trg nữa. Chỉ còn những hàng cây xanh đang uốn ** trong gió...

.....

Hôm nay là 1 ngày âm u, mây đen giăng khắp bầu trời. Hôm qua dự báo thời tiết nói hôm nay có thể sẽ có mưa to nhưng sau cơn mưa thì mặt trời sẽ lộ ra ngay. Hôm nay nó có hẹn với Nguyệt. Nguyệt hẹn nó tới trg bảo là có việc muốn nhờ. Thế nên từ sáng nó đã hấp tấp chạy tới chỗ hẹn.

-Ủa? Hải Anh phải ko? Đi đâu sớm thế?

-Tuấn Anh à? Mình đi gặp Nguyệt. Đi cùng ko?-Nó cười hiểm ác nhìn anh chàng

Anh chàng thoáng đỏ mặt nhưng vẫn đi theo nó tới trg. “RRRRRRRRRR”-Điện thoại nó rung

-Alo-Là Nguyệt-Ukm. Cậu đang ở đâu vậy?...Hiểu rồi...Mà sao cậu lên đó làm gì thế?...Ok, lên liền. Chờ chút nhé.

Nó chỉ nói ngắn gọn như thế rồi nhanh như cắt, nó chạy lên sân thượng-Điểm hẹn của nó-để mặc Tuấn Anh còn đang ngơ ngác ở dưới sân trg.

.....

Trên sân thượng lúc này ko phải chỉ có mình nó mà còn có những ng khác nữa, những con ng mà nó đã từng gặp ở nhà kho để đồ thể dục.

-Tới rồi à? Cũng nhanh nhỉ?-Vẫn bà chị lần đó lên mặt với nó-Mày coi lời nói của tao là gió thoảng bên tai à? Tao đã cảnh cáo mày rồi. Là tự mày tìm khổ thôi. Đừng trách tội tao.

Bà chị nói rồi vỗ tay 1 cái, 1 đoàn ng toàn những nữ sinh yếu điệu bao quanh nó. Nó gãi gãi đầu hỏi lại

-Hê hê. Có gì từ từ nói. Có thể cho tôi biết, bạn tôi...

-Ý mày là con nhỏ này hả?-Bà chị vừa rồi ngắt lời nó

Từ phía sau bà chị đó, Nguyệt bước lên, ánh mắt căm giận nhìn nó:

-Tôi đã coi cô là bạn. Tại sao cô lại có thể làm thế với tôi?

-Mình đã làm gì?

-Tại sao cô lại cướp Tuấn Anh của tôi? Cô là đồ đáng chết

Dứt lời, Nguyệt cầm 1 cây gậy đập thẳng vào đầu nó. Nó ko đỡ, ko né mà quay ng lại hứng trọn cú đập của Nguyệt. Nó ngất. nhưng ko có máu chảy ra

-Ha ha ha. Tôi ko ngờ. Cô lại có thể ác độc như vậy đấy Gia Nguyệt.

Nguyệt vội vàng quay lại phía phát ra tiếng nói, đập vào mắt nó là Quyên với 1 bộ dáng rất côn đồ.

-Đừng gọi tôi là Gia Nguyệt. Tôi ko phải là bạn cô-Rồi quay qua phía nó, Nguyệt tiếp tục-Nó đáng bị như vậy-Nguyệt cầm gậy đá vào ng nó 1 phát rồi ném cây gậy xuống đất-Nếu ko có nó thì lúc này tôi và Tuấn Anh đã ở bên nhau rồi. Tại nó. Tất cả là tại nó

-Hahahahaha-Quyên cười đên rung cả ng-Mày nói gì cơ? Tao ko có nghe nhầm đấy chứ? Mày bảo mày và Tuấn Anh ở bên nhau?

-Ko phải sao?-Nguyệt chẳng thèm liếc Quyên, cô xoay ng đi xuống khỏi sân thượng

Nhưng Quyên sao có thể để cô đi 1 cách dễ dàng như vậy.

-Cô muốn gì?-Nguyệt lạnh lùng đối diện Quyên

-Hừ! Cô ỉnh là ai? Là tiên sao? Cô xứng với Tam Hoàng tử sao?-Quyên dùng gậy hất cầm Nguyệt lên-Cô đừng có tự lừa mình dối ng

Dứt lời, Quyên đá thẳng vào bụng Nguyệt. Nguyệt ăn đau lui lại phía sau. Khuôn mặt tái mét, mồ hôi chảy dọc 2 bên má. Cô hoảng sợ nhìn Quyên

-Sao vậy? Đã biết sợ rồi sao?-Quyên ngồi xuống 1 cái ghế gỗ ở phía sau-Cái này ng ta gọi là quả báo đấy. Biết tại sao mày bị như thế này ko? Là tại mày ngu

-Hừ. Rốt cuộc mày muốn làm gì tao?-Nguyệt dù run sợ nhưng cô vẫn ko thể thừa nhận việc ng khác ****
mình ngu đc

-Làm gì mày?-Quyên vẻ cực kì buồn cười nhìn Nguyệt-Mày nghĩ mày đáng giá sao? 1 con nhỏ chỉ vì tình cảm ngu ngốc mà dám quay lại phản bạn 1 cách ko thương tiếc như mày mà cũng xứng đáng để tao phải ra tay sao? Mày tự đề cao bản thân mày quá rồi đấy

Nguyệt ngẩn người, 2 mắt mở to bàng hoàng nhìn Quyên. Những gì mà Quyên nói khiến Nguyệt bưng tỉnh. Đầu cô trở nên trống rỗng, cô ko biết mình đã làm những gì. Cúi đầu xuống, cô nhìn thấy nó đang nằm cuộn mình dưới chân Quyên. Và mọi chuyện như 1 thước phim quay chậm dần dần đc tái hiện trong đầu nó. Cô run rẩy lùi lại, nhìn 2 bàn tay của mình. Những giọt nước mắt như pha lê, những giọt nước mắt hối lỗi của cô đang tuôn chảy, hòa cùng với cơn đau ở bụng khiến tim cô tê buốt.

-Sao? Hối hận rồi à?-Quyên đứng dậy, đi về phía Nguyệt-Nhưng mọi chuyện sẽ ko chỉ dừng ở đây thôi đâu!

-ko thể nào. Ko thể nào. Tại sao có thể như vậy đc. Ko thể nào...Ko thể-Nguyệt gần như phát điên. Cô hoảng loạn bỏ chạy xuống khỏi sân thượng.

Nguyệt vừa đi vừa nói, vừa lắc đầu. Do ko để ý, có ng đã đẩy cô từ phía sau. Và cô mất thăng bằng=> Ngã. May vừa kịp lúc Tuấn Anh đi lên. Anh chàng này đuổi theo nó rồi bị mất dấu nên phải tìm suốt tầng 3, do nghe tiếng cãi lộn trên sân thượng nên đang định lên sân thượng thì gặp Nguyệt bị ngã=>Tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân diễn ra. Sau khi đỡ đc Nguyệt an toàn, Tuấn Anh mới thở phào

-Nguyệt! Bạn ko sao chứ? Có bị thương chỗ nào ko?-Tuấn Anh lo lắng hỏi han, xem xét Nguyệt

Nhưng Nguyệt ko trả lời mà chỉ lắc đầu, rồ khóc. Miệng cứ luôn miệng nói “Ko thể nào”. Nhìn cô bây giờ như 1 bệnh nhân tâm thần vậy. Tuấn Anh tái mặt. Anh chàng vội công Nguyệt rồi chạy thẳng tới bệnh viện. Tình trạng hoảng loạn của Nguyệt khiến anh ko còn tâm trí đâu mà quan tâm tới nó nữa. Trời bắt đầu đổ mưa, những hạt mưa rơi xuống ngày càng nhanh, ngày càng nặng hạt, tạo thành những vệt dài dày đặc giữa ko gian âm u. Nhưng Tuấn Anh vẫn mặc kệ tất cả, 2 mắt nhìn thẳng, anh chạy ko ngừng nghỉ qua 3 dãy phố tới bệnh viện gần nhất. Lúc gặp đc bác sĩ anh luôn miệng nói ” Xin bác sĩ hãy cứu cô ấy, cháu xin bác sĩ.....”

.....

“Ừm...Ừ...”-Nó khẽ nhăn mặt, hơi chuyển động 1 chút rồi mở mắt ra. 1 cảm giác tê dại từ trên đỉnh đầu truyền xuống. Nó chớp chớp mắt để nhìn rõ xung quanh. 1 màu đen xì. Tối om. Nó ko nhìn thấy bất cứ gì ở bên cạnh mình. Đành định đứng dậy thì nó phát hiện, mình bị ng ta trói vào 1 miếng gỗ. Nó lại nhắm mắt lại cho cơn đau vơi bớt. Nó nhớ rằng mình tới trg tìm Nguyệt, rồi Nguyệt gọi cho nó bảo nó lên sân thượng gặp cô ấy. Rồi sau đó, sau đó... Còn đang cố nhớ lại 1 chút gì đó thì có 1 tốp ng bc vào, họ ko nói gì mà cối trói cho nó rồi đưa nó đi đâu đó. Nó bị ng ta ném vào 1 căn phòng sáng sủa. Trong phòng đầy đủ tiện nghi và có 1 cô gái đang ngồi đó. Quay lưng về phía nó. Nó chỉ nhìn thấy mái tóc dài, uốn quăn của cô gái và trên tay cô ta là 1 ly nước gì đó màu đỏ rực, có lẽ là rượu.

-Xin hỏi, cô là...-Nó ngập ngừng đứng dậy

-Sao vậy? Vừa chuyển lớp mà đã ko nhớ mặt bạn bè rồi sao?-Cô gái lên tiếng, đồng thời xoay ng lại.

Nó ngạc nhiên, vì nó ko ngờ ng đó lại là Quyên. Nếu là Quyên thì việc này ko đơn giản rồi. Ko biết cô ta đã làm gì Nguyệt rồi.

-Quyên?-Nó giật mình-Cô đã làm gì Nguyệt?-Nó hỏi thẳng. Cả ng nó tỉnh táo hẳn

-Chà. Cảm động quá. Cô ko lo ình mà còn hỏi tới cái ng đã phản bội mình ấy sao?

-Nói! Cô đã làm gì Nguyệt?-Nó tức giận, đập đõ cái bàn tre mặt. Nó bây giờ ko có chút sức lực nào, nếu để cho Quyên biết thì hôm nay nó thừa sống thiếu chết là cái chắc

-Bình tĩnh chút đi. Mục tiêu của tôi là cô chứ ko phải cô ta-Quyên lạnh lùng đưa ly rượu lên miệng nhấp. Cánh cửa sau lưng nó lại mở ra. 1 nhóm ng khác lại bc vào. Lần này toàn con trai mà ko có bóng dáng 1 thực nữ nào hết

-Đc. Tôi tin cô. Nói đi. Cô muốn gì?

-Rất tốt. Tôi rất thích những ng thẳng thắn như vậy-Quyên cười ngọt ngào

-Nếu là việc của Tam Hoàng tử thì cô ko tư cách xét hỏi. Nếu là việc của Ty Mỹ Vân thì tôi ko có lỗi

-Oh! Rất rõ ràng. Nhưng biết làm sao đây? Nếu tôi nói tôi thấy cô ngứa mắt, muốn hủy hoại cô thì sao?-Quyên cười ác

-Lí do? Tôi ko tin 1 ng khôn ngoan như cô lại làm việc theo cảm tính đến vậy

-Oh! Tôi có thể nghĩ là cô đang khen tôi ko?

-Tùy cô muốn nghĩ sao thì nghĩ. Bây giờ thì cô muốn làm gì?-Nó đã hết nhẩn nại

-Muốn làm gì ư? Ko phải thử thì sẽ biết ngay sao?

13. Chương 13

Tại bệnh viện, Nguyệt sau khi đc bác sĩ tiêm cho 1 liều thuốc an thần, cô đã nằm ngủ suốt 10 tiếng. Khi tỉnh dậy, đập vào mắt cô là sự lo lắng, quan tâm của Tuấn Anh.

-Thế nào? Nguyệt thấy đau chỗ nào ko? Có chỗ nào ko thoải mái ko?

-Mình ko sao-Nguyệt cười.

Cô cười rất hạnh phúc nhưng nước mắt lại tuôn trào.

-Sao thế? Hay là để mình gọi bác sĩ nhé?-Tuấn Anh lại càng lo lắng hơn

-Đừng đi-Nguyệt kéo tay Tuấn Anh lại-Xin cậu đừng đi. Ở lại với mình. 1 lát thôi. Đc ko?-đôi mắt to tròn toàn nước mắt. Nguyệt gần như cầu xin Tuấn Anh

-Đc rồi-Tuấn Anh gật đầu rồi kéo ghế lại, ngồi xuống-Mà cậu với nhỏ Ngọc có việc gì mà hẹn nhau tới trg gặp vậy? Hẹn chỗ khác ko đc sao?

-Nhỏ Ngọc?

-À. Ý mình là Hải Anh đó mà.

-Cậu...và nhỏ Ngọc...đang quen nhau à? Ý mình là yêu ấy-Nguyệt ngập ngừng nhưng cũng hỏi hết câu

-Yêu? Sao cậu lại hỏi vậy?-Tuấn Anh ngạc nhiên

-Xin lỗi, mình biết là ko nên nhưng mình ko thể ko hỏi. Xin cậu hãy nói ình biết

-Tất nhiên là ko phải rồi. Do Ngọc bị 0 điểm mấy bài thi của học kì trc nên thầy giáo nói mình giúp Ngọc học bài thôi

-Là vậy sao?

-Nguyệt nói rồi lại khóc. Cô khóc trong vô thức. Bây giờ cô hối hận lắm. Nếu cô ko quá đơn giản và ngu ngốc đi tin lời Quyên thì cô sẽ ko phải day dứt như thế này-Ngọc bây giờ...sao rồi?

-Mình cũng ko biết. Lúc mình thấy cậu cứ như ng mất hồn thì mình chẳng còn nhớ tới nhỏ đó nữa. Và mình đã ở bệnh viện suốt mà

Nguyệt cảm động lắm. Nhưng cũng ân hận lắm. Nếu cho cô lựa chọn lại thì cô sẽ ko làm thế nhưng đáng tiếc, ở đời ko có chữ “nếu”! “Ko đc, mình ko thể đã sai lại càng sai đc”-Nguyệt tự nhủ rồi nói:

-Tuấn Anh, nhanh lên! Mau gọi cho Dương Quân đi. Nhỏ Ngọc gặp chuyện rồi...

.....

“RRRRRRRRR”-Điện thoại nó lại rung lên lần nữa. Cầm điện thoại lên, nhìn thấy 1 dòng số lạ, nó vừa bấm nút nghe thì Quyên hất tay nó làm rơi điện thoại

-Đừng hòng gọi ng tới cứu. hôm nay tao sẽ ày biết thế nào là địa ngục, sống ko bằng chết. Tao sẽ khiến mày ko còn mặt mũi nào mà nhìn ngửa mặt nhìn đời nữa. Hãy nhớ, đây là hậu quả của việc mày dám xem thường lời cảnh cáo của tao. Đã chuẩn bị xong chưa?

-Dạ rồi, chị hai!

1 tiếng con gái ở phía sau. Nó nhìn ra. Ko chỉ 1 mà có rất nhiều, rất nhiều ng đang đứng ở ngoài cửa. Trên tay mỗi ng nếu ko phải điện thoại thì là máy ghi âm, máy chụp ảnh. Mấy tên con trai trong phòng thì lăm le cầm máy quay mini. Nó đã phần nào đoán ra đc ý đồ của Quyên.

-Tại sao tôi lại quên, cô là 1 bông hoa Đỗ Quyên giữa cả rừng hoa nhĩ?(Loài hoa vừa đẹp lại vừa độc)

-Cám ơn vì lời khen!

Nó khẽ cười sự ngốc nghếch của bản thân mình

-Nhưng cô ko biết tôi là ai sao? Tôi là Hoàng Hải Anh

Mặt Quyên biến sắc. Cô biết ý nghĩa của cái tên Hoàng Hải Anh

“Vượt ngàn trùng khơi

Vươn cánh khắp trời

Ko gì vướng bận

Tung hoành dọc ngang”

Rất khí thế và cũng rất đặc biệt. Cái tên nói lên tất cả.

-Hừ. Ván bài vẫn chưa ngã ngũ mà-Quyên nói rồi ra lệnh ấy tên con trai phía sau

Mấy tên này nhìn qua cũng biết đều là ng luyện thể hình rồi. Cơ thể rắn rỏi, cơ bắp cuộn cuộn. Chắc chắn ko phải tép riu. Thế này chỉ còn nước “Đánh rắn đánh rập đầu” thôi. Nó xông lên, khóa trụ 2 tay Quyên rồi dùng 1 tay kẹp cổ cô lôi đi. Tay còn lại đập nhanh ly rượu vừa nãy xuống bàn. Cầm lấy 1 miếng thủy tinh đủ lớn. Nó uy hiếp

-Lùi lại. Nếu ko tôi giết cô ta

-Cô dám giết tôi sao, Hoàng Hải Anh?

-Là cô đã bắt cóc tôi tới đây. Rồi có ý định làm hại tôi. Tôi chỉ là tự vệ nên vô tình gây nên cái chết của cô. Nếu tôi nói như vậy, cô nghĩ mọi ng sẽ tin tôi hay tin cô?

-Cô đc lắm. Nhưng nếu muốn ra khỏi cái Biệt thự này cũng ko dễ vậy đâu.

-có cô dẫn đg liệu tôi còn lạc đc hay ko?

.....

-Ông! Cô bé đó xảy ra chuyện rồi-Vĩnh Dương xông vào phòng của ông nội mình

-Cháu từ từ nói. Cô bé nào? Xảy ra chuyện gì?

-Là Hải Anh đó ông

-Cái gì? Nó xảy ra chuyện gì?

-Cháu cũng ko rõ,hình như là bị bắt cóc và đe dọa gì đó. Nhưng cháu nghe đc 2 thông tin, 1 là biệt thự, 2 là Đỗ Quyên

-Biệt thự? Đỗ Quyên?-Hiệu trg đứng dậy, gọi Quản gia-Quản gia, nhà Đỗ Tổng có bao nhiêu biệt thự trong thành phố này?

-Thưa Chủ tịch. Nghe nói là chỉ có 1 thôi ạ

-Ông biết nơi đó chứ?

-Thưa có

-Tốt. Mau đưa tôi tới đó. Gọi cả đội bảo an đi cùng đi

-Thưa vâng

2 ng nhanh chóng lên đg tới Biệt thự nhà Đỗ Quyên nhưng nơi đó ko có ai ngoài mấy ng giúp việc. Đang lo lắng ko biết phải làm sao thì bà đầu bếp của nhà Đỗ Quyên lên tiếng:

-Có lẽ tiểu thư đang ở ABC. Đó là món quà sinh nhật mà ông chủ tặng cho tiểu thư

Và ánh sáng lại bùng lên. Trong khi Hiệu trưởng cùng Vĩnh Dương đang vội vã trên đg tới Biệt thự nhà Đỗ Quyên thì nó đã an toàn đứng đc ở dưới sân của biệt thự. Đỗ Quyên khẽ nháy mắt với 1 tên trong số những ng con trai ở đây. Hắn lập tức hiểu ý, vòng ra phía sau nó. Nó cũng đã chú ý tới ng này. Nó vội xoay ng, tung 1 cú đá karate vào ng con trai nọ. Nhưng nó ko ngờ, đó chỉ là mồi nhử, và nó đã cắn câu.

Những tên khác lợi dụng lúc nó ko chú ý, tách nó ra khỏi Đỗ Quyên, đồng thời lấy đc mảnh thủy tinh trong tay nó

-Hừ! Đúng là ko biết tự lượng sức mình. Cô nghĩ mình là ai? Bắt nó lại

Đỗ Quyên ra lệnh rồi lui lại phía sau nhìn nó đang vật lộn với cả lũ con trai. Những tên con trai này chỉ đc cái to xác, hành động thì chậm chạp nhưng lại có cái lợi về thể lực. Nó dù có nhanh nhẹn đến đâu, dù cú đâm của nó có mạnh đến đâu thì nó cũng ko thể có đc thể lực như “Từ Hải” đc. Trời vừa mưa xong, bãi cỏ dưới chân nó vừa ướt mà lại vừa trơn. Trong khi đó thì sức nó đuối dần nhưng vẫn ương ngạnh ko chịu thua.

-Nào! Chịu thua đi cô em. Bọn anh sẽ chăm sóc cô em cẩn thận mà, sẽ khiến cho cô em cảm thấy sung sướng mà.

1 tên trong số những thằng con trai đó lên tiếng cợt nhả nó. Nó lấy tay lau mồ hôi đang đầm đìa trên trán.

-Câm...cái miệng...bắn thiu đó lại...Dù tôi có chết...Các ng...cũng đừng hòng...đạt...đc mục đích

Nó thở dốc. Tuy bên ngoài thì mạnh miệng nhưng nó đang rất run sợ. Thể lực nó đã cạn kiệt thật rồi. Ko lẽ hôm nay sẽ là ngày giỗ của nó thật sao?

-Đừng lảm nhảm nhiều nữa-Đỗ Quyên nôn nóng, cô có 1 dự cảm ko tốt lắm

Và nhanh như cắt, những tên con trai thô kệch này đã bắt đc nó. Lúc này nó đã mệt nhoài. Bọn họ trói 2 tay nó ra phía sau và bắt đầu...

-Tiểu thư. Có cần...-1 tên to con do dự hỏi

-Ko cần-Đỗ Quyên lạnh lùng-Ở đây có đầy đủ hệ thống chiếu sáng. Ko cần lo bị mờ đâu. Làm ngay đi

Đám con trai bắt đầu phân chia công việc. 1 tên tưởng chừng là đại ca tiến gần đến phía nó

-Tránh...ra!!!-Dù đã cố nhưng nó cũng ko thể nào che giấu sự yếu đuối của bản thân

-Ngoan. Tôi sẽ làm thật nhẹ nhàng. Ko đau đớn đâu. Chỉ 1 lát là xong ngay

Tên con trai đó dễ dàng nắm nó. Nhưng nó liên tục lắc đầu. Nó ko muốn nghe những lời lẽ bắn thiu này. Liên tục dùng chân đạp tên con trai đó. Nó liên tục thều thào:

-Tôi xin anh. Hãy...tránh...ra đi...Tôi...cầu xin anh!

Giọng nói yếu ớt, những cú đạp ko có lực của nó lại giống như khiêu khích gã con trai. Hắn từ từ cởi từng cái cúc áo của nó. Cảm giác thô ráp cùng nhiệt độ từ tay tên con trai khiến nó run rẩy. Nó nhắm chặt mắt lại, nghĩ rằng mọi chuyện rồi sẽ qua, nó có thể chịu đựng đc. Nhưng khi nó nhắm mắt lại, nụ cười của 1 ng con trai lại hiện lên. 1 nụ cười tinh khiết, tuy lạnh lùng nhưng nó lại thấy rất đẹp. Ng đó đang cười với nó. Nó bây giờ đã hiểu đc cái gì gọi là khi mất đi mới biết quý trọng. Trong tim nó, ko biết từ lúc nào đã chứa đựng hình bóng 1 ng con trai. Bây giờ nó biết rồi. Biết tại sao trong vô thức nó lại nghĩ tới ng đó,

biết tại sao khi vui cũng như khi buồn nó luôn nhớ tới ng đó, và nó cũng đã biết ng đó quan trọng với nó biết nhường nào. Bởi 1 chữ “Yêu”. Nó yêu ng đó. Yêu ng con trai có vẻ ngoài lạnh lùng đó, yêu ng con trai đầu tiên đã đánh nó. 1 giọt nước trong suốt rơi xuống từ khóe mắt nó. Chỉ 1 giọt duy nhất. Nó mỉm cười tự thủ thủ

-Bố, mẹ, Hải Phong. Hải Anh xin lỗi. Hải Anh đi trc chờ mọi ng

Nó nói rồi cắn lưỡi tự sát. Trc mắt nó lúc này là hình ảnh ng con trai ấy. Máu từ khóe miệng nó chảy ra nhưng miệng nó lại nở 1 nụ cười thanh thản. Tên con trai lập tức dừng mọi hành động. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy 1 ng con gái như vậy. 1 ng con gái dám chết để bảo toàn sự trong trắng của mình. Anh từng gặp qua nhiều ng con gái. Lúc đầu cũng kêu gào thê nhưng rồi cũng buông xuôi. Nhưng lần đầu tiên, có 1 ng con gái thực sự khiến anh rung động như vậy. Anh rất khâm phục trái tim can đảm này

-Cô ta sao vậy?

Tên con trai chưa kịp trả lời câu hỏi của Đỗ Quyên thì Vĩnh Dương cùng Hiệu trưởng đã tới nơi

-Các ng đang làm gì vậy?

Và khi Dương nhìn thấy thân thể đang nằm bất động trên thảm cỏ cùng với vết máu dọc khóe miệng, anh đã gần như ngạt thở. Còn Đỗ Quyên thì lại kinh hoàng. Ng con trai đang đứng trc mặt cô là ng mà cô đã từng thầm thương trộm nhớ sao? Anh thay đổi quá nhiều nhưng điều đó càng khiến anh trở nên thu hút hơn

-Dương. Anh về từ khi nào vậy? Sao ko nói cho em biết? Em chỉ nghe ng ta nói...

Vĩnh Dương ko để ý tới lời nói của Quyên. Anh vội vàng chạy tới, đang định bế nó lên thì có 2 bàn tay khác đã làm điều đó trc anh. Rồ ga rồi cho xe lao đi. Dương Quân lúc này chỉ có 1 suy nghĩ “Phải nhanh lên, phải nhanh cứu lấy cô ấy” Chiếc xe xé gió lao đi rồi biến mất trong màn đêm.

-Ông! Dương và Quân sao vậy? Sao 2 anh em quan tâm tới con bé đó như thế?

Đỗ Quyên vẫn như ng ngủ mơ ko hiểu chuyện. Hiệu trưởng ko thèm liếc mắt nhìn cô mà quay sang nói với Quản gia

-Chỗ này giao cho ông. Xử lí cho tốt nhé. Tôi ko hi vọng ng khác biết chuyện này

Nói rồi ông cũng lên chiếc xe riêng của mình ra về. Đỗ Quyên thì cứ ngây ngốc đứng tại chỗ. Cô ko hiểu: “rốt cuộc mình đã làm gì sai? Tại sao cả ông và Dương Quân đều lạnh nhạt với cô như vậy?”

Ông Quản gia xử lí mọi chuyện cũng rất chuyên nghiệp. Ông ko đe dọa, cũng ko khống chế. Ông chỉ phi tang mọi thứ về buổi tối ngày hôm nay. Chỉ đơn giản là đốt vài cuộn phim, đập vài cái máy. Những tên côn đồ đó ông cũng ko làm gì. Những cô thiếu nữ còn đang run cầm cập khi chứng kiến cảnh này ông cũng bỏ qua. Có thể nói, ông ko làm gì cả nhưng ông cũng đã làm rất nhiều.

14. Chương 14

-Cậu là ng nhà của bệnh nhân?-Cô y tá từ trong phòng cấp cứu bước ra.

-Ko. Tôi là bạn cô ấy. Cô ấy sao rồi?-Dương Quân vội vã

Dù vẻ mặt có lo lắng đến biến hình nhưng vẻ đẹp trai của anh cũng khiến cô y tá đứng hình trong vài giây

-Chị y tá. Làm ơn nói cho tôi biết. Cô ấy làm sao vậy?

-À...Ừm...Hiện tại cô ấy đang hôn mê sâu. May mà đưa tới bệnh viện kịp thời nên cũng ko có gì nghiêm trọng

-Vậy khi nào thì cô ấy tỉnh lại?

-Bác sĩ nói nếu 28 tiếng nữa cô ấy tỉnh lại thì sẽ ko còn gì đáng lo ngại. Lát nữa anh tới chỗ tiếp tân làm thủ tục nhập viện cho cô ấy

Y tá nói xong thì bỏ đi. Để mặc Dương Quân ở lại trc cửa phòng bệnh của nó. Phòng bệnh nó nằm bây giờ cũng chính là phòng bệnh Mỹ Vân nằm ngày đó. Nhìn nó bây giờ, ko hiểu sao trong tim Quân khẽ nhói. Cậu cảm thấy rất tức giận nhưng cũng rất buồn. Tức giận vì nó bị ng khác hành hạ mà cậu ko thể giúp. Buồn vì cậu ko biết nó còn có thể mở mắt ra nhìn cậu nữa hay ko?. Có lẽ tại cậu chưa

nói đc lời xin lỗi với nó nên cậu thấy áy náy chẳng? hay vì 1 lí do nào khác? Cậu cũng ko biết nữa. Cái cảm giác này, vừa lạ mà lại vừa quen. Quay lưng, cậu đi làm thủ tục nhập viện cho nó. Sau khi cậu đi thì Vĩnh Dương xuất hiện. Anh cũng đứng ở cái nơi mà em trai anh đã từng đứng. Cũng nhìn nó với ánh mắt mà em trai anh đã từng nhìn. Cảm xúc trong anh cũng hỗn loạn như em trai anh. Anh cảm thấy đau đớn khi nhìn thấy cô bé nằm yên bất động nơi đó. Cảm thấy nghẹt thở khi nhìn thấy vết máu nơi khóe miệng nó. Cũng muốn bộc phát cơn thịnh nộ với những tên đã khiến cô ra nông nỗi này. “Em là cô bé dũng cảm nhất mà anh từng gặp. Kiên cường lên em nhé!”. Mím cười nhẹ nhàng rồi quay đi, rất đúng với phong cách của anh. Để tránh làm to chuyện, Hiệu trưởng lần đầu tiên trong đời đã nói dối. Nhờ có danh tiếng lẫy lừng của mình, Hiệu trưởng đã trở thành tấm khiên cho nó, khiến bố mẹ nó đỡ phải lo lắng. Hằng và Lan sau khi biết chuyện cũng vội vàng đến thăm nó. 28 tiếng trôi qua 1 cách nhanh chóng nhưng cũng đầy nặng nề. Nó vẫn chưa tỉnh lại. Khuôn mặt nó vẫn thanh thản như vậy, vẫn nụ cười đó nhưng đôi môi nó trắng bệch.

-Hải Anh...Mình...xin cậu...đấy...cậu...tỉnh lại đi-Nguyệt run rẩy đến bên giường bệnh của nó

Tuấn Anh vỗ nhẹ vai Nguyệt, cậu nên an ủi cô 1 chút nhưng cậu ko làm vậy, cậu đã để mặc cho Nguyệt khóc. Sau khi bình tĩnh lại, Dương bắt đầu tra hỏi mọi ng:

-Rốt cuộc chuyện này là sao? Ai có thể giải thích cho tôi ko?

-Anh bình tĩnh chút đi-Vân ôm lấy cánh tay Dương

-Em cũng ko rõ ràng lắm-Tuấn Anh đỡ Nguyệt ngồi xuống ghế-Sáng nay, em và cô ấy cùng tới trg, cô ấy có hẹn với Nguyệt. Rồi khi tới trg thì cô ấy đột nhiên biến mất đâu đó. Em đã đi tìm khắp trg nhưng ko thấy. Lúc sau thì em gặp Nguyệt đang hoảng loạn

-Tất cả là tại em...tại em mà...Là tại em...huhu-Nguyệt liên tục lặp lại

-Rốt cuộc thì cô đã làm gì hả?-Quân gào lên, tay anh vô thức đấm mạnh vào cánh cửa, làm thùng 1 mảng lớn.

-Quân, bình tĩnh chút-Việt can ngăn hành động nguy hiểm của Quân

-Mình có 1 thắc mắc-Lan bây giờ mới phát biểu-Nơi Ngốc biến mất là trg học nhưng nơi tìm thấy nhỏ lại là ở ABC. 2 nơi này cách nhau rất xa. Hơn thế nữa, Ngốc luyện võ cũng đc 10 năm rồi, theo lí mà nói thì nhỏ ko thể dễ dàng bị dẫn đi mà ko ai hay biết gì đc. Chắc chắn có ẩn tình

-Đúng vậy-Hiệu trưởng bước vào-Con bé là truyền nhân của võ sư thiên tài Hoàng Kim Triết nên chắc chắn những ng khác muốn đụng vào nó cũng ko phải chuyện dễ dàng

-Cháu tán thành-Dương gật gù-Nhưng ẩn tình trong đây là gì?

-Là mình...-Nguyệt lại như ng vô hồn-Là mình...mình đã...đã đánh ngất Ngốc...Là mình...Tất cả là tại mình...

Tất cả mọi ng có mặt trong phòng đều lặng ng. Thế là mọi chuyện đã quá rõ ràng

-Cô có còn là ng ko vậy hả?-Quân gầm lên, ánh mắt gần như muốn ăn tươi nuốt sống Nguyệt

-Các...ng...đang...làm...gì...ở...đây?

1 giọng nói yếu ớt từ phía sau mọi ng vang lên. Nó đã tỉnh dậy từ cái lúc Quân đấm mạnh vào cửa ấy, nhưng chẳng ai để ý cả.

-Em/cháu/bà tỉnh rồi à?-Tất cả mọi ng gần như đồng thanh.

Nguyệt quỳ 2 chân xuống đất, liên hồi cúi đầu xin lỗi:

-Ngốc ơi! Mình xin lỗi. Là mình sai rồi. Bây giờ cậu muốn mình làm trâu làm ngựa, làm gì mình cũng chịu hết. Mình biết mình sai rồi

-Hơ...-Nó ngạc nhiên

-Ko, là mình sai, sai thật rồi-Nguyệt nước mắt rùng rã nhìn nó-Nếu lúc đó mình ko đánh ngất cậu...à ko, nếu mình ko dễ dàng tin mấy con nhỏ đó như vậy thì mọi chuyện đã khác. Là mình sai lắm rồi

-Hóa ra là vậy-Nó ngồi dậy. Mọi ng muốn đỡ nó nhưng nó cười yếu ớt gạt nhẹ tay mọi ng ra. Bước xuống giường nó nắm lấy tay Nguyệt đỡ cô nàng đứng lên-Lúc đó, cái lúc Nguyệt dùng gậy đánh vào đầu mình ấy. Nguyệt còn nhớ chứ?

Nguyệt ko trả lời mà gật gật đầu. Nó cười cười, lấy tay lau nước mắt cho nhỏ bạn.

-Lúc ấy Nguyệt có biết mình đã thất vọng thế nào ko?

Nguyệt ko trả lời nó mà chỉ khóc, những giọt nước mắt chảy mãi, dù cho nó có cố gắng lau đi nhưng cũng chẳng ích gì. Nó cười yếu đuối

-Lúc mình chạy lên sân thượng, mình đã nhìn thấy Quyên đứng ở phía dưới cầu thang rồi. Mình cũng chẳng phải kẻ khờ mà ko nhận ra mọi chuyện. Chỉ là mình muốn dành cho Nguyệt 1 cơ hội thôi-Nó đi ra mở cánh cửa phòng bệnh. Quyên lúc này đang ôm 1 bó hoa bách hợp trên tay. Cô bé cúi gầm mặt ko dám nhìn nó-Nếu đã tới rồi thì sao ko vào?

-Mình...mình tới để...để xin lỗi cậu-Quyên áp úng. Cô rất xấu hổ về những hành vi của mình.

-Cô còn có mặt mũi mà tới đây sao?-Nguyệt chua ngoa nhìn Quyên-Ngốc à. Cô ta ko phải ng tốt đâu. Nếu ko phải cô ta...

-Đc rồi-Nó ngăn Nguyệt

Mọi ng nhìn nhau rồi thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Hiệu trưởng cười vừa ý nhìn nó. Lát sau mọi ng đều rời khỏi phòng bệnh của nó để đi ăn. Trong phòng chỉ còn lại nó và Quyên

-Cảm...cảm ơn cậu!-Quyên mấp máy môi

-Cảm ơn tôi?-Nó lạnh lùng-Cô đừng nghĩ tôi cao thượng như vậy? Tôi ko phải ng tốt như cô nghĩ đâu

-Ý...ý cậu là sao?-Quyên run rẩy nhìn nó

-Yên tâm, tôi ko phan phui mọi chuyện đâu. Nhưng tôi có 1 điều kiện

-Là gì?

-Từ nay tôi ko hi vọng sẽ có chuyện gì phải giải quyết cùng cô nữa. Cô hiểu ý tôi chứ?

-Tôi cũng mong vậy-Quyên gật đầu, lấy lại vẻ bình tĩnh-Nhưng tại sao cô lại giúp tôi?

-Haiz-Nó thở dài đứng dậy-Vì tôi hâm mộ cô, hâm mộ tình bạn mà cô có. Cô và Mỹ Vân có 1 tình bạn rất khăng khít. Tôi ko muốn nhìn thấy tình bạn đó bị phá bỏ chỉ vì cái chuyện ngu xuẩn trong 1 phút nông nổi của cô

Quyên nhẹ nhàng rơi lệ rồi chạy ra khỏi phòng. Nó tới bên tủ đồ cá nhân lấy quần áo của mình ra. Nó đang định thay quần áo bệnh nhân ra thì Quân bước vào, vừa lúc nó đang thay áo. Cậu đã đứng bên ngoài nghe hết cuộc đối thoại giữa nó và Quyên nhưng cậu ko hiểu tại sao nó lại bị dẫn đi dễ dàng như vậy? Mãi khi nhìn thấy vết bầm trên vai nó thì cậu ko còn nghi hoặc gì nữa

-Ko ngờ cô cũng dùng cái cách này.

-AAAAAAAAAAAAAAAA!-Nó hét lên khi nhìn thấy Quân ở trong phòng bệnh của nó-Sao anh còn ở đây?

-Có gì mà cô hét to vậy? Tôi có ăn thịt cô sao?-Quân lấy tay bịt tai rồi hét lên với nó

-Ai bảo anh chui vào phòng tôi làm gì? Còn ko quay mặt đi chỗ khác?

Quân chợt sáng tỏ, cậu cười cười:

-Có gì phải xấu hổ chứ? Cái thứ “TV màn hình phẳng” đấy ai thèm xem

-Phẳng hay cong gì mặc kệ tôi. Anh có quay mặt đi chỗ khác ko hả?

Mặt nó đã đỏ tới tận mang tai nhưng vẫn cứ cố nói cứng. Quân nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nó, bất giác trong lòng nảy lên ý định muốn trêu chọc nó. Nhưng nghĩ lại, nếu nó nổi khùng lên thì cậu khó giữ nổi mạng sống. Nghĩ vậy nên cậu ngoan ngoãn quay lưng lại phía nó. Vừa lúc, cậu cũng nhớ tới mục đích mình quay lại phòng bệnh này:

-Nói đi. Cô làm vậy là có mục đích gì?

-Làm vậy? Làm vậy là làm gì?-Nó vừa trả lời vừa nhanh chóng mặc quần áo của mình vào

-Cô luôn làm những việc khiến ng ta khó hiểu. Tôi ko hiểu, những việc đó mang đến cho cô ích lợi gì?

-Nếu ko hiểu thì đừng cố hiểu làm gì. Tôi ko muốn giải thích với anh

-Cô đúng là kì lạ. Ng ta muốn hại cô mà cô cũng có thể bỏ qua như thế sao?

Quân chờ 1 lúc nhưng ko có tiếng trả lời cậu, cậu vội quay lại. Ko còn ai ở phía sau cả. Chỉ còn khung cửa sổ với tấm rèm bay nhẹ trong gió. Bộ quần áo bệnh nhân đc gấp gọn để trên tủ đồ cá nhân. Cậu khẽ đập vào đầu mình rồi cười haha đi ra khỏi phòng bệnh. Cả căn phòng ồn ào huyên náo ban nãy giờ đã trở thành 1 căn phòng chết với 1 ko khí buồn, ảm đạm và lạnh lẽo. Phía ngoài đg lớn, 1 cô gái mặc áo sơ mi trắng cùng với chiếc quần jeans màu lam chạy nhanh trên đg. Khuôn mặt thanh tú ko biết vì chạy hay vì 1 nguyên nhân nào khác mà đỏ ửng. Mặt trời ban trưa vẫn còn khá gay gắt. Nhưng cô gái vẫn chạy, chạy ko ngừng nghỉ, ko mệt mỏi. Phần như vội vã tiến tới, phần lại như hoảng sợ chạy trốn.

.....

Lúc nó về tới nhà đã là 4 giờ chiều. Nó mệt lả ng, bám vào những song sắt quanh cổng nhà nó. Nó cố lấy lại hơi. Đang còn hốt hển thở thì 1 giọng nói vang lên ở phía sau lưng nó:

-Con đang làm cái vậy?

Nó quay phắt lại. Khuôn mặt tái mét nhìn mẹ nó. Mẹ nó hoảng sợ chạy lại.

-Con làm sao vậy? Sao mặt con tái thế?

-Con...con ko sao...chắc...bị...cảm nắng...chút thôi

Nó chần an mẹ nó rồi đẩy cổng vào nhà. Bữa tối hôm nay, mẹ nó nấu toàn những món nó thích ăn. Nhưng nó lại chẳng thích ăn chút nào. Cả ng nó cứ uể oải chẳng muốn làm gì. Vừa ăn xong, nó đang định lên giường đi ngủ thì em nó đập “Bốp” vào vai nó. Nó đau điếng ng nhưng vẫn phải nhin, chỉ khê “A” 1 tiếng rồi quay lại nhìn em nó:

-Phong à! Lần sau đừng làm thế. Biết chưa?

-Ai bảo Phong gọi mãi mà chị ko chịu nghe?

-Vậy à?-Nó cười xoa đầu em nó-Chị hơi mệt, chị muốn đi ngủ

-Nếu vậy chị ngủ đi. Phong về phòng đây

Em nó vừa chạy ra khỏi phòng thì bố nó cũng bước vào.

-Hải Anh, bố có chuyện muốn nói với con

-Dạ. Bố ngồi đi-Nó kéo cái ghế ra cho bố nó, còn nó thì ngồi lên giường

-Gần đây bố thấy con hơi khác-Nó chột dạ trc câu nói của bố nó-Có phải con đã yêu ai rồi ko?

Nó ngạc nhiên nhìn bố nó nhưng qua ánh mắt bố, nó biết bố đang rất lo lắng cho nó.

-Ko phải đâu bố. Con ko yêu ai cả

-Vậy thì con hãy chú ý sức khỏe chút. Nếu việc học mệt quá thì có thể nghỉ ngơi, bố ko ép con phải đc danh hiệu này danh hiệu kia. Bố chỉ cần con khỏe mạnh là đc. Đạo này bố thấy con gầy đi nhiều, lại còn hay tỏ ra mệt mỗi bữa. Nếu con thấy...

-Con ko sao đâu bố. Bố yên tâm đi-Nó cười hiền nhìn bố nó

-Ko sao thì tốt. Nhớ giữ gìn sức khỏe đó. Thôi, con ngủ đi

-Dạ. Chúc bố mẹ ngủ ngon

Bố nó ko nói gì mà chỉ quay lưng đi ra. Nó bật ra khỏi giường ôm chầm lấy bố nó từ phía sau

-Bố! Con yêu bố!

-Ừ. Nghỉ sớm đi

Bố nó vỗ vỗ bàn tay nó rồi đi xuống nhà. Nó đóng cửa phòng lại. Tựa lưng vào cửa, nước mắt nó lăn dài. Nó cứ thế khóc trong im lặng. Nếu so sánh những uất ức nó từng chịu với nỗi khó khăn, bươn trải ngoài xã hội của bố mẹ nó thì có đáng là gì? Vậy mà bố mẹ nó ko nói 1 lời, ko kêu ca, phàn nàn 1 câu, chỉ âm thầm chịu đựng. Nếu vậy thì sao nó ko làm đc? Chỉ vài tháng nữa, nó cũng sẽ chính thức trở thành những ng trưởng thành như bố mẹ nó. Rồi nó cũng sẽ có 1 cuộc sống riêng

g. Nếu những việc nhỏ nhất này nó còn chịu đựng ko nổi thì những việc khó khăn hơn sau này nó sẽ phải làm sao?...Ngửa cổ nhìn ngắm bầu trời đêm qua khung cửa sổ, nó thầm hạ quyết tâm. Nó phải sống thật tốt để sau này còn hiếu thuận bố mẹ nó. Nó muốn bố mẹ nó đc sống vui vẻ, hạnh phúc suốt quãng đời còn lại. Nhưng trc đó, hãy để nó đc khóc thỏa thích 1 đêm. Qua đêm nay, nó sẽ phải thực hiện ước mơ của mình, thực hiện lời hứa của mình. Và nó ko muốn cũng ko cho phép mình thất bại.....

15. Chương 15

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ. Mẹ nó cầm cái muôi to đứng dưới cầu thang gọi nó:

-Hải Anh. Con có còn định đi học ko vậy hả?

IM LẶNG. Ko có tiếng ngái ngủ của nó như mọi hôm, ko có tiếng đồ đạc va vào nhau rầm rầm như mọi hôm. Từ sau cánh cửa gỗ màu vàng, cũng ko có cô gái nào bc ra. Cánh cửa vẫn đóng và mọi chuyện có vẻ...lạ.

-Phong! Con lên gọi chị xuống đây

Mẹ nó hết cách đành phải kêu cậu con trai lúc nào cũng dậy sớm tập thể dục này lên gọi nó. Phong bỏ miếng bánh mì xuống bát rồi chạy nhanh lên phòng nó. Tới nơi cậu đập cửa rầm rầm:

-Chị! Chị ơi! Dậy đi học. Sáng rồi-Ko có tiếng trả lời. Phong bực mình-Chị ko dậy là em mở cửa vào đây.Em vào nha

Và thế là cánh cửa đc mở ra. Phong thò đầu vào bên trong nhìn quanh. Khi phát hiện cô chị gái ko có trên giường thì cậu chạy khắp phòng tìm kiếm. Và cậu bé la hoảng lên khi thấy chị mình đang nằm bất tỉnh trong nhà tắm.

-MẸ ƠI! CHỊ BỊ LÀM SAO ẤY

Thế rồi cả bố mẹ nó đều buông bát đĩa chạy rầm rập lên nhà. Nó nằm yên bất động trong nhà tắm. Vòi nước vẫn cứ chảy, tràn hết ra sàn nhà. Bộ quần áo nó đang mặc ướt sũng.

-Hải Anh! Con làm sao thế này?-Mẹ nó chạy vội vào đỡ nó lên-Anh ơi! Ng con bé nóng quá

-Đc rồi. Em bình tĩnh đi. Trc tiên thay quần áo cho con bé đã. Anh đi gọi cấp cứu

Sau khi phân công, bố nó chạy xuống nhà gọi điện thoại. 2 bước ông cũng đi thành 1 bước. Còn mẹ nó thì lỏng lỏng tay chân nhưng cũng thay xong cho nó 1 bộ quần áo khác. Vừa thay xong thì xe cấp cứu cũng tới nơi. Bố nó cũng lên xe theo ng ta đưa nó tới bệnh viện.

-Hải Anh sao vậy bác?-Việt ở đằng sau mẹ nó hỏi

-Việt hả cháu?-Mẹ nó buồn buồn-Con bé bị ngất trong nhà tắm. Chắc tại hôm qua bị cảm nắng ấy mà. Cháu xin nghỉ giúp nó nhé

Việt đồng ý rồi nhanh chóng tới trg. Mẹ nó thì vào nhà, thu dọn đồ đạc rồi thì cũng tới bệnh viện với bố nó

.....

Trường THPT Thành Thụy. Lớp 11A1 giờ nghỉ giữa giờ

-Nè ông kia. Lớp ông đâu mà suốt ngày chạy qua đây vậy?-Luật hất hàm với Tuấn Anh

-Thì bà nhà tui ở đây. Tui chẳng qua đây thì biết đến bao giờ bà ấy mới qua chỗ tui? Nhỡ có thằng nào nó cuỗm tay trên của tui thì tui biết làm sao?-Tuấn Anh bông đùa

-Uầy! Kinh, kinh.-Cả hội cùng kêu lên

-Mà nhỏ Ngốc sao hôm nay ko đi học vậy? Lại có phi vụ gì à?-Tuấn Anh buột miệng hỏi chơi nhưng điều ấy lại khiến cho Quân lo lắng

Cậu chàng đang ngồi chăm chỉ làm mấy cái đề đại học thì bị bọn Tuấn Anh phá đám làm ồn. Đang định đi chỗ khác thì chân cậu dừng lại “Sao nhỏ đó ko đi học nhỉ?”-Cậu còn chưa tìm đc đáp án thì Việt cầm sổ đầu bài đi vào:

-Tui quên mất ko nói. Ông xin nghỉ cho nhỏ đi. Nhỏ đó lại vào viện rồi

-Vào viện?-Ko chỉ có tui bạn nó ngạc nhiên mà cả Quân cũng kinh hoàng.

Hôm qua sau khi nó vừa tỉnh lại thì đã chôn viện chạy ra ngoài. Khiến cậu chàng phải làm giấy xuất viện cho nó đến khổ sở. Vừa ra chưa đc 1 ngày lại vào nữa là sao?

-Sao lại vào viện? Ko phải cậu ấy vẫn còn nằm viện sao?-Nguyệt lo lắng hỏi han

-Tui đâu có biết-Việt lắc đầu-Thấy sáng nay xe cấp cứu tới chỗ nhỏ đi. Mẹ nhỏ nói nhỏ bị ngất rồi chắc tại cảm nắng gì đó. Tui đang định kêu mấy bà lát tan học vào thăm nhỏ nè

-Trời! Chuyện vậy sao giờ này Việt mới nói. Có biết nhỏ đó vừa từ côi chết trở về ko hả?-Lan nổi đóa

-Ồ. Biết. Nhưng yên tâm. Có bố mẹ nhỏ ở đó mà

Tui bạn nó còn đang lo lắng ko biết tình hình nó thế nào thì Quân đã lao nhanh ra khỏi cửa lớp. Ko nói ko rằng, cậu chạy thẳng tới bệnh viện (Chạy bộ nha, ko đi xe nhé). Cậu chạy khắp hơn chục cái bệnh viện lớn nhỏ mới tìm đc nó. Hóa ra nó đang ở bệnh viện Quân y. Đẩy cửa bước vào, cậu nhìn thấy nó đang nằm trên giường bệnh, bố mẹ nó ko thấy đâu cả. Cậu vội vớ lấy cô y tá trong phòng hỏi thăm tình trạng của nó. Cô y tá từ tốn nói:

-Cô ấy ko sao. Bị cảm nắng, thể lực yếu nên mới bị ngất như vậy. Lại còn bị ngâm nước trong thời gian dài nữa nên bị suy hô hấp dẫn tới Viêm phổi nặng. Nhưng bây giờ ko còn gì đáng ngại rồi.

Nghe xong thì cậu gần như ko còn sức lực để đứng nữa. 2 lần nó vào viện, cũng 2 lần cậu nhìn thấy nó nằm trên giường bệnh. Hòn đá trong lòng cậu cuối cùng cũng đc rời đi chỗ khác. Cậu đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc mái buông xòa ttr trán cho nó. Ko phải lần đầu tiên cậu chạm vào 1 ng con gái nhưng lúc đấy tim cậu đã đập rất nhanh. Lúc cậu ở bên cạnh Mỹ Vân cũng chưa bao giờ cậu có cảm giác này. 1 cảm giác rất mới mẻ nhưng cậu lại thấy rất quen thuộc. Ánh mắt cậu đi dọc từ mái tóc nó, tới lông mày, qua đôi mắt, trượt trên sống mũi rồi dừng lại ở đôi môi trắng bệch kia. Đưa tay vuốt nhẹ đôi môi đó, tim cậu lại càng đập mạnh hơn. Bên tai cậu vang lên tiếng nói “Hôn đi. Mau hôn đi” Và cậu đã định làm thế thật. Nhưng đc nửa chừng thì “Ừm...Ừm...Ừm”-Nó rên nhẹ rồi từ từ mở mắt. Nó thấy 2 mắt nặng trĩu.

-Tỉnh rồi hả?-Cậu giữ lấy vẻ bình thản nhất

Nó nhìn cậu với vẻ ngơ ngác. Nó mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng ko đc. Nó bị mất giọng. Quân cười:

-Ko sao đâu. Tại cô đang bị viêm phổi nên mới thế. Vài ngày sau sẽ khỏi-Nói đoạn Quân kéo lại chăn cho nó rồi vỗ nhẹ má nó-Bây giờ thì ngủ đi. Ngủ 1 giấc có lẽ cô sẽ thấy đỡ hơn

Nó từ từ nhắm mắt lại ngủ. Trên môi khẽ nở 1 nụ cười thỏa mãn. Quân ngồi bên giường nhìn nó từ từ nhắm mắt lại. Cậu cứ ngồi đó, nhìn nó. Đến chiều thì tụi bạn nó cũng kéo đến. Cả phòng bệnh thoáng chốc trở nên rộn ràng. Nó nằm dựa ng trên giường bệnh nhìn mọi ng rồi mỉm cười.

-Mà sao vị Đại Hoàng tử lấy lòng của Thành Thụy lại có mặt ở đây vậy?-Lan nói móc

-Xin hỏi Giáo sư Copy, có chỗ nào trong bệnh viện ghi là “ko chào đón Đại Hoàng tử” hay ko vậy?-Quân cũng chẳng buồn tha

Lan bí câu, quay lại kéo áo Việt cầu cứu

-Đại Hoàng tử à! Cậu muốn đến ko ai cấm nhưng cậu có nghĩ rằng nhỏ Ngốc muốn cậu đến ko vậy?-Việt cười cười

-Cái đó thì yên tâm đi, ko thấy nhỏ cười suốt thế kia à?-Hằng hất hàm về phía nó

-Bà nói hay. Ko cười chẳng lẽ kêu nhỏ khóc sao?-Nguyệt liếc Hằng rồi đặt lọ hoa bách hợp lên tủ cá nhân của nó-Thế nào? Mình thấy có 1 cửa hàng mới mở, ở đó hoa khá tươi nên mình đã mua đấy. Đẹp chứ?

Nó ko nói gì chỉ cười gật đầu rồi nhìn lọ hoa. Ngay sau đó, nụ cười trên môi nó cứng đờ

-Bà nì hỏi thừa. Nhỏ thích nhất hoa bách hợp mà. Có thể cũng hỏi-Hằng la Nguyệt

-Nè! Cô sao thế?-Quân để ý thấy nét mặt lạ lùng của nó

Nó ko nói gì, mà có muốn cũng ko nói đc. Nó kéo vạt tay Nguyệt lại rồi chỉ chỉ vào lọ hoa, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong

-Sao vậy? Hoa có vấn đề gì sao? Hay là cậu ko thích?-Nguyệt lo lắng

Nó lắc đầu lia lịa, nó liên tục chỉ chỉ vào lọ hoa rồi lại ra dấu bằng cử chỉ tay đầy vụng về, dù vậy thì khuôn mặt nó vẫn luôn hiện lên 1 vẻ chờ mong rất chân thật.

Bây giờ nó càng thấm thía nỗi khổ của những ng ko nói đc, ko nghe đc. Nó muốn biết Nguyệt đã mua bó hoa này ở đâu nhưng sao chẳng ai hiểu ý nó vậy?

-Cô đừng chỉ chỉ chỗ chỗ nữa. Viết ra đi-Quân ném cho nó 1 quyển vở và 1 cái bút

2 mắt nó sáng lên và bằng 1 tốc độ ánh sáng, nó hí hoáy viết “Cậu mua bó hoa đó ở đâu vậy?”

-Trời!-Mọi ng cùng kêu

-Thế mà làm tui tưởng muốn cháy nhà tới nơi rồi chứ-Lan phụng phịu

-Ở khu B. Đó là 1 cửa hàng mới mở, tuy ko lớn lắm nhưng hoa rất tươi mà cũng khá đông khách. Có chuyện gì sao?-Nguyệt cố nhớ lại

“Ko có gì. Vậy cậu có nhớ ng đã bán hoa cho cậu trông như thế nào ko?”. Nó lại chìa quyển vở ra cho Nguyệt

-Ừm. Đó là 1 anh chàng cao ráo, đẹp trai. Anh ta còn rất trẻ, khoảng 20-21 tuổi thôi, mà hình như ko phải ng nước mình thì phải. Nhưng có vẻ anh ấy thích hoa lắm. Nhìn cách anh ấy nâng niu những bông hoa như là đang chăm sóc bạn gái vậy

Nó ko nói gì. Chỉ cười, cười 1 cách vui sướng dù ko có tiếng. “Đúng là anh ấy”. Trong nó bây giờ chỉ có suy nghĩ ấy. Mấy con bạn nhìn nó cười đầy lo lắng

-Có khi nào, nhỏ bị thần kinh luôn ko?-Lan kéo cả bọn ra 1 góc phòng thăm thì

-Có thể lắm chứ. Thấy bảo những ng sau khi gặp chuyện kích động thường hay bị di chứng lắm-Tuấn Anh đề theo

-Nhưng chuyện gì mà có thể kích động nhỏ vậy nhỉ?-Hằng thắc mắc

-Ai biết! Nhưng tui dám khẳng định có liên quan tới lọ hoa bách hợp kia-Việt khẳng định

-Cái đấy thì ai cũng biết-Luật chêm ngang

Nó ngừng cười, nhìn nhóm bạn nó với những dấu hỏi to đùng

-Sao cô cười như con đười ươi thế?-Quân đến trc giường nó hỏi thẳng

“Tôi vui thì tôi cười, mắc mớ gì anh?”

-Vui? Tình trạng bản thân thế này mà cô còn nói vui? Đúng là ng quái dị-Quân bỏ lại 1 câu rồi bước ra khỏi phòng

-Nè. Bà và hần có chuyện gì thế?-Lan nhảy tới trc mặt nó

Nó ko nói gì mà chỉ ngồi lắc đầu

-Ko ư? Ko mà hần lại bỏ học tới thăm bà thế này à? Hần ta cũng chẳng phải là loại ng tốt bụng gì nha-Lan bĩu môi

-Chin-su!-Hằng để theo-Chắc chắn là bà có chuyện gì dấu tui đúng hem? Thành thật khai ra sẽ đc khoan hồng, còn nếu ko...-Hằng nguy hiểm nhìn nó

Nó vẻ mặt sợ hãi quay sang phía 3 anh chàng đang đứng khoanh tay trc ngực nhìn tui nó cầu cứu. Việt cười cười, kéo Lan ra ngoài:

-Chẳng phải khi nãy Lan nói muốn ăn đùi gà nướng sao? Đi, mình mời Lan ăn thỏa thích luôn

-Thật ko?-Lan sung sướng ôm chầm cánh tay Việt rồi lại quay qua phía nó-Nể món đùi gà nướng, tui tạm tha cho bà. Hãy ăn năn hối lỗi đi

Nói rồi cô nàng hí hửng theo Việt ra ngoài. Hằng nhìn thấy cũng bĩu môi:

-Bạn trai ng ta thì như vậy đấy. Lại còn đùi gà nướng nữa chứ. Chẳng bù cho ai đó

-Thôi nào, đừng ganh tị nữa. Hằng muốn gì mình đều mua cho Hằng hết, đc ko?-Luật tiến lại

-Thật sao? Ko gạt mình chứ?

Luật cầm tay Hằng đặt lên ngực mình

-Cái này mình cũng đem cho Hằng rồi mà còn ko tin mình sao?

2 gò má

Hằng đỏ ửng, cô cười ngượng ngùng nhưng cũng đầy hạnh phúc.

-Xin 2 ng, đừng có đứng đây mà thể hiện sự “từ tính” của mình nữa-Tuấn Anh kéo tay Nguyệt-Darling! Chúng ta đừng cản trở họ nữa. Mình đưa Nguyệt tới 1 nơi, đảm bảo Nguyệt sẽ thích

-Thật sao?-Nguyệt hớn hở-Nhưng còn nhỏ Ngốc thì sao?

-ko sao đâu. Cũng phải để thời gian cho ng ta tìm kiếm 1 nửa của mình nữa chứ. Đúng ko Ngốc?-Tuấn Anh cười bí hiểm nhìn nó

Nó cảm giận làm mặt quỷ với Tuấn Anh. Mãi tới khi cậu chàng và Nguyệt biến mất sau cánh cửa phòng bệnh nó mới khoanh tay trc ngực về bất cần nhìn Hằng và Luật. Luật ko cười với nó như 2 anh chàng mà nhẹ nhàng cầm tay Hằng cùng đi ra. Sau khi mọi ng đi cả. Cả căn phòng chỉ còn lại mình nó. Tầm rèm cửa sổ bay phất phơ trong gió, hương hoa bách hợp thoang thoảng trong gió như cuốn lấy nó. Nó cười nhìn những bông hoa và nghĩ về nhóm bạn nó, những ng bạn tuy có sai lầm nhưng luôn quan tâm nó. Và nó lại nhớ tới Nguyệt, nụ cười trên môi nó cứng lại. Nguyệt đã mắc phải 1 sai lầm nghiêm trọng, nó ko thể căm ghét Nguyệt nhưng điều đó cũng ko có nghĩa là nó có thể tha thứ cho Nguyệt. Nguyệt thích Tuấn Anh, nó biết. Nên nó đã cố gắng tác hợp cho 2 ng, nhưng tại sao Nguyệt lại ko chịu tin tưởng nó? Tại sao Nguyệt lại dễ dàng tin lời nói của ng khác như vậy? Tình bạn của chúng nó lại dễ dàng bị sụp đổ như vậy sao? Nó biết phải làm sao với Nguyệt đây?...Lắc lắc đầu để những suy nghĩ đó thoát khỏi đầu mình, nó chầm chần lên giường. Những chuyện phải động não luôn khiến nó rất đau đầu. Lúc nó chìm vào

giấc ngủ say cũng là lúc cánh cửa phòng nó đc đóng chặt lại. Nhìn nó nằm ngồi thẫn thờ trên giường bệnh, cả ng tràn ngập vẻ cô đơn cùng thất vọng. Bỗng nhiên, tim Quân đau thắt như có thứ gì đó cửa vào. Cậu muốn chạy tới, ôm chặt nó vào lòng để cái sự đau thương đó ko còn nữa. Cái mong muốn đó mới mãnh liệt làm sao? Nhưng cậu ko dám. Cậu ko dám thừa nhận mình có tình cảm với nó. Lý trí ngăn cản cậu đến bên cạnh, an ủi nó. Nhưng con tim lại thúc đẩy, ko cho cậu rời mắt khỏi cô gái đó. Học chung gần 1 năm, cậu và nó chưa bao giờ nói chuyện 1 cách bình thường. Hễ mở miệng là chiến tranh ngôn ngữ lại nổ ra. Cậu ko hiểu đc hết con ng nó nhưng cậu biết khi nó cười tươi nhất cũng là lúc nó buồn nhất. Khi nó sử dụng bạo lực cũng là lúc nó vui nhất. Khi nó quát mắng ng khác, là lúc nó thấy cuộc sống này tẻ nhạt. Nhưng khi nó bình thường nhất, cười nói vô tư cũng là lúc mà nó phần nộ nhất...Nó là vậy, luôn làm những việc ngược đời, nhưng nó lại ko gây rắc rối cho ai. Nhớ tới những lúc nó 2 tay chống nạng, thở phì phò cãi nhau cùng mình, Quân khẽ mỉm cười. Nhớ tới lúc nó nằm bất tỉnh trên giường bệnh, khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt nhắm nghiền, Quân lại khẽ đau lòng. Nhớ tới khuôn mặt nó, kí ức về 2 cái tát lại hiện lên rõ ràng trong Quân như chuyện mới xảy ra, Quân lại khẽ hối hận. Những cảm xúc muôn hình muôn vẻ ồ ạt chạy tới trong tâm trí Quân. Cậu ko biết tại sao mình lại quan tâm tới nó như vậy, cậu cũng chẳng biết tại sao cảm xúc của mình lại rối loạn và tương khắc nhau như vậy. Nhưng cậu biết rõ 1 điều, nếu nó bị làm sao đó thì cậu nhất định ko thể tha thứ cho chính mình. Đó là tại sao vậy?...Lắc đầu, cậu dứt 2 tay vào túi quần rồi đi ra khỏi bệnh viện, nhìn bóng dáng cậu dưới buổi chiều tà rất cô đơn và lẻ loi...

16. Chương 16

Nửa tháng sau, nó đc ra viện. Vốn dĩ có thể xuất viện sớm hơn nhưng bố mẹ nó yêu cầu nó nằm lại tĩnh dưỡng thêm vài ngày cho khỏi hẳn. Nó đành ngoan ngoãn làm theo nếu ko muốn bố mẹ nó biết chuyện nó suýt chết vừa rồi. Vừa xuống tới cổng bệnh viện, 1 chiếc ô tô màu đen bóng loáng xuất hiện trc mặt nó cùng ng nhà. Từ trong ô tô, 1 ng mặc bộ đầm dài màu đen, đi đôi giày cao gót cũng màu đen ôm trên tay bó hoa bách hợp màu trắng muốt đến trc mặt nó. Nó ngạc nhiên nhìn ng này. Đó là 1 ng phụ nữ trung niên nhưng vẫn rất đẹp. Bà ta đeo đôi kính đen nên nó chẳng nhận ra bà ta là ai, nhưng nhìn cái nụ cười của ng phụ nữ này thì chắc chắn nó và bà có quen biết, ko những thế còn rất thân thuộc.

-Anh, chị dâu, lâu ko gặp-Bà ta cười với mẹ nó rồi đưa bó hoa cho nó-Mừng cháu ra viện, Hải Anh

Nó cứng ngắc nhận bó hoa mà chẳng nói nổi 1 lời, cứ nhìn chăm chăm ng đàn bà đó.

-Sao thế? Ko nhận ra ta nữa à?-Ng đàn bà cười rồi bỏ đôi kính ra-Là cô đây.

-A! Cô Minh Thúy. Cô về nước khi nào vậy?-Nó ôm chầm lấy cô nó

Ng đàn bà cũng cười ôm nó. Đó là cô nó. Ng em gái độc nhất của bố nó và cũng là ng yêu thương nó nhất, có khi còn hơn cả bố mẹ nó.

-Thôi nào. 2 cô cháu còn định ôm nhau tới bao giờ?-Mẹ nó cười cười

-Về thôi! Có gì về nhà nói-Bố nó vừa nói vừa vẫy 1 chiếc Taxi.

Bố mẹ và em trai nó lên Taxi rồi về nhà, còn nó thì lên xe của cô nó. Về tới nhà, nó còn chưa kịp rửa mặt mũi, thay quần áo đã bị cô nó lôi đi shopping. Cô nó rất đẹp, nên đi đến đâu cũng đều thu hút sự chú ý của mọi ng. Dù đã qua 40 nhưng nhìn cô nó lúc nào cũng chỉ như mới 30 thôi. Cô nó lôi nó đi hết các cửa hàng lớn nhỏ của thành phố, đi tới đâu cũng bắt nó thử hết cái này tới cái nọ. Nếu nói cô nó có điều gì mà nó ko thích nhất thì đó chính là việc cô nó là 1 ng nghiện mua sắm. Gần như mỗi tuần cô nó đều đi shop hết cả 4-5 ngày. Về tới nhà, nó nằm bẹp gí trên giường. Cả ngày hôm nay nó bị cô nó xoay như chong chóng. Cô nó là 1 ng phụ nữ thành đạt, cô có 1 mạng lưới các trung tâm làm đẹp ở tất cả các thành phố lớn, do việc kinh doanh phát đạt nên đã mấy năm nay nó ko đc gặp cô nó. Ngày ông nó mất cô nó cũng chỉ về vài giờ rồi đi ngay. Mọi ng cho là cô bất hiếu nhưng nó thấy như thế có lẽ ông sẽ vui hơn. Nó nghĩ như vậy đấy

-Hải Anh, cháu còn nằm đó làm gì?-Cô nó vỗ mạnh vào mông nó

-Ai da-Nó xoa mông rồi ngồi dậy-Cô à! Cháu thực sự rất mệt, cháu muốn đi ngủ

-Mệt? Bà già như cô còn ko kêu mệt thì cháu ca cẩm cái gì? Tắm rửa nhanh lên, lát nữa đi với cô đến võ đường

Cô nó nói rồi đi ra khỏi phòng. Nó thầm than khổ. “Mình chết chắc rồi”. Nhìn cô nó yếu đuối thể nhưng lại là 1 cao thủ karate mà ai cũng phải kính nể. Nó lại phải ngoan ngoãn làm theo lời cô nó nếu ko muốn bị xử thê thảm

-30p? Tốt. Cũng ko tính là chậm, chúng ta đi thôi-Cô nó lòi nó đi

-Khoan đã cô. Cháu còn chưa nói với bố mẹ cháu-Nó cố kéo cô nó lại

-Yên tâm, cô đã nói rồi-Cô nó ko thèm đếm xỉa tới khuôn mặt méo xẹo của nó mà cứ thể lòi nó đi rồi tổng nó lên xe-tới võ quán Thành An đi-cô nó nói với tài xế 1 cách ngắn gọn

Ngồi trong xe, nhìn cảnh vật chạy dài bên đg, nó thầm cảm thán

-Cô à! Cô về mấy ngày vậy? Có kịp Trung thu ko cô?

-Cô cũng ko biết. Nếu thuận lợi thì cô sẽ ở hết tháng. Còn nếu ko thì vài ngày nữa cô lại bay

-Dạ. Mà cô tới võ đường làm gì thế?

-Hải Anh. Cháu có thích võ học ko?-Cô nó ko trả lời mà hỏi ngược lại nó

-Tất nhiên rồi ạ. Từ bé cháu đã rất thích võ học rồi-Đôi mắt nó mơ màng về 1 viễn cảnh xa xôi-Từ những chiêu thức đến những cách ra đòn. Tất cả cháu đều thích hết

-Nếu vậy, cháu hãy quay lại quản lí võ quán đi-Cô nó đề nghị

-Dạ?-Nó kinh hãi nhìn cô nó-Chuyện này...Làm sao có thể? Cháu ko đủ khả năng

-Cháu có khả năng-Cô nó nhìn thẳng vào mắt nó-Cháu rất yêu thích võ học. Đơn giản là yêu thích bản chất võ học mà ko phải là ánh hào quang của nó. Hay có thể nói là cháu đam mê võ học. Cháu hiểu ko?

-Cô à-Nó buồn bã cúi đầu-Có lẽ đúng như cô nói, cháu có khả năng quản lí võ quán nhưng cháu vẫn ko tự tin vào bản thân mình. Cô hãy để cháu học xong đã rồi quyết định đc ko? Cháu ko muốn vội vàng. Đây là tâm huyết của ông nội, cháu ko muốn nó bị hủy trong tay cháu

Cô nó ko nói gì nữa. Suốt quãng đường, cả nó và cô nó đều ko nói gì nữa.

-Tới rồi. Cháu đi theo cô

Cô nó nói rồi bước xuống xe. Nó cũng nhanh chóng đi theo. Bên trong võ quán vẫn còn sáng đèn. Cô nó đưa nó tới trc 1 phòng tập, bên trong là 1 võ sư nào đó mà nó ko biết, đang dạy những chiêu thức cơ bản cho đám trẻ con ngồi bên dưới.

-Cháu thấy chứ?-cô nó quay lại nhìn nó

-Cháu hiểu ý cô rồi-Nó ko nhìn cô nó mà nhìn những đứa trẻ đang ngồi chăm chú nghe võ sư hướng dẫn kia. Nó biết cô nó muốn nó nhìn thấy gì? Nhìn thấy sự nghiêm túc của đám trẻ đó, những chiêu thức tưởng như cơ bản mà đã lâu nó ko đc nhìn thấy. Và hình ảnh ông nội nó hiện ra, ông đang cầm cây roi mây, còn nó thì đang đứng tấn. Những lời răn dạy của ông nó lại lần nữa văng vẳng bên tai nó-Cháu nhận lời, nhưng cháu có 2 điều kiện

-Chà. Hải Anh đã lớn thật rồi-Cô nó cười-Đã biết bàn điều kiện rồi sao? Đc rồi. Cháu nói đi

-Dạ. Thứ nhất, cháu muốn tốt nghiệp trc rồi mới chính thức tiếp quản võ quán

-Cái này ko vấn đề. Còn thứ hai thì sao?

-Thứ hai, cháu muốn trc khi tiếp quản, cháu sẽ đến học cách quản lí trc

-Đồng ý-Cô nó vỗ vai nó-Cháu thực ko làm ta thất vọng. Đi nào. Chúng ta đi ăn

Nó ko nói gì mà chỉ yên lặng đi theo cô nó. Trc lúc đi, nó còn luyến tiếc quay đầu liếc nhìn vô quán lần nữa. Đây là nơi mà nó cảm thấy thoải mái nhất. Ở nơi đây có hình ảnh của ông, có sự ấm áp của cả gia đình nó, lại còn có rất nhiều, rất nhiều những kỉ niệm đáng nhớ nữa. Nếu cô nó ko xuất hiện, có lẽ nó đã thực sự quên đi nơi này... Cô nó đưa nó tới 1 Nhà hàng ăn kiểu Pháp ở khu B. Lúc xe dừng lại, nó chợt nhớ tới cửa hàng hoa hôm trc Nguyệt nói.

-Cô. Cháu xin lỗi, cháu có việc, cháu đi trc-Nó vừa nói vừa chạy đi

Cô nó cứ đứng đấy nhìn nó, nhìn cái bóng dáng nhỏ nhắn của nó cứ lao dần về phía trc như đang chạy trốn khỏi bàn tay của cô nó vậy.

-Hải Anh!!!-Cô nó khẽ gọi tên nó đầy ghen ngào-Ta xin lỗi

Nó ko biết cảm xúc trong lòng cô nó. Nó đang vội vàng chạy đi tìm cửa hàng hoa đó, cửa hàng hoa nơi có ng mà nó tưởng là sẽ ko bao giờ còn đc gặp lại nữa. Và nó đã tìm thấy, nó đã nhìn thấy. Anh đang giới thiệu cho những ng mua hoa về từng loại hoa, anh đang cười 1 cách vui vẻ. Nó thấy trong lòng rạo rức, bước chân như chậm hơn. Nó từ từ tiến lại cửa hàng hoa.

Nó ko bước vào mà cứ đứng lặng đi nhìn anh, nhìn khuôn mặt của anh đang vui vẻ bán hàng. Nụ cười luôn ở trên môi càng làm tăng thêm sự hấp dẫn của anh. Những ng đến mua hoa đa phần là nữ giới, nó biết họ đến chỉ để nghe anh nói, hay ngắm nhìn anh nhưng nó cũng chẳng

nói gì đc. Nó cứ đứng đó mãi, nhìn anh mãi.

-Đã đến rồi thì còn chờ gì nữa? Vào đi thôi!

Nó hoảng hốt quay lại. Nhưng khi nhìn thấy cổ gái trẻ với mái tóc ngắn ngang vai, mặc 1 bộ váy áo nhẹ nhàng tốn lên dáng ng hoàn mĩ thì nó lại thở dài. Cô gái ko kiên nhẫn chờ nó trả lời mà nhanh chóng kéo nó tới chỗ cửa hàng hoa

-Ông chủ, có khách quý viếng thăm này!

Anh chàng bán hoa đang cầm cúi với mấy giỏ hoa cũng ngẩng đầu nhìn ng vừa bước vào. Và giỏ hoa trong tay anh suýt nữa thì rơi xuống. Để giỏ hoa lại vị trí an toàn, anh cười cười

-Hải Anh! Lâu ko gặp

Nó gật đầu nhưng đôi mắt lại cứ nhìn anh, anh càng ngày càng đẹp trai hơn, nó buột miệng

-Dark, anh có bí quyết gì mà sao càng ngày càng đẹp ra thế?

Cả Dark và Satel 2 mặt nhìn nhau rồi cười sáng khoái, anh xua xua tay

-Ko đc. Hải Anh, anh ko nghĩ là em lại hài hước như vậy đấy

-Hừm. Em nói thật mà! Anh xem, cả 2 anh em anh đều là mỹ nhân, tại sao em lại là vịt xấu xí chứ?

Nó bĩu môi 'khinh thường' Satel và Dark. Dark và Satel lại càng cười to hơn. Nụ cười của họ đẹp là thế, sáng lạn là thế nhưng lại như 1 mũi dao đâm thẳng vào sự tự ti của nó, khiến máu nó bốc thẳng lên đầu. Đang định nổi đóa thì 1 ng mặc 1 vét bước vào. Phía sau anh là 1 cô gái rất khả ái, đáng yêu vô cùng

-Có chuyện gì mà mọi ng vui như vậy? Cho anh tham gia cùng có đc ko nào?

-Dương, cuối cùng thì anh cũng tới! Em còn tưởng anh quên chúng em rồi chứ?-Satel ko hề kiêng nể lên án Vĩnh Dương

-Thôi mà Satel, em cũng biết Dương bây giờ rất bận. Bỏ qua đi

-Ui cha! Chưa chi đã bênh chồng chăm chăm vậy hả?-Nó cười xấu xa nhìn Mỹ Vân

Mỹ Vân cúi đầu đỏ mặt. nhìn cô nàng lúc này, ai còn dám liên tưởng tới vị 'đại ca' ko việc gì là ko dám làm lúc trc nhỉ?

-Thôi nào! Chắc mọi ng cũng đói rồi, chúng ta đi ăn trc rồi nói sau-Vĩnh Dương cười rồi kéo tay Mỹ Vân ra khỏi cửa hàng.

3 ng còn lại 2 mặt nhìn nhau cười vui vẻ rồi cũng theo sau. Cả 5 ng vừa đi vừa trò chuyện rất sôi nổi. Cũng nhờ vậy mà nó đã biết, tại sao Dark và Satel có mặt tại đây. Hóa ra, Dark muốn đi khắp nơi, tìm hiểu mọi phong tục tập quán của từng đất nước rồi sẽ quay về truyền bá cho đám nhóc ở quê hương mình. Còn Satel thì muốn thử sức với những miền đất mới, cô muốn tạo dựng 1 sự nghiệp vẻ vang. Dương đưa cô vào tập đoàn của mình, để cô đc thỏa sức tung bay với ước mơ của mình. Đó cũng coi như là anh đang trả ơn cho cô trong những năm lưu lạc sứ ng

Dương đưa bọn họ tới nhà hàng của mình, 1 nhà hàng chuyên về hải sản cách cửa hàng của Dark 1 khoảng ko xa.

-Vân này, cậu ko định học nữa thật à? Muốn ở nhà thay chồng dạy con ngay sao?-Nó cười nham nhở nhìn Vân

Vân e thẹn nhìn Dương rồi lại quay sang liếc nó

-Hải Anh. Mình đã thành tâm thành ý trao trả lại Quân cho cậu rồi, cậu còn muốn như thế nào nữa hả?

-Hả? Chị Hải Anh có bạn trai à?-Satel tròn mắt nhìn nó đầy ngạc nhiên

-Ừa? Liệu có phải là cái anh chàng đã khiến em phải đi Nepal đó ko?-Dark cười nham nhở nhìn nó

Nó đang rất túng quẫn nhưng mà nó cũng chẳng thể phản bác đc. Chỉ đành dùng ánh mắt căm phẫn nhìn chủ mưu là Mỹ Vân đang ngồi cười sung sướng. Bất lực, nó lại dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Vĩnh Dương. Vĩnh Dương cười điệu đàng nhìn nó đang túng quẫn mà ko có cách nào giải quyết. Sau khi phục vụ đưa thức ăn lên thì nó đành chút giận lên những món ngon nổi tiếng của nhà hàng. Mọi ng thấy nó đang điều chỉnh như vậy nên càng cười to hơn. Cuối cùng thì tức nước vỡ bờ, nó ngửa mặt kiêu ngạo

-Mọi ng nói đủ chưa? Còn nói nữa đừng trách tui ko nể mặt bạn bè nha

-Oa! Hổ con nổi giận rồi!-Satel làm bộ sợ hãi nhìn nó

-Thôi mà! Mọi ng nói tui thì ko sao nhưng nhờ ng khác nghe đc thì phiền lắm

-Đường đường là truyền nhân của võ sư Kim Triết lừng danh mà cũng sợ phiền toái sao?-Dương cười cười nhìn nó

-Hả? Võ sư Hoàng Kim Triết à?_Mỹ Vân mắt lấp lánh ánh sao nhìn nó

-Có thể dừng tại đây đc rồi chứ? Vấn đề bây giờ là phải giải quyết đồng mỹ thực này

-Oa! Anh hùng cứu mỹ nhân sao anh?-Satel gian trá cười rồi nháy nháy mắt nhìn Dark

Mọi ng cười vui vẻ rồi cũng chuyển chủ đề khác. Cả bữa ăn diễn ra vui vẻ. Mọi ng trao đổi 1 chút những việc mình đã làm trong những thời gian qua. Thế nhưng mọi ng thích nghe nhất là những việc nó làm ở Nepal rồi tới những việc khi nó mới về nước. Mọi ng thi nhau đặt ra 1 lô 1 lốc các vấn đề để nó trả lời đến mỗi miệng. Kết quả bữa ăn hôm đó nó ăn vào bao nhiêu thì cũng phải ‘nôn’ ra bấy nhiêu.

17. Chương 17

Sau khi ăn uống no say, mọi ng chia tay nhau ở cửa nhà hàng. Dương cùng Vân còn có 1 bữa tiệc quan trọng khác thế nên Dark đc nhận trách nhiệm cao cả là hộ tống nó về nhà. Còn Satel thì trở về bên những chậu hoa. Dark và nó rảo bước cùng sánh vai mà đi. Nó đã đề nghị để như thế bởi 1 lí do rất rất thực tế “Nó bị say xe”

-Dark, anh định ở lại nơi này bao lâu?

-Anh cũng chưa biết. Nếu nhanh thì khoảng 3 tháng còn nếu chậm thì 1 năm.

-Vậy còn Satel thì sao? Cô ấy ở luôn ở đây à?

-Ừm. Satel rất táo bạo và bản lĩnh. Thế nên những thử thách luôn thu hút nó

-Đúng rồi! Cô ấy thông minh lại giỏi giang chứ đâu ai như anh_Nó vừa cười vừa liếc nhìn Dark 1 cách khinh bỉ

-Anh thì làm sao? Cũng ko như ai đó..._Dark ko nói hết mà lại nhìn nó cười âm hiểm

-A! Anh bắt nạt em

Dứt lời thì nó cũng giơ tay lên đấm thẳng vào ngực Dark. Dark ko né mà đứng yên cho nó đánh. Nó hoảng hốt nhìn những gì mình vừa làm. Dark thì cứ cúi gập ng ngồi xuống, có vẻ như rất đau. Nó hoang mang “mình có dùng lực nhiều lắm đâu nhỉ?”. Tuy vậy nhưng nó cũng vẫn cứ đến gần Dark, cúi ng xem xét đồng thời luôn miệng nói xin lỗi Dark. Ai nghe cũng phải mỉm lòng. Thế mà 2 vai Dark run lên, càng ngày càng run rẩy mạnh hơn. Nó lại càng lo lắng.

-Dark, anh ko sao chứ? Đừng làm em sợ nha

Bất chợt Dark ngẩng đầu lên nhìn nó, cái vẻ mặt cún con sợ mưa của nó khiến anh cười đến run cả ng. Nó thì mắt tròn mắt dẹt nhìn Dark. 1 lúc lâu sau nó mới chợt hiểu ra, thế là vừa buồn cười lại vừa xấu hổ, nó bắt đầu đánh Dark nặng tay hơn nhưng Dark ‘dài chân’ hơn nó nên nó chẳng thể nào bắt đc anh. 2 ng họ đuổi nhau trên cả 1 đoạn đg dài. Mọi ng qua đg đều nhìn họ đầy ái ngại.

-Ko đc...em...em mệt...mệt lắm rồi_nó giơ tay cầu hòa với Dark rồi đứng lại.

-Đã nói em ko bắt đc anh đâu mà ko nghe_Dark từ từ đi lại phía nó

Nó đang mệt tới buồn rùn cả chân tay, đến đứng nó cũng ko thể nào đứng vững đc mà vẫn buồn cười đến ko ngậm miệng lại đc. Khi cả ng nó đang chuẩn bị ngã ngồi ra phía sau thì Dark vội vàng chạy tới đỡ nó, nhưng anh đã chậm, chậm 1 tích tắc mà thôi. Lúc tay anh chuẩn bị chạm đc vào ng nó thì 1 cánh tay khác đã nhanh hơn anh nắm khuỷu tay của nó và chỉ bằng 1 động tác tay, cả ng nó đã nằm gọn gàng trong lòng ngực ai đó. Ngước mắt lên nhìn, nó kinh ngạc nhìn ng con trai phía sau

-Quân? Sao cậu lại ở đây?

-Sao tôi lại ko thể ở đây? Cậu cẩn thận chút có đc ko? Cũng lớn rồi chứ còn bé bỏng gì đâu?

Quân hừ lạnh nhưng ánh mắt lại lấp lánh khiến nó chẳng hiểu gì. Nó ngây ngốc nhìn vào ánh mắt ấy. Cả 2 cứ đứng đấy nhìn và...vàng họ đang ôm nhau

-E hèm! Rất xin lỗi nếu anh phá hỏng ko khí của 2 ng nhưng đây là nơi công cộng nha

Dark ‘bất đắc dĩ’ phải ho nhẹ nhìn nó và Quân đang đứng ngay bên đg ôm nhau rồi nhìn nhau ‘đắm đuối’. Nếu là ở chỗ khác thì Dark chắc chắn sẽ im lặng mà rời đi nhưng mà nhìn mọi ng 2 bên đg đang nhìn họ với nhiều ‘tình cảm’ sâu sắc thì bước chân của anh lại đứng ngay tại chỗ. Nó và Quân cũng choàng tỉnh khi nghe thấy lời nói của Dark, mặt nó đỏ đến tận mang tai. Nó nhanh chóng đẩy Quân ra nhưng Quân vẫn cứ cố chấp ôm chặt lấy nó. Lúc này trong đầu cậu đang có 1 sự đấu tranh mãnh liệt. Quân và nó cũng gọi là bạn cùng lớp đc gần 1 năm học rồi. Ngay từ khi ngồi cùng nhau, cả 2 vẫn luôn khắc khẩu. Trong bất kì mọi chuyện, hễ có sự góp mặt của 2 ng thì ko thể có kết cục tốt đẹp đc. Cậu cũng ko phải là ghét bỏ gì nó nhưng mỗi khi nó nói chuyện gì đó thì ngay lập tức phản ứng đầu tiên của cậu là phải phản bác lại lời nói của nó. Họ làm bạn bên nhau suốt gần 1 năm học như vậy đấy. Nhưng khi nó vừa chuyển đi, cậu lại thấy 1 cảm giác cô đơn. Nhiều lúc đang học bài, cậu lại quay sang bên cạnh vừa định mở miệng thì nhìn thấy chỗ trống cạnh mình. Điều này khiến cậu có cảm giác hụt hẫng. Hay mỗi khi cậu buột miệng nói vài câu vô nghĩa, những lúc ấy, trái tim cậu có 1 thứ gì đó mang cảm giác tiếc nuối. Nghĩ tới những gì đã từng xảy ra giữa mình và nó, Quân khẽ nhếch mép thành 1 nụ cười quấy rầy nhìn nó. Nó thấy Quân hôm nay lạ lạ sao đó, nó định chỉ việc dẩy giũa mà dùng tay gỡ tay của cậu ra khỏi ng mình. Sự ngưng ngừng giờ đã thực sự chuyển thành tức giận

-Nếu cậu ko buông tay thì đừng trách tôi nặng tay nhé

Quân cười hững hờ nhìn nó.

-Ko sao, tôi tuyệt sẽ ko trách cậu đâu

Và Quân dứt lời thì sự tức giận trong nó chuyển thành sự phẫn nộ. Nó cầm lấy 2 bàn tay của Quân rồi cố gắng tách chúng ra nhưng thật đáng buồn là nó đã thất bại. Nó kinh hoàng nhìn Quân, cậu vẫn cười như ko có chuyện gì xảy ra nhìn nó. Nó choáng váng. Lực ở tay của nó, nó đã phải dùng đến sức lực toàn thân nhưng vẫn ko thể tách dc 2 ‘gọng kìm’ đang ở trên ng mình ra. Ko những thế, nó có cảm giác Quân ngày càng ôm nó chặt hơn, ghì chặt lấy cái eo nhỏ bé của nó. Nó phẫn uất nhìn Quân. “Hôm nay là mình bị sao quá ta chiều sao?”

-Này! Cậu ôm tôi ko thấy nóng à? Cậu ko nhưng tôi thì nóng đến gần chết rồi này

-Bây giờ nhiệt độ vào khoảng 20 độ, tôi có ôm cậu thêm lúc nữa thì cậu cũng chưa thể chết vì nóng dc.

Nó nhìn điệu cười giảo hoạt của Quân mà tức ói máu. Lúc trc nó luôn cao ngạo mình có 1 thân võ thuật, cho dù có là Bin Laden sống lại cũng chưa chắc đã làm gì dc nó. Thế mà hôm nay nó lại ko thể tách nổi 2 cánh tay của 1 cậu công tử nhà giàu quen sống trong nhung lụa. Đau lòng, nó chợt nhớ tới Dark. Vội vàng nhìn lên, Dark vẫn cười đến run cả ng nhìn nó. Thấy nó căm tức nhìn mình, anh càng ko nhịn cười dc. Nó đành trút giận lên đầu anh

-Dark, anh ko giúp em mà còn đứng đó cười là sao vậy?

-Haha! Hải Anh, cái này anh ko giúp dc. 1 cao thủ về tất cả các loại võ như cậu ta làm sao anh có thể giúp em dc?

-AAAAAAAAAAAAAA! ÔNG TRỜI! ÔNG THẬT BẤT CÔNG!!!!!!!!!!

Nó ngửa mặt lên trời hét lớn. Bây giờ đúng là nó khóc ko ra nc mắt. Nó thề nguyện rửa Quân đến cả trăm lần, chỉ trong vài phút ngắn ngủi cả 18 đời tổ tông nhà cậu đều bị nó ‘hỏi thăm’ 1 lượt đầy đủ ko sót 1 ai. Cũng lúc nó đang định buông tay chịu trôi thì 1 chiếc xe đỗ ngay bên cạnh nó và Quân. Từ trong xe, 1 ng phụ nữ bước ra, nó tái mặt nhìn ng phụ nữ đó

-Hải Anh! Hóa ra, việc mà cháu nói là ra đây ôm ấp 1 cậu con trai ngay giữa đg thế này hả?

-Cô! Mọi chuyện ko phải như cô nghĩ đâu

Quân thấy mọi chuyện có vẻ ko đúng cũng buông lỏng tay ra nhưng quyết ko chịu buông tha cho nó chạy thoát, nó liếc cậu đầy căm phẫn nhưng cậu lại cười đến sáng lạn rồi nhìn ng phụ nữ vừa xuất hiện

-Chào cô! Cháu là bạn của Hải Anh_Cậu thâm thúy nhìn nó

-Chào cô!_Dark cũng đi theo chào hỏi

Cô nó nhìn kĩ, đánh giá 2 cậu con trai trc mặt. Cả 2 đều rất đẹp trai thế nhưng nhìn sang con cú nhà mình thì cô lại lắc đầu chán nản.

-Hải Anh! Cháu thật làm cho ta mắt mặt quá

-Cô! Cháu có làm gì đâu chứ?

-Cháu nhìn xem, ng ta thì đẹp như thế, thế mà cháu thì sao? Con gái ko ra con gái, con trai ko ra con trai. 3 vòng thì như 1. Cháu nói ta làm sao mà ko mắt mặt?_Cô nó nói 1 tràng. Lời nói của cô nó lại khơi gợi sự tự ti của nó

-Cái đó cháu có quyền chọn lựa sao?-Nó cúi đầu lẩm bẩm 1 mình nhưng nó đang bị Quân ôm mà.

-Cô! Cháu xin phép tham gia chút. Hải Anh tuy ko dc xinh xắn lắm, ko có sức hấp dẫn 1 chút nhưng mà cô ấy rất đáng yêu và tốt bụng. Cháu rất vui vì dc làm bạn với cô ấy-Quân vừa nói vừa cười lại ko quen liếc mắt đưa tình với nó

Cô nó nhìn chăm chú cậu thanh niên trc mặt này. Nhìn mặt thì cứ nghĩ cậu là 1 cậu ấm nhưng nghe cách nói thì cũng biết, cậu hoàn toàn chẳng hề xứng với cái từ ‘cậu ấm’ 1 chút nào. Chỉ ngắn ngủi vài từ đã hoàn toàn phủ định những gì cô nói, đồng thời lại còn mượn cô để trở thành vật trao gửi tình yêu của cậu. Cô cười cười gật đầu

-Hải Anh, cháu nhớ về sớm nhé. Đừng có mãi chơi quá. Cô về trc

-Cô! Cháu cũng về cùng cô luôn

Nó vùng vằng muốn thoát khỏi tay Quân nhưng nó lại trở thành công cốc.

-Cô cứ yên tâm đi ạ. Cháu sẽ đưa cô ấy về nhà...an toàn

Câu nói của cậu có 1 hàm nghĩa mập mờ khiến nó ko thoải mái. Còn cô nó thì cười sảng khoái ngồi vào xe. Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của 3 ng.

-Quân! Tôi giao nhiệm vụ quan trọng này cho cậu đấy. Cố gắng nhé

Dark vỗ vai Quân 1 cái rồi đi ngược hướng nhằm cửa hàng hoa mà đi. Mọi ng 2 bên đg cũng ko còn để ý tới cảnh tượng ôm nhau của nó và Quân nữa.

-Cậu có thể buông tay ko? Tôi cũng ko phải ko có chân

Quân cười cười buông tay ra. Tối hôm nay là lần đầu tiên cậu cười nhiều như vậy. Cứ như thể chỉ cần ở bên nó thì cậu sẽ mãi mãi cười vui vẻ như thế.

-Này! Cậu và Dark biết nhau sao?

-Ừm. Dark có đến nhà tôi mấy lần. Anh Dương có nói cho tôi biết lai lịch của anh ấy

-Anh ấy là 1 ng con trai tốt

Quân nhìn nó, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. 2 ng tiếp tục im lặng rời đi. Quân vẫn đang băn khoăn, những cảm giác của cậu về nó hoàn toàn mới lạ, cậu chưa từng có cảm giác nào như thế. Lúc này, nhìn thấy nó và Dark cười cười nói nói, cậu tức đến gần nghẹt thở nhưng khi ôm nó trong lòng, 1 thứ gì đó có vị ngọt ngọt dâng trào rồi tràn ngập cả cơ thể cậu. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng rồi lại phấn uất của nó khiến cậu có cảm giác rất vui vẻ và khoan khoái. Nhưng tại sao cậu lại có cảm giác như vậy? Cậu vẫn ko biết.

Nó đi bên Quân, thỉnh thoảng vẫn lén liếc nhìn Quân. Cậu vẫn thu hút nó như trc. Bất chợt nó nhớ tới ngày đầu tiên nhập học, Quân rất lạnh lùng với nó, điều đó khiến nó muốn biết, khi cậu tức giận sẽ là 1 bộ mặt như thế nào. Rồi dần dần nó thích cái vẻ mặt ấy của cậu, thích tranh cãi cùng cậu mặc dù có đôi lúc nó cũng cảm thấy rất uất ức. Đầu óc nó lại miên man theo dòng trí nhớ hồi tưởng lại những gì đã từng xảy ra. Kể từ khi biết mình thích cậu, 1 thứ gì đó trong nó bắt đầu nảy nở. Nó ko rõ, những cảm xúc hỗn độn khiến nó khó chịu nhưng cứ nghĩ tới nụ cười mà cậu dành cho nó khiến nó vô thức cười thỏa mãn. Có lẽ nó và cậu sẽ ko có kết thúc tốt đẹp nhưng điều đó cũng ko có nghĩa nó sẽ từ bỏ cậu. Lần đầu tiên nó có cảm xúc muốn nắm giữ 1 thứ gì đó mãnh liệt như vậy. Nó ko muốn mất cậu.

18. Chương 18

-Chị, hôm nay chị qua trg Phong 1 chuyện nha!

Nó còn đang tìm nhèm, mắt nhắm mắt mở thì cậu em trai yêu quý của nó đã đẩy cửa, chạy thẳng vào phòng nó đẩy hưng phấn kêu lên. Ngồi trên giường nó ngạc nhiên nhìn Hải Phong. Năm nay Phong cũng 15 rồi. Nhìn Phong bây giờ đã dần giống với 1 chàng trai hơn. Dáng ng cũng cao hơn, đã cao hơn nó mất rồi. Giọng nói cũng biến chuyển trầm hơn, 1 giọng trầm quyến rũ. Khuôn mặt cũng dần hiện lên nét rắn rỏi của những ng đàn ông. Nó ngáp dài uể oải nhìn em nó

-Có chuyện gì sao?

-Hôm nay là trung thu mà chị. Trường Phong có 1 hoạt động rất quy mô. Chị nhớ đến đấy

Nói xong Phong lại như cơn gió lướt ra khỏi phòng nó. Nó lại nằm phịch xuống giường, ngủ. Mấy ngày hôm nay bị cô nó lôi kéo, tra tấn, dạy bảo những cách làm đẹp để có thể nắm giữ trái tim đàn ông. Nó cứ gật gà gật gù rồi ngủ lúc nào ko biết, kết quả bị cô nó bắt lỗi đi học võ. Một chết nó

“...3 con thần lẫn con...”

-Alo_Nó uể oải bắt điện thoại. Hiếm có 1 ngày nghỉ thoải mái, nó lại bị em trai lôi tới trg thể mới khổ chứ
“Này! Bà đang ở đâu thế? Mau tới trg Phú Thiên đi. Ở đây vui lắm”_Giọng Hằng từ trong đt kêu lên hưng phấn

-Bà nói bé thôi, điếc cả tai tui bây giờ. Tui đang ở đây đây. Mấy bà ở chỗ nào?

“Bà qua khỏi lớp 9 đi. Có nhiều cậu bé đẹp trai lắm nha”

-Chờ chút tui qua

Nó cúp máy rồi bay qua khỏi lớp 9. Nó cũng dễ dàng nhìn thấy đám bạn nó còn đang túm 5 tụm 7 ở 1 góc. Nó tiến lại vỗ vai Hằng

-Em nào mà bà bảo đẹp trai

-A! Bà đến rồi à? Bà mau lại xem. Đó đó, cậu bé mặc áo màu lam đó

Nó nhìn theo hướng Hằng chỉ. Nheo nheo mắt, nó ngạc nhiên nhìn cậu bé đó. Khi nhìn rõ mặt cậu bé ấy thì nó lại cười như điên.

-Này! Tui biết em ấy đẹp nhưng cũng ko đến mức khiến bà điên loạn như thế chứ?_Lan chen ngang ai ngại nhìn nó

-Ai điên? Các bà biết cậu bé đẹp đẹp trai đó là ai ko?

Cả bọn nhìn nhau rồi cũng ngơ ngác lắc đầu. Nó nhìn cái bản mặt mê zai mà lại ngơ ngác của đám bạn mà cười tới vui vẻ

-Em trai tui. Hoàng Hải Phong

-CÁI GÌ ??!

Cả bọn cùng hét ầm lên, át cả tiếng động trên sân trg. Cũng may nó phản ứng nhanh lấy tay bịt chặt tai lại trc. Phong nhìn thấy chị mình thì cười như thiên thần gật đầu với chị. Nó cũng cười rồi gật đầu với Phong. 2 chị em nó tình cảm thế nhưng trong mắt ng khác thì lại giống kiểu 1 đôi nam nữ đang liếc mắt đưa tình với nhau vậy. Mấy cô bé học sinh cấp 2 còn đang thần tượng em trai nó thì nhìn nó tức giận và ghen ghét.

-Lam Uyên, cậu định để yên sao?

Ở 1 góc sân trg, 2 nữ sinh cấp 2 năm cuối đang đứng trò chuyện. Họ là 2 cô bé xinh xắn, dễ thương. Ngay thơ và thuần khiết. Cô bé tên Lam Uyên có lẽ là cô bé trong sáng nhất, 1 khuôn mặt super baby, 1 dáng ng mảnh mai khiến ai nhìn thấy cũng muốn bảo vệ. Bên cạnh Lam Uyên là 1 cô gái khác, có vẻ là dân sành điệu chịu chơi, cô bé đang nhìn nó đầy căm tức

-Lâm Á. Mình có thể làm gì đc chứ?

-Sao cậu có thể nói vậy? Phong là của cậu, làm sao có thể nhường cho cái bà 8 đó? Cậu và Phong là 1 đôi

-Lâm Á, cảm ơn cậu nhưng mình ko nghĩ sẽ miễn cưỡng Phong. Mình hi vọng cậu ấy hạnh phúc

-Lam Uyên, cậu quá thiện lương. Sau này cậu sẽ hối hận

Lam Uyên chỉ cười yếu ớt rồi dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn Phong. Chỉ trong thoáng chốc, có 1 tia gì đó xẹt qua trong mắt Uyên nhưng ko ai kịp nắm bắt đó là điều gì?. Là đau lòng, buồn bực, tiếc nuối hay là 1 thứ gì khác?

-Nè Ngốc! Sao em trai bà đẹp thế mà ko giới thiệu cho tui biết vậy?_Lan ánh mắt hâm mộ nhìn nó

-Bà ăn nói cẩn thận, ko tui mách với ông Việt thì bà coi chừng-Nó dùng ánh mắt khinh thường đáp trả lại Lan

-Mọi ng đang nói gì tôi đó?-Việt từ phía xa đi lại.

-Chà! Ông thiêng thật-Nó tròn mắt nhìn Việt.

-Nè! Việt đi đâu mà giờ mới tới thế hả? Hại ng ta bị ng khác bắt nạt_Lan phụng phịu làm nũng với Việt

-Oh! Ai mà có can đảm bắt nạt Lan thế nhỉ? Mấy ng biết ko?-Việt ‘hốt hoảng’ hỏi nhanh

Cả bọn cười rồi nói chuyện 1 lúc. Xong đâu đấy thì chia ra mỗi ng 1 ngã. Ko ai chung đg ai. Mọi ng đều có đôi có cặp, còn mình nó thì cứ cô đơn lẻ loi, lúc trc nó sẽ chẳng bao giờ quan tâm tới vấn đề này, vì lúc ấy, nó là 1 cô bé bị cả trg tẩy chay, thành tích học tập của nó ở trg cũ vào loại siêu hạng nhưng nó ko có bạn bè. Bạn ở trg nó đều coi nó là con một sách, khinh thường nó và rồi nó bị tẩy chay. Vì lúc ấy, nó luôn làm theo đúng những gì thầy, cô giáo nói. Hễ ai mắc lỗi dù nhỏ hay lớn nó đều báo cáo thành thật với thầy, cô. Chính điều đó lại khiến mọi ng nghĩ thành tích học tập của nó là do nịnh nọt mà có, rồi suốt ngày lại còn tỏ ra mình là dân chăm học. Mọi ng càng ngày càng ghét nó hơn. Cuối cùng, nó quyết định bỏ chạy. Chuyển sang trg mới, nó có đc những ng bạn đáng yêu, họ khiến nó cảm thấy vui vẻ và bớt áp lực. Đồng thời, cũng tại ngôi trg ấy, nó đã tìm đc ng có thể ngụy trị trái tim nó. Nó nỡ 1 nụ cười nhạt rồi ngẩng đầu đi thẳng, từng cơn gió thoảng qua lay động mái tóc của nó. Nó lại càng kinh hoàng hơn. Đứng trc mặt nó lại là Quân. Trong cả sân trg đông đúc này, mọi ng đều nói chuyện cười đùa, họ đang vận động theo quỹ đạo của mình, chỉ riêng nó và Quân là đứng yên. 2 ng 4 mắt nhìn nhau. Trong thoáng chốc họ ko biết nói gì. Đơn giản chỉ là ngắm nhìn đối phương. Và có lẽ, họ sẽ mãi đứng như thế nếu ko có tiếng MC vang lên trong loa. Cả 2 cùng cười rồi bước tới trc khán đài để chiêm ngưỡng hoạt động mừng trung thu của trg Phú Thiên-Ngôi trg nổi tiếng với các hoạt động hội hè đình đám.

“Thưa các thầy cô, thưa các bạn học sinh cùng các vị quan khách. Hàng năm, mỗi khi bắt đầu năm học mới, những đứa bé như chúng em lại luôn háo hức chờ đón tới ngày lễ Trung thu. Ngày có tiết trời đẹp dễ, ngày vàng trăng tròn trịa chiếu sáng cả đêm đen

và cũng là ngày để mọi gia đình có 1 bữa cơm đoàn viên ấm áp. Thay mặt hs Phú Thiên, xin chúc mọi ng có 1 trung thu vui vẻ”

“Clap...clap...clap...”Tiếng hoan hô vang dậy như sấm. nữ MC cười duyên dáng rồi tiếp lời nam MC

“Vẫn như thông lệ hàng năm, Phú Thiên sẽ có 1 hoạt động trong ngày trung thu để chào đón các em hs mới, đồng thời để chào mừng năm học mới đã tới. Và năm nay, Phú Thiên sẽ tổ chức cuộc thi đc tổ chức giữa các khối 6, 7, 8 và 9. Cuộc thi sẽ gồm 3 phần. Phần 1: Làm quen, Phần 2: học tập, Phần 3: tài năng. Mỗi cuộc thi, các bạn sẽ dành đc tối đa là 50 điểm”

Nữ MC vừa dứt lời, nam MC lại tiếp tục

“Năm nay, đội thắng cuộc ko những cần có điểm số à còn phải có đc sự yêu thích của mọi ng đang có mặt tại đây. Đó là 2 chỉ tiêu quyết định ng thắng cuộc của năm nay”

Nữ MC cười hấp háy đôi mắt nói

“Năm nay, ng thắng cuộc sẽ có đc 1 bộ đồ võ thuật gồm quần áo, đai lưng, kiếm, cung, đoản côn và trường côn của cố võ sư Hoàng Kim Triết. Ng đã làm rạng danh nền võ học nước nhà trong những năm ông còn tại thế”

Cả sân trg “Ồ” lên xuyết xoa. Hoàng Kim Triết là 1 võ sư nổi tiếng, những chiêu thức võ thuật của ông hoàn toàn thu hút mọi ánh mắt của ng xem dù nam hay nữ. Trên sân khấu, giải thưởng đc đặt trang trọng trên từng cột nhỏ. Nó nhìn những vật trên sân khấu kia mà xấp xỉ dâng trào, nó nhớ ông nó. Nhìn những thứ ấy, nó lại như nhìn thấy nụ cười hiền hậu của ông.

-Ông cậu là 1 vĩ nhân-Quân ghé vào bên tai nó nói nhỏ

-Đúng vậy. Tôi tự hào về ông tôi-nó cười tự mãn nhưng hốc mắt đỏ hồng. Hít 1 hơi thật sâu, nó quay ng đi tới chỗ em trai nó

Quân nhìn nó quay đi mà ko nói gì, cậu cũng ko đi theo nó mà chỉ đơn giản đứng đó nhìn bóng dáng nó ngày càng hoà lẫn vào đám đông tấp nập. Nó biết Quân vẫn nhìn nó, là ng luyện võ, giác quan của nó sẽ nhạy bén hơn ng bình thường. Nhưng nó ko muốn quay lại. Nó muốn gặp em nó ngay lập tức. Đi tới cánh gà, nó thấy Phong đang ngồi uống trà 1 cách thoải mái, ngồi cùng cậu có 2 cậu bạn nữa. 3 ng đang nói

chuyện và cười nói vui vẻ. Nó còn chưa kịp có hành động gì thì hành tung của nó đã bị Phong phát hiện. Phong cười nói gì đó với 2 ng kia rồi đi lại chỗ nó, 2 ng kia cũng thuận thể nhìn theo. Nó cười cười gật đầu thay cho lời chào với 2 ng. 2 ng cũng cười gật đầu đáp lại nó

-Chị tìm em có việc gì sao?

-Phong, hôm nay em gọi chị tới đây là vì giải thưởng của cuộc thi phải ko?

Phong ko trả lời nó mà cậu bé chỉ cười. Chỉ cần vậy thôi cũng đủ khiến nó hiểu tất cả. Nc mắt nó tràn ngập hốc mắt nhưng nó cố nén lại. Giơ tay xoa xoa mái tóc ngắn cũn của Phong, nó cười đầy yêu thương

-Cám ơn em, Hải Phong!

Phong cười rồi nhẹ nhàng kéo tay nó xuống khỏi đầu mình, nhìn khuôn mặt chỉ trức khóc của chị mình, Phong khẽ ôm chị vào lòng, dùng 1 giọng nói âm trầm đầy yêu thương nói nhẹ bên tai nó

-Chị! Muốn khóc thì cứ khóc đi.

-Ai nói chị muốn khóc chứ hả? Phong ko buông chị ra là chị đánh đấy-Lời nói thì ngang bướng nhưng giọng nói của nó lại bán đứng nó. Cuối cùng ko chỉ giọng nói mà cả ng nó đều đi theo run rẩy lên

-Chị! Phong đã lớn, Phong đã có thể bảo vệ, che chở cho chị rồi-Phong vẫn đều đều nói bên tai nó-Chị đừng cố nhịn nữa. Hãy cứ khóc đi. Đừng cố tỏ ra kiên cường nữa. Nếu ông nhìn thấy chị lúc này, chắc hẳn ông sẽ rất buồn

Nó ko nói đc gì nữa. Cổ họng nó có thứ gì đó nghẹn lại. Nước mắt nó bắt đầu trào ra, nó ôm chặt lấy Phong mà khóc trong lòng cậu. Phong mỉm cười ôm nó, để mặc nc mắt nó thấm qua chiếc áo sơ mi mỏng của cậu. Nó mặc dù khóc nhưng vẫn cố gắng ko phát ra 1 âm thanh nào, theo thói quen của nó, mỗi khi khóc nó chỉ lặng thầm rơi nc mắt chứ tuyệt ko lên tiếng đc. Mọi ng qua lại nhìn 2 chị em nó. Đám bạn em nó thì 2 mặt nhìn nhau đầy ngạc nhiên nhưng cũng coi như ko có chuyện gì xảy ra. Những ng khác, con trai thì hứng thú nhìn 1 chút, con gái thì hâm mộ cô gái đang đc ôm vào trong lòng kia. Họ hoàn toàn ko thể ngờ đc, cô gái đang khóc ngon lành trong lòng ngực của ng con trai. Cảnh tượng cảm động đó hoàn toàn rơi vào ánh mắt đen huyền của 1 ng nào đó. Ng đó quay lưng bước ra khỏi cánh gà lặng lẽ như lúc mình đã tới. Những cơn gió thổi ngược đánh vào khuôn mặt khiến những mái tóc khẽ lay động. Nhìn bóng dáng đó, 1 cảm giác cô đơn mà thê lương trôi lên. Cái bóng dáng đó cũng dần biến mất trong đám đông. Biến mất như chưa hề tồn tại.

Khóc xong, nó lắc lắc đầu để lau mặt vào áo Phong rồi ngẩng đầu cười tươi tắn.

-Phong nên thay 1 chiếc áo khác

Phong vẻ mặt đầy bi phần nhìn cái áo ướt nhẹp 1 khoảng của mình. Cậu ngược mặt nhìn nó

-Chị thật quá đáng. Có cả nước mũi ở đây nữa nè-vừa nói Phong vừa chỉ vào đống bầy nhầy trên áo.

-Haha! Cái này ko phải lỗi chị nha. Là Phong kêu chị làm mà-Nó chớp chớp mắt vô tội nhìn Phong

Phong vỗ nhẹ tay vào trán rồi cởi phăng cái áo ra, ném cái áo cho nó

-Phong ko biết. Chị làm bẩn, chị phải giặt cho Phong

-Cái thằng nhóc này-Nó cóc đầu Phong 1 cái rõ đau-thể bình thường quần áo của Phong là do Phong tự giặt chắc?

-Ai da! Chị! Đừng có đánh vào đầu Phong đc ko?-Phong ôm đầu oán giận

-Đầu Phong cứng như vậy có đánh thêm vài cái cũng ko vỡ đc đâu mà lo. Haha!-Nó cười rồi cầm cái áo của Phong ra khỏi cánh gà.

Phong lại lắc đầu cười khổ rồi mặc 1 chiếc áo khác vào. May mà cậu có chuẩn bị sẵn nếu có trng hợp ko may xảy ra.

Nó dùng sự khéo léo của bản thân len lỏi vào trong đám đông đến 1 vị trí ở ngay chính giữa phía trc sân khấu. Nó có mặt ở phía trc sân khấu đúng khi MC tuyên bố đại diện khối 9 ra sân khấu. Nó thấy chờ mong

nhìn Phong. Thấy cậu đã mặc 1 chiếc áo khác, nhìn lại càng bảnh bao hơn. Không nín nổi kích động, nó hét lớn

-PHONG ƠI! CỐ LÊN!

Tiếng hét của nó còn lớn hơn cả tiếng nhạc dạo từ loa phát ra. Cả sân trơ quay lại nhìn nó, riêng đám bạn Phong thì cười nhìn cậu đầy âm hiểm. Phong cười khở rồi cũng bình tĩnh bắt đầu phần thi. Nó ái ngại nhìn mọi người xung quanh cười trừ rồi lại háo hức nhìn lên sân khấu.

-Xin chào mọi người! Mình là Phong, đại diện cho khối lớp 9 tham gia cuộc thi này-Phong đứng vững chãi, tầm mắt nhìn khắp 1 lượt sân trơ rồi dừng lại ở chỗ nó, cậu cười rồi tiếp-Mọi người chắc hẳn đều biết rõ Phú Thiên là ngôi trường như thế nào? Vậy nên Phong sẽ không giới thiệu lại nữa. Hôm nay là trung thu, vì vậy Phong muốn mọi người làm quen với 1 sự tích về ngày Trung thu này ở Phú Thiên. Hy vọng mọi người sẽ không chê cười

Phong nói xong thì lui về phía sau, để mở đường cho những người bạn khác của mình tiến lên ‘thực hiện nhiệm vụ’. Nó vốn không biết hình thức của phần thi này là gì nhưng khi nhìn thấy đám bạn của Phong thì nó lại hiểu tất cả. Công nhận người tổ chức cuộc thi rất thông minh. Phần 1 này mỗi khối phải diễn 1 vở kịch ngắn dài khoảng 30p để nói về 1 điều gì đó có liên quan tới Phú Thiên. Khối 9 của Phong chọn sự tích của 1 đôi nam nữ giống Hậu Nghệ-Thường Nga trong đêm trung thu phải vĩnh viễn chia lìa. Họ vốn là 1 đôi trời sinh nhưng lại vì lời gièm pha của những người khác mà không thể đến được với nhau. Họ tách ra nhưng lại luôn nhớ tới đối phương. Đêm đêm, họ ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, nhìn bầu trời đêm và nhớ về nhau. Họ trải qua những năm tháng tuổi trẻ bằng cách lao đầu vào làm việc, và cũng bởi vậy, họ trở thành những người giàu có, có quyền lực và tiền tài. Nhưng họ vẫn không thể cười hạnh phúc được. Cuối cùng, vào 1 ngày trăng tròn và sáng tháng 8 của 60 năm sau. Họ gặp lại nhau ở mảnh đất cũ-trơ Phú Thiên. Nơi họ đã từng hẹn ước. Lúc này họ đều đã là những ông lão bà lão nhưng tình cảm của họ thì vẫn mãnh liệt như hồi còn trẻ. Họ ôm chặt lấy nhau, nước mắt giàn giụa, họ trao cho nhau những lời yêu thương và cuối cùng là 1 nụ hôn nhẹ nhàng để kết thúc sự bị ai, khó khăn của 60 năm qua. Họ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng cùng nụ cười mãn nguyện.

19. Chương 19

Đây đúng là 1 câu chuyện có thật của Phú Thiên nhưng để thể hiện được vở kịch này là cả 1 vấn đề nan giải. Vở kịch kết thúc, không có tiếng vỗ tay, không có tiếng khóc, mọi người đều nở 1 nụ cười thoải mái, giống với nụ cười của 2 nhân vật chính. Nó cười nhìn Phong rồi vỗ tay lớp “Clap...clap...” Tiếng vỗ tay của nó khiến mọi người bình tĩnh rồi tiếng vỗ tay như sấm dậy vang động cả 1 khung trời. Phong cười sáng lạn cùng với những người bạn của mình cúi đầu chào rồi lui về phía sau chờ kết quả của ban giám khảo. Nó ngó về phía ban giám khảo thì mới biết. Giám khảo là những Hiệu trưởng của gần 10 trường cấp 2 và 3 ở khu vực này. Nó thấy Hiệu trưởng trường nó đang ngồi cười thoải mái. “Lẽ nào, phần thưởng kia là do Hiệu trưởng mang tới?”-1 ý nghĩ lướt qua đầu nó nhưng nó cũng lắc đầu không nói nữa.

“Mọi người thấy các phần thi vừa rồi như thế nào ạ?”-MC nam thực hiện nhiệm vụ điều khiển sân khấu của mình. “Mọi người thấy có hay không ạ?”

“HAY”-Tiếng mọi người đồng thanh như sấm rền bên tai.

MC nữ cười 1 tiếng rồi nhẹ nhàng “Sau đây là phần điểm của ban giám khảo”

Tấm bảng điểm điện tử hiện lên từng con số. Đúng 1 là khối 9, đúng 2 là khối 6 đúng 3 và 4 là khối 8 và 7. Mọi người cũng có vẻ đồng tình với kết quả này. Mọi người đều háo hức chờ phần thi tiếp theo

“Và tiếp theo là phần thi thứ 2, Học tập. Trong phần thi này, các thí sinh đều phải thể hiện vốn hiểu biết của mình về tất cả các sự tích về ngày Trung thu, các tập tục trong ngày Trung thu,...Tóm lại, các bạn sẽ phải trả lời tất cả các câu hỏi về ngày Trung thu từ ban giám khảo. Mỗi 1 giám khảo sẽ có 1 câu hỏi giành cho các bạn”

10 vị giám khảo, vậy là 10 câu hỏi. Mỗi nhóm có 10 ng, tính ra thì mỗi ng trả lời 1 câu cũng ko phải khó. Hơn nữa các giám khảo thường thì sẽ chỉ hỏi những câu đơn giản mà thôi. Khối 9 đứng thứ nhất nên sẽ là ng bắt đầu đầu tiên ở phần 2. Cả 10 ng sau khi tẩy trang sạch sẽ đều lên sân khấu đứng thành 1 hàng ngang. Phong vẫn đứng ở trong giữa, vẻ mặt cười cười nhìn nó nháy nháy mắt. Nó cười lắc đầu với Phong rồi chờ những câu hỏi ế đặt ra

“Câu thứ nhất giành cho khối 9. Trong ngày Trung thu, trẻ em có thể làm gì?”-MC sau khi lấy ế 10 câu hỏi thì đứng 1 bên hỏi.

Phong là ng cầm micro nên tất nhiên, cậu sẽ là ng trả lời.

“Ở Việt Nam, Trong ngày Trung thu, trẻ em có thể rước đèn, phá cỗ và chơi trăng. Nhưng ở 1 số nc phương Đôn

g khác, trẻ em còn có thể nhận ế những lời chúc phúc từ vị thần Ánh Trăng theo tín ngưỡng của họ, còn ở Trung Quốc, trẻ em sẽ có thể làm tất cả những việc mà mình yêu thích, ở bên cạnh gia đình ăn bữa cơm đoàn viên”

2 MC kinh ngạc nhìn Phong. Họ ko biết đáp án nhưng có thể trả lời đầy đủ như vậy thì có lẽ nào...

“Cậu trai, cậu có kiến thức rất phong phú”-Vị giám khảo vừa đặt câu hỏi đó cười hiền lành nhìn Phong

Phong cũng cười lại với vị giám khảo nọ rồi lại nhìn về phía nó, thấy nó há hốc mồm, trợn ngược mắt về mặt rất kinh hãi nhìn mình, Phong lại cười khở. “Chị gái mình từ lúc nào lại trở nên ngốc như vậy? Trc đây chị ấy đâu có như vậy đâu”

“Câu hỏi thứ 2 dành cho khối 9. Vở kịch các bạn vừa diễn là 1 câu chuyện có thật trong những ngày đầu mới thành lập trg Phú Thiên. Các bạn đã thể hiện câu chuyện rất xuất sắc, vậy các bạn có suy nghĩ thế nào về ý nghĩa của ngày Trung thu trong câu chuyện này?”

Phong nheo mày, quả thật câu chuyện này là cậu tình cờ đọc ế trong 1 quyển sách xù ở thư viện trg rồi cậu biến tấu nó trở thành 1 vở kịch chứ hoàn toàn chẳng hiểu ý nghĩa Ánh Trăng trong đó là gì cả. Đang băn khoăn thì 1 bàn tay nhỏ nhắn từ từ tiến tới cầm lấy micro từ trong tay Phong. Phong quay sang thì phát hiện Lam Uyên đang cười nhẹ nhàng nhìn mình. Cậu hiểu ý cười với Lam Uyên rồi đưa micro cho cô. Lam Uyên nhẹ nhàng trả lời. Giọng nói cô thánh thót như tia nắng ấm áp trong đêm giá lạnh, như men rượu khiến ng nghe phải say mềm

“Theo mình, Ngày Trung thu trong câu chuyện này mang ý nghĩa nói đến câu chuyện tình cảm động trời đất của 2 sinh linh hữu duyên vô phận này. Tình cảm của họ quá đẹp, quá cao cả và cũng quá sâu sắc, điều này khiến ta liên tưởng tới hình ảnh vầng trăng cũng những vì sao trong đêm. Vầng trăng như tấm chân tình của họ, còn những vì sao như những tình cảm khác. Trong năm, duy chỉ có ngày Trung thu là trăng tròn và sáng nhất thể hiện ý nghĩa câu chuyện này chỉ trăm năm, ngàn năm hay thậm chí là vạn năm mới có thể có ế 1 lần. Qua đó, ngày Trung thu là ám chỉ tình cảm kinh thiên động địa của đôi nam nữ có tình trên thế gian”

Cả sân trg im phăng phắc, vị giám khảo đặt câu hỏi này lại gật đầu cười “Rất tốt”. Chỉ 2 từ đã như lời thông báo, họ đã trả lời đúng. Nó lại ngẩng ngốc nhìn cô gái đang cười với Phong khi trả lại micro, nó thấy 2 ng họ rất đẹp đôi “Có khi nào cô bé đó thích Phong ko nhỉ? Nhưng mà mình có gặp cô bé ấy rồi sao? Sao có vẻ quen thể nhỉ?”-1 ý nghĩ chợt loé lên đầu nó nhưng nó lại cố gắng lắc đầu xua đi cái ý nghĩ đó. Phong cười cảm kích Lam Uyên rồi thấy nó đang lắc đầu nguầy nguậy, cậu lại cười đầy yêu thương. “Chị ơi là chị! Làm ơn đừng làm những việc ngốc nghếch nữa đi”-Cậu thầm nguyện cầu trong lòng. Nhưng vẫn ngẩng đầu mỉm cười như cũ.

“Đây là câu hỏi thứ 3 dành cho các bạn. Câu hỏi này là do vị Hiệu trưởng Thành Thụy giành cho các bạn. Các bạn hãy cho biết, Ngày rằm tháng 8 hàng năm lại ế gọi là ngày Trung thu?”

“Oh”-Cả sân trg ồ lên 1 tiếng. Câu hỏi này phải nói là dễ hơn cả ế.

“Ngày rằm tháng 8 hàng năm ế gọi là Ngày Trung thu để phân biệt với những ngày rằm khác trong năm và thể hiện điều đặc biệt của nó”

Phong đều đều trả lời, cậu ko nhìn giám khảo mà nhìn thẳng về phía nó, thấy khuôn mặt nó tái nhợt nhạt, Phong hơi hoảng chút nhưng vẫn bình tĩnh nhìn chị gái. Nó nhìn Phong rồi lắc đầu “Phong ơi là Phong, đừng có đùa vậy chứ? Em trai mình sao có thể làm việc hồ đồ thế này nhỉ?”

“Cậu bé, cách thức trả lời của cậu rất đặc biệt”

“Hiệu trưởng, ông đừng đùa dai như vậy có đc ko?”-Nó oán thán liếc về phía Hiệu trưởng đang cười đến híp cả mắt lại. Phong thì ngây ngô cười.

Các câu hỏi khác đều diễn ra 1 cách khó khăn nhưng họ cũng vượt qua đc với kết quả 5/10. Cuối phần thi, khối 9 tụt xuống đứng thứ 4, khối 7 vươn lên đứng 3 còn khối 8 vẫn giữ nguyên vị trí số 3 của mình. Vị trí đầu tiên dĩ nhiên là của khối 6.

“Bây giờ, là phần thi cuối cùng. Mỗi đội hãy chuẩn bị ình 1 tiết mục bất kì để thể hiện tài năng của mình về võ thuật. Đầu tiên xin mời đại diện khối 6 sẽ bắt đầu”

Khối 6 biểu diễn 1 bài quyền thuật. Nó xem mà lắc đầu ái ngại cho nền võ học nước nhà “Đó chỉ gọi là múa quyền chứ sao gọi là bài quyền đc?”

Khối 7 khá hơn 1 chút, thể hiện 1 màn đấu kiếm hùng hồn. Cả 2 bắt phân thắng bại. Những chiêu thức mạnh mẽ, dứt khoát nhưng lại thiếu tốc độ và sự chính xác. Nó lại lắc đầu “Nếu đi thi đấu kiếm, e rằng họ đã thua thảm hại rồi”

Khối 8 có vẻ thành thực hơn. Họ sử dụng bài võ với gậy theo lối ‘thiếu lâm tự’ 1 cách bài bản. Tuy thế nhưng sức bật lên ko đủ, nắm gậy ko chặt. “Nếu đánh thật thì họ có mấy cái mạng cũng chẳng thể sống đc”

Đến khối 9, khối lớp mà mọi ng chờ mong nhất. Lúc này mặt trời cũng dần lên cao. Ánh sáng gay gắt chiếu thẳng trên sân trg nhưng phía sân khấu lại hoàn toàn râm mát. Và điều hiển nhiên, mọi ng dạt gần về 2 bên phía sân khấu, chen chân đứng vào những chỗ râm nhất. Nó thì vẫn đứng đấy. Lần này, chỉ có Phong cùng cô bé lúc nãy bước ra. 2 ng đều cầm 1 cây kiếm, nhìn qua ánh sáng loé lên của cây kiếm, nó biết đó là kiếm thật, hơn nữa còn là kiếm rất sắc bén, chỉ cần 1 nhát cũng có thể giết chết 1 con heo rừng.

“Thưa quý vị, mình muốn mời 1 bạn nữ lên để giúp mình hoàn thành phần thi này, các bạn có ai muốn lên ko nào?”

Phong cười như nắng ban mai khiến chúng nữ sinh lâm vào mơ mộng, những cánh tay giơ lên rào rào. Phong cười rồi quay đầu lại với cô bé phía sau 2 ng nói gì gì đó rồi Phong lui về phía sau.

“Vậy xin mời bạn nữ đang đứng ở phía trc kia, ng đang cầm chiếc áo màu trắng kia ạ”

Lam Uyên nhìn về phía nó. Nó ngây ngốc tự chỉ mình

-Em đang nói chị sao?

“Vâng, xin mời chị lên trên này ạ”-Uyên cười hiền ‘dụ dỗ’ nó.

20. Chương 20

Phong thấy thế thì toát mồ hôi hột, cậu chàng đi lên cạnh Uyên nói nhỏ

-Này! Cậu định làm gì vậy? Sao lại chọn chị ấy?-Phong nhớ rằng chưa có nhìn thấy nó giơ tay nha

-Ai cũng thế thôi mà. Cậu đừng lo. Chị ấy ko bị thương đc đâu

“Ai lo cho chị ấy, mình là lo cậu bị thương đó”-Phong muốn nói nhưng lại ngại ko dám nói. Cậu lại tự an ủi mình “Dù gì thì Uyên cũng là ngôi sao võ thuật, chắc cũng ko bị thương nặng lắm. Chị cũng ko thích đả thương ng khác mà”

Nó tiến lên rồi đưa chiếc áo cho Phong. Phong nhận lấy chiếc áo đồng thời dùng ánh mắt lo lắng nhìn chị mình. Nó cười rồi kiễng chân nói nhỏ vào tai Phong “Chị ko để cô bé bị thương đâu. Yên tâm” Nói rồi nó cười cười cầm lấy thanh kiếm trên tay Phong tiến lên chào hỏi với cô bé mà ko thèm để ý tới Phong đang đỏ bừng mặt nhìn mình.

-Chị. Đừng có tự biên tự diễn suy nghĩ lung tung như vậy-Phong nói nhỏ rồi quay đi

-NGỐC! ĐỪNG HUỖ DUNG CÔ BÉ NHA

Đám bạn nó đồng thanh hét lớn lên từ phía dưới nó liếc mắt hừ lạnh nhìn đám bạn 1 cách khinh thường.

-Chào chị, em là Lam Uyên, lần này mong chị giúp đỡ-Uyên cười chào hỏi nó nhưng nó chỉ gạt đầu tỏ vẻ đã biết vì nó còn đang cố nhớ xem cô bé tên Lam Uyên này là ai mà sao nó lại thấy quen như vậy? “Khoan đã, Lam Uyên? Ôi trời”

-Ngôi sao võ thuật Hà Lam Uyên?-Nó hét lớn nhìn cô bé đáng yêu ở trc mặt.

Mọi ng cũng sửng sốt. Nhìn cô bé đáng yêu như thế, dễ thương như thế ai có thể nghĩ tới đó lại chính là ngôi sao võ thuật Hà Lam Uyên chứ? Đám bạn nó thì mặt cười càng rạng rỡ. Hằng ko biết lấy từ đâu ra 1 cái loa quát lớn

“Ngốc! Đừng làm mất mặt Thành Thụy nha”

Hiệu trưởng thấy cô học trò ‘cưng’ xuất hiện thì cũng cười vui vẻ. Ông cầm cái micro lên cười hiền

“Lam Uyên! Cứ mạnh tay với cô bé đó đi. Đừng nhường. Cô bé đó cũng là thứ dữ đó”

-Hiệu trưởng. Nào có ai như Ngài kêu ng đánh học sinh của mình như vậy ko?-Nó oán hận nhìn Hiệu trưởng

Hiệu trưởng cùng đám bạn nó cười to, Quân ngồi ngay cạnh Hiệu trưởng cũng mỉm cười vì vẻ mặt siêu đáng yêu của nó, Phong nhìn chị mình mà lắc đầu cười khổ “Chị đúng là 1 quả bom nổ chậm mà”. Những ng khác nhìn họ nói vậy thì chẳng hiểu gì cả.

-Cô bé! Em ko mặc đồ bảo hộ sao?-nó ngạc nhiên khi thấy Uyên vẫn đứng đó mà ko chịu mặc đồ bảo hộ mà chỉ mặc 1 bộ võ phục bình thường, còn nó thì lại mặc quần jeans áo sơ mi, chẳng hợp 1 chút nào.

-Em thấy chị ko mặc nên...-Uyên cúi đầu xấu hổ nhìn nó

“Ôi! Đáng yêu chưa kia?”-Nó tự nói với mình rồi lại cười lấy đồ bảo hộ mặc cho Uyên

-Em mặc vào đi. Chị cũng học võ đc 10 năm rồi nên em cứ yên tâm. Chị ko bị thương đâu

Uyên nhìn nó trân trối, có thứ gì đó trong mắt cô bé loé lên nhưng rồi lại nhanh chóng vụt tắt. Cô ngoan ngoãn đứng đó để nó mặc đồ bảo hộ ình. Xong đâu đấy, 2 ng tay cầm kiếm đứng nhìn đối thủ. Nó vẫn cứ cười hiền lành. Kiếm ko phải môn nó yêu thích nhưng nó cũng là 1 cao thủ nên nó ko chú ý lắm, thắng thua đều ko quan trọng. Trận đấu vừa bắt đầu, Uyên đã lao tới. Những đc kiếm lưu loát, uyển chuyển thiên biến vạn hoá, khiến nó nhìn cũng có chút choáng váng. Cách dùng kiếm của Uyên là sự kết hợp giữa kiếm thuật của ninja ở Nhật cùng với kiếm đạo ở Phương Tây. Thế nên những chiêu thức ko theo 1 bài bản nào. “Cô bé này thật thông minh”-Nó cảm thán nhìn Uyên. Những chiêu thức của Uyên khiến nó phải liên tục lùi lại nhưng ko hề bị chiếm thế thượng phong. 2 ng vẫn đang ở trạng thái ngang bằng. Khi nó đến gần mép sân khấu thì Uyên dùng tay hỏi nó

-Sao chị ko đánh trả mà chỉ chống đỡ vậy?

-À! Nói thật thì chị ko hứng thú với kiếm thuật lắm-Nó gãi gãi đầu nói như chuyện đùa

Đám bạn nó, Phong cùng Quân đều sắc mặt đại chuyển biến. Ai mà ngờ đc nó ko giỏi dùng kiếm chứ? Trong khi mọi ng còn đang lo lắng cho nó thì Hiệu trưởng lại cười càng vừa lòng “Hải Anh! Ta thật khâm phục cháu, 1 câu nói khiến đối phương có thắng cũng ko vinh quang. Còn nếu cháu thắng thì lại là 1 kỉ lục. Cháu có gốc thật ko vậy?”.

-HẢI ANH! CHỊ LÀM ƠN ĐI! TRỜI CŨNG GẦN TRƯA RỒI ĐÓ!

1 tiếng hét lạ khiến nó quay ngoắt lại. Hoá ra Satel, Dark cùng với ‘vợ chồng’ Dương đều tới đông đủ. Cũng ko biết làm sao mà họ biết nó đang ở đây nữa. Nó cười khổ về bất đắc dĩ

-Uyên! Chúng ta đánh lại nhé. Lần này chị sẽ cố gắng đánh trả. Em cũng tuyệt đối ko đc nương tay nhé

Uyên gạt đầu rồi lùi lại, giờ kiếm lên tiếp tục đánh lên. Thế

kiếm nhanh như xẹt điện lao thẳng nhằm hướng ngực nó mà đánh tới, nó nghiêng ng, dùng kiếm đặt trc ngực đỡ đg kiếm lia qua chỗ mình. Tiếng 2 thanh kiếm va chạm đến toé lửa như đang trình diễn 1 thước phim cổ trang giữa những cao thủ vậy. Sau khi tránh đc thế kiếm, nó xoay ng 1 vòng về phía Uyên, kiếm vẫn đặt trc ngực nhưng khi đg quay chấm dứt thì mũi kiếm của Uyên cũng đâm thẳng vào chính giữa thanh kiếm cũng nó. Nó tái mặt ngửa ng ra phía sau, Uyên theo đà quán tính lao về phía trc, nó lăn sang 1 bên, đứng dậy, chưa kịp hiểu rõ tình thế thì 1 đg kiếm nhằm thẳng đầu nó đánh tới, nó giờ kiếm đỡ thế kiếm nhưng giữa đường, kiếm lại đổi hướng. Nó cũng vội vàng dùng cán kiếm đỡ mũi kiếm. Đỡ xong thuận tay xoay kiếm 1 vòng để nó mũi kiếm bị đẩy ra. Xong xuôi nó phản xông. Dùng ngón tay lướt nhẹ trên thân kiếm. Khi ngón tay tới mũi kiếm thì kiếm của nó đã trở nên cùn hơn rất nhiều, thay vào đó lại trở thành 1 thanh nhuỷ kiếm. Kiếm mềm như 1 dải lụa, quần lấy kiếm của Uyên, nhưng rồi lại buống ra, đánh vào cánh tay cô bé. Cánh tay áo cô bé rách ra làm hiện lên 1 lần dài đỏ ửng. Nó vội vàng dừng kiếm

-Chị xin lỗi. Chị đã khiến kiếm cùn đi rất nhiều nhưng ko ngờ vẫn xé đc rách áo ra.

Uyên ko nói ko rằng tiếp tục đánh tới. Nó ko ngờ cô bé lại làm thế nên có điều đỡ ko kịp, phải dùng kiếm đỡ trực diện rồi ném thanh kiếm lên dùng ‘khinh công’ (Nói khinh công cho oai thui chứ nó có biết cái đấy đâu. Đc mỗi cái chạy nhanh) chuồn về phía sau Uyên. Uyên quay lại. Đg kiếm nhằm thẳng tìm nó đánh lại. Nó giật mình. Phía sau nó đã là cột đèn rồi. Nó giờ tay đang định dùng tay ko đoạt kiếm của Uyên thì nhìn thấy phía trên đầu, thanh kiếm của nó đã cắt đứt sợi dây buộc đèn với giá đèn. 1 loạt đèn bắt đầu rơi xuống. Và phía dưới đám đèn đó, hiển nhiên lại là Lam Uyên đang lao tới chỗ nó như hổ đói rình mồi. Nó đổi lại chưởng pháp, dùng 1 tay đón thân kiếm của Uyên rồi bẻ gãy thanh kiếm. Phi mũi kiếm gần lại đồng dây rợ loảng ngoảng đó lại với giá đèn. Nhưng còn 1 phần phía gần chỗ nó và Uyên nhất thì lại ko thể gần lên đc. Chùm đèn rơi xuống, nó kéo thân kiếm còn lại của Uyên về phía mình. Uyên nhìn 2 tay nó đầy máu mà vẫn cứ cố nắm lấy thân kiếm của mình thì cổ sức gãy giữa khiến vết thương trên tay nó toác ra thành nhiều chỗ, hình như còn có cả thịt rơi ra nữa nhưng nó ko còn để ý tới những chuyện đó. Nó kéo Uyên ra khỏi chỗ đó. Nó ôm Uyên vào lòng quay vài vòng rồi đứng vững ở phía bên kia sân khấu. Vừa đứng lúc cả 2 dừng lại thì “Rầm, rầm, crắc...” Hàng loạt những âm thanh của sự đổ vỡ lan ra. Nó và Uyên còn chưa kịp làm gì thì hàng loạt tiếng “clap...clap...” vang lên khiến nó giật mình nhìn lại. Phong nhanh chóng cầm hộp cứu thương lên bằng bó cho nó.

-Oái. Đau!-Hành động của Phong khiến nó giật mình

-Chị cũng còn biết đau sao? Chị là đồ ngốc à? Sao lại có thể hành động ko suy nghĩ như vậy hả?

-Nhưng nếu ko làm vậy thì cô bé sẽ bị thương. Phong muốn cô bé bị thương lắm à?-Nó cười ‘vô tội’ nhìn Phong

-Nhưng...-Phong đỏ mặt-Nhưng dù sao chị cũng ko nên làm vậy. Chị nhìn tay chị xem? Nó còn là tay nữa ko vậy?

Nó thấy Phong như vậy thì cũng chỉ cười chứ ko nói gì. Sau khi băng bó xong, cả 1 bàn tay phải của nó đều bị băng thành màu trắng hết. Nó nhìn cái tay của mình mà thương xót cho số phận hẩm hiu.

“Thưa quý vị và các bạn. Mọi ng cảm thấy, đội nào xứng đáng đoạt giải nhất trong cuộc thi ngày hôm nay?”-MC tiếp tục nhiệm vụ của mình sau khi nhân viên kĩ thuật đã làm lại sân khấu như chưa hề có chuyện gì xảy ra

“Khối 9 -Mọi ng cùng đồng thanh

“Khối mấy ạ?”-MC vẫn cố gặng hỏi

“KHỐI 9 -Mọi ng hét to hơn.

Nam MC thỏa mãn cười nói. Sau khi công bố số điểm. Đội Phong đạt 130/150 điểm. Đạt giải nhất. Khi nam MC đang định mời Hiệu trưởng lên sân khấu trao giải thưởng thì nữ MC bước ra chặn hòng nam MC

“Thưa quý vị và các bạn. Để đoạt đc giải nhất trong cuộc thi ngày hôm nay, ko chỉ khối 9 mà tất cả các khối khác đều đã cố gắng rất nhiều. Tuy nhiên, sự cố kĩ thuật vừa rồi của khối 9 khiến cho 1 số ng ko đc hài lòng cho lắm. Vì vậy, ban giám khảo đề nghị thực hiện 1 màn đấu võ nho nhỏ. Phía giám khảo sẽ đưa ra ng thách đấu. Các thành viên của khối 9 sẽ phải đánh bại ng này. Nếu khối 9 ko thể đánh bại ng này thì đồng nghĩa với việc họ đã thua cuộc. Và lúc đó, chính các vị đang có mặt tại đây sẽ có cơ hội đạt đc phần thưởng như đã nói lúc đầu. Chỉ cần các vị có thể thắng đc ng thách đấu của phía giám khảo đưa ra. Các vị đồng ý ko ạ?”

21. Chương 21

Nữ MC nói xong thì mọi ng đang có mặt tại sân trg Phú Thiên đều vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng. Họ di chuyển vào phòng thi đấu của trg. Phòng thi đấu của trg Phú Thiên là 1 căn phòng rất rộng lớn. Sàn võ đc lót bởi 1 tấm nệm căng. Ngã xuống tuy hơi ê ẩm ng 1 chút nhưng sẽ ko ảnh hưởng tới xương khớp. Cả căn phòng rộng lớn chẳng mấy chốc đã đông nghịt ng. Nó nhìn về phía mấy vị giám khảo già mà còn lắm chuyện.

Chỉ 1 lát sau, khi mọi ng đều đã ổn định vị trí. Cuộc đấu võ cũng bắt đầu diễn ra. Bằng vào năng lực của mình, nó lên sang phía sau ban giám khảo để quan sát trận đấu.

Cuộc đấu diễn ra cũng là lúc nó choáng váng. Ai mà ngờ đc ng thách đấu lại là Dark chứ? Nó nhìn Dark đang đứng trên sàn đấu mà toát mồ hôi hột. “Thế này chẳng phải là tặng ko cho ng ta phần thưởng đó sao?”-Nó vuốt vuốt cằm rồi cau mày nhìn Dark. Trong mắt nó Dark vẫn luôn là 1 anh chàng yếu ớt.(Tại nó từng cứu Dark ấy mà)

Phía dưới, các nữ khán giả đều 2 mắt hình trái tim nhìn Dark. Cũng phải thôi, Dark đẹp thế cơ mà. Phía khối 9 là 1 cậu chàng cũng ko đến nỗi nào. Nó nhớ hình như cậu chàng này là bạn của Phong thì phải. Nhìn dáng ng thì có vẻ như cậu ta là 1 vận động viên bóng đá hay sao đó. Nó cũng ko rõ lắm.

Trong lúc nó còn đang phân vân thì cuộc đấu đã bắt đầu. Trời! 30s, ko đúng, là 20s thôi. Cậu chàng vận động viên đã nằm bất động trên sàn đấu. Mọi ng cùng há mồm nhìn bằng cặp mắt ghi rồ “ko thể nào”. Nhưng đúng là đã xảy ra chuyện đó. Cậu chàng đc Dark kéo dậy rồi bám vào 1 nhân viên nào đó đi khỏi sàn đấu. Những ng thì tiếp theo thấy thế thì xanh mặt vội vàng từ bỏ quyền thi đấu. Mặc dù phần thưởng rất hấp dẫn nhưng tính mạng là quan trọng. Nó còn đang suy nghĩ tại sao Dark lại trở nên lợi hại như vậy thì bên dưới tiếng hét của đám bạn nó khiến nó bừng tỉnh

“Darkness no.1! Darkness no.1!”

-thế nào? Ko tin đc đúng ko?-Giọng nói của Quân vang lên bên tai nó. Nó ngạc nhiên nhìn Quân mà ko nói gì. Quân cười cốc vào đầu nó-Dark cũng ko phải vô danh. Anh ấy từng là cánh tay phải của 1 băng đảng xã hội đen ở Nepal, nhưng ko hiểu vì lí do gì đó anh ấy đã rời khỏi băng đảng đó.

Nó gật gật đầu như công nhận.Lý do này khiến nó cảm thấy phù hợp với hoàn cảnh hiện tại và cả hoàn cảnh lần đầu nó và Dark gặp nhau. Nhưng...

-Vậy tại sao anh ấy lại trở thành ng thách đấu vậy?-Nó hỏi Quân bằng cặp mắt chờ mong đáp án

-Cái này là do ông nội nghĩ ra. Cũng chẳng biết ông đang muốn làm gì?

Quân lắc đầu, nhún vai nói ra những gì cậu biết. Hiển nhiên ‘ông nội’ trong lời nói của Quân chính là vị Hiệu trưởng Thành Thụy đáng kính của chúng ta. Nó ko tiếp tục truy cứu nữa mà quay lên sàn đấu. Ng trên sàn đấu lúc này chính là Lam Uyên. Cô bé vẫn đáng yêu như vậy. Bởi vụ việc lúc nãy nên tất cả các màn đấu võ luôn là tay ko đánh. Có thể sử dụng tất cả các loại võ như vovinam, teakwondo, karate, nhu đạo,...Chỉ cần ko sử dụng vũ khí là đc.

-Cô bé! Em ko nên tham gia.

Chỗ nó khá gần sàn đấu nên tất nhiên là nghe thấy giọng nói cực dễ nghe của Dark.

-Cảm ơn ý tốt của anh nhưng em rất muốn có giải thưởng này-Uyên cười như thiên thần với Dark

Dark thở dài bất đắc dĩ nhìn Uyên.

-Nè! Theo cậu, ai sẽ thắng?-Nó dùng cùi chỏ chọc vào ng Quân

-Đương nhiên là Dark rồi!-Quân cười cười nhẹ nhàng bắt lấy cùi chỏ của nó để ra 1 bên rồi 2 tay từ từ, nhẹ nhàng ôm lấy nó.

Quân hành động quá nhẹ nhàng, trong khi nó thì đang hoàn toàn tập trung vào trận đấu giữa Dark và Uyên nên chẳng thể biết dc mình đã bị cậu ôm vào lòng từ lúc nào rồi. Quân cười thỏa mãn ôm nó.

Đúng như Quân dự đoán. Dark thắng cuộc. Nhưng đòn cuối cùng của cậu là nhằm thẳng vào ngực Uyên. Đòn ra khá nhanh nên chính bản thân Dark cũng ko thể đổi hướng đòn đánh dc. Uyên nhắm mắt chờ đợi cơn đau ập đến nhưng cô lại bị kéo vào 1 lồng ngực ấm áp. Phong 1 tay ôm Uyên 1 tay nhẹ nhàng đỡ lấy nắm đấm của Dark. Xoay 1 vòng nắm đấm của Dark dc trả lại vị trí cũ.

Toàn phòng thi đấu đều trợn ngược mắt. Nhìn Phong thư sinh eo lả như vậy mà lại có thể hóa giải đòn đánh như vũ bão của Dark 1 cách dễ dàng. Uyên dc đưa xuống dưới còn Phong trở thành ng tiếp đấu tiếp theo. Nó thở phào nhẹ nhõm

-Xong! Trận đấu kết thúc rồi

-Sao vậy?-Quân thấy nó có vẻ rất vui nên cũng tò mò hỏi

-Trận này Dark thua chắc rồi. Muốn thắng dc Phong thì Dark còn cần phải luyện thêm khoảng 2 năm nhu đạo và Teakwondo nữa. Phong nhìn có vẻ yếu ớt nhưng lại là 1 cao thủ thực sự. Dark ko khả năng chiến thắng

Nó vừa nói vừa dùng ánh mắt ấm áp đầy yêu thương nhìn Phong. Cảm xúc dâng trào khiến giọng nói của nó trở nên mềm mại đi rất nhiều. Nó nhìn Phong rồi mỉm cười. Quân nhìn thấy, nghe thấy thì có 1 cảm giác ko dễ chịu chút nào. Cậu cảm thấy căm tức ng mà nó đang nhìn kia. Cậu muốn nó chỉ cười với 1 mình cậu, muốn trong mắt nó chỉ có 1 mình cậu. ko cho phép có ng thứ 2. Chính những suy nghĩ của cậu khiến lực trên cánh tay đang ôm nó trở nên mạnh mẽ hơn. Nó cảm thấy đau ở ngang hông, nhìn lại thì thấy Quân đã ôm nó từ lúc nào rồi. Nó đỏ mặt giãy ra

-Này! Cậu làm gì thế hả? Mau buông tôi ra.

Nó giãy ra khỏi ng Quân thì chạy 1 mạch ra phía đám bạn nó. Mọi ng thấy nó lại thì bắt đầu trêu chọc nó. Trên sàn đấu, Phong đang định ra quyền thì Dark giơ tay ngăn lại

-Dừng. Tôi ko phải đối thủ của cậu. Ng thách đấu với cậu sẽ là ng khác

Dark nói xong thì xuống sàn đấu. 1 ng con trai khác đi lên. Là Vĩnh Dương! Mọi ng tuy hơi tức giận nhưng thấy lên đài là 1 mĩ nam thì hoàn toàn hướng ứng nhiệt tình. Nó lại há mồm lần 2. Quay sang phía Hiệu trưởng, nó thấy ông đang ngồi cười khoái trí thì tự hỏi “Hiệu trưởng muốn làm gì vậy nhỉ?”

-Ngốc! Bà nói, là

anh chàng mĩ nam kia thắng hay là cậu nhóc nhà bà thắng?-Việt hỏi nó

-Tôi cũng ko biết, tôi chưa nhìn thấy Dương đánh nhau bao giờ.

-Dương? Gọi thân mật vậy bà quen anh chàng mĩ nam đó sao?-Lan dùng cặp mắt long lanh nhìn nó

-Ukm. Chồng tương lai của Mỹ Vân đó

_CÁI GÌ?-CẢ lũ chúng nó lại tiếp tục đồng thanh

Nhưng cái thanh âm lần này chẳng là gì so với những tiếng hò hét của mọi ng xung quanh. Nhìn về phía sàn đấu, cuộc đấu đã diễn ra từ khi nào rồi. Phong và Dương lúc này đã mồ hôi đầm đìa. Nhưng nhìn qua

cũng thấy, so về thể lực, Phong ko phải là đối thủ của Dương. Nó thở dài, với cá tính của Phong thì trừ khi thua hẳn bằng ko chỉ cần 1/1000 hi vọng cậu cũng sẽ cố gắng hết sức.

-Xem ra, thằng nhóc nhà bà thua mất rồi-Tuấn Anh vừa ôm Nguyệt vừa cố gắng bày ra cái vẻ mặt chia buồn với nó

Nó liếc xéo Tuấn Anh rồi tiếp tục quan sát trận đấu. Dương dùng 1 đòn karate đá thẳng vào bụng giữa của Phong nhưng Phong lại né sang bên phải để tránh đòn đá của Dương. Nhưng đây cũng là điểm chết của Phong. Dương thuận trái nên đòn đá chính diện nhanh chóng biến thành cú đá ngang hông trái. Cú đá đúng chỗ nhạy cảm, Phong ăn đau nằm gọn trên sàn. Chợt có 1 thân ảnh 1 cô gái với những bộ quần áo cách điệu.

-Wow! Là đồ mới nhất của thời trang mùa thu ở Paris.-1 ng nào đó la lớn với giọng điệu đầy hâm mộ

Cô gái, ko, chính xác là cô bé. Cô bé đó đỡ lấy đòn đánh tiếp theo của Dương thay Phong rồi đỡ cậu dậy hỏi han

-Phong vẫn đi đc chứ?

Phong gật gật đầu rồi tự động rời khỏi sàn đấu. Ánh mắt cậu buồn vô tận nhìn nó. Nó lắc đầu cười nhẹ với Phong. Phong bắt đắc dĩ đi về hàng ngũ ngồi xuống nghỉ ngơi. Lam Uyên chạy tới chăm sóc Phong. Nó cũng thoải mái phần nào. Trên sàn đấu, lúc này là 1 cô gái với vẻ mặt bất cần đời đang nhìn chăm chăm anh chàng mi nam cười sáng lạn. Phía dưới có nhóm nào đó hét lên

“Lâm Á vô địch, Lâm Á vô địch”

Hóa ra cô bé tên Lâm Á. Cái tên cũng ngang ngạnh như khuôn mặt của cô bé. Cổ bé khoanh 2 tay trc ngực. Cô bé khoác bên ngoài 1 chiếc áo khoác dài sát nách. Chiếc áo bên trong bó sát lấy cơ thể thon nhỏ, chiếc quần co dãn ôm chặt lấy cặp đùi dài. Cô bé có 1 vóc ng nóng bỏng nhưng lại mang chút gì đó ngang tàng.

22. Chương 22

-Anh Dương, xuống đài đi. Anh ko đánh lại Lâm tiểu thư đâu

Tiếng Vân hét to khiến mọi ng nhìn lại. Dương nhìn thấy gương mặt lo lắng của Vân thì cậu cười lắc đầu.

-Trận này anh ko tiếp cô bé đc. Bà xã anh cần nhả rồi-Phong quay lại nói với Lâm Á rồi đi xuống đài, tiến lại gần Vân. Lúc này khuôn mặt Vân mới hòa hoãn hơn 1 chút

Lâm Á đứng trên đài vẫn khuôn mặt lạnh lùng như vậy. Nhưng cô ko nhìn Dương đang bỏ xuống đài mà nhìn về phía nó. Nó giật mình. Trong ánh mắt của Lâm Á thể hiện rõ sự căm ghét với nó.

-Nè! Cậu và cô nàng Lâm Á đó có thù hằn gì à?-Luật ko nén nổi tò mò hỏi nó

Nó nhún vai lắc đầu ko hiểu gì. Nhưng khi nó nhìn thấy phía bên kia là Quân lên đài thì nó há hốc mồm tập 3.

-SAO LẠI LÀ HẮN?-Giọng nó la lên thất thanh. Ánh mắt ko thể tin nhìn về phía Quân

Cả lũ bạn nó cũng chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Quân vẫn đứng với cái danh hiệu của mình-Cold Prince. Khuôn mặt cậu thể hiện rõ sự lạnh lẽo của mình. Ko khí trong phòng thi đấu cũng vì vậy mà giảm xuống còn âm độ. Nếu so ra thì sự lạnh lùng của Lâm Á chỉ là cái lạnh của 1 cô bé còn đầy vẻ non nớt, còn Quân thì lại là cái lạnh đến run cầm cập. Nó chưa bao giờ nhìn thấy biểu hiện lạnh lùng như vậy của Quân. Nó cứ tròn mắt nhìn Quân. Mọi ng đồng loạt đều cảm thấy áp lực rất lớn toát ra từ phía 2 con ng trên sàn đấu kia. Họ ko nói gì cũng ko tiến lên. Những ng chỉ cần có 1 chút ‘võ công’ đều cảm nhận đc ko khí xung quanh 2 ng như đang ngưng đọng.

2 ng ko đánh ko đá thì mọi ng cũng ko dám làm gì. Chỉ âm thầm theo dõi. Còn nó thì nhìn đến ko chớp mắt. Nó chỉ sợ mình sẽ bỏ lỡ dịp may hiếm có này. Cuộc đụng độ giữa các cao thủ ko phải lúc nào cũng gặp đc. Hôm nay coi như nó may mắn. Nó hưng phấn nhìn chăm chăm về phía sàn đấu. Quân khẽ liếc mắt nhìn sang phía nó thì thấy cặp mắt sáng ngời của nó. Cậu lắc đầu cười “Cô bé ngốc!”. Nụ cười của cậu khiến các fan nữ phun ra hàng loạt siro tự chế. Lâm Á nhìn thấy sự mất cảnh giác của Quân thì ra đòn ngay lập tức. Đòn đánh của cô nhanh tới nỗi ko ai nhìn thấy cô đã ra đòn như thế nào (Trừ nó). Nó hờ hững hết tinh thần nhìn chăm chăm vào từng cú đấm, cước đá của Lâm Á. Quân từ đầu trận vẫn luôn né tránh. Cậu khó khăn chặn đánh từng cước từng quyền của Lâm Á. Cô bé ra đòn nhanh, mạnh mà dứt khoát. Theo đúng 1 bài bản nhất định. Nó nhìn càng hưng phấn hơn. Khắp cơ thể đều cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. Nó cũng muốn đc tham gia nhưng Lâm Á ra đòn quá cương quyết trong khi Quân lại luôn nhường nhịn. Cậu chỉ đỡ đòn mà chưa hề đánh trả 1 quyền nào. Mồ hôi trên trán cậu đầm đìa nhưng khuôn mặt vẫn lạnh băng như trc, hoàn toàn ko thay đổi. Cước cuối cùng, Lâm Á nhảy lên, lộn 1 vòng trên ko đá vào đầu Quân. Quân lộn ng ra sau tránh đc thành công cước đầu thì Lâm Á tiếp theo dùng cước đánh thẳng từ trên xuống bả vai phải của Quân. Quân bị lực đánh mạnh mẽ ép phải quỳ 1 gối xuống. Nó nhìn thấy tất cả “Là Lâm gia quyền”-Nó lo lắng nhìn sang thấy Hiệu trưởng vẫn an nhàn uống trà thì nó dùng dùng nỗi giận, chạy về phía Hiệu trưởng

-Ông. Mau cho dừng trận đấu đi. Quân ko chịu nổi nữa đâu.

-Trận đấu ko thể dừng-Ông nó đặt chén trà xuống bàn rồi tiếp tục-trừ phi có ng thứ 3 lên sàn bằng ko thì ko có cách dừng trận đấu, cho dù có xảy ra án mạng cũng vậy

Nó tái mặt nhìn Hiệu trưởng rồi lại nhìn về phía Quân. Khuôn mặt lạnh lùng của cậu vẫn hiện rõ nét ngang ngạnh nhưng nhìn đầu gối cậu run rẩy nó biết. Khớp gối của cậu chắc chắn có vấn đề rồi. Nó lòng nóng như lửa đốt nhìn 2 ng trên sàn đấu.

-Anh mau chịu thua đi. Tôi ko muốn giết ng vào hôm nay đâu

Giọng nói của Lâm Á âm hàn như lời mời gọi của tử thần. Quân mặc dù có khả năng đánh thắng Lâm Á nhưng vì là con gái nên cậu đã nhường cô hết lượt này tới lượt khác. “Thật ko ngờ mình lại bị rơi vào hoàn cảnh này”-Quân cắn răng thầm rửa chính bản thân mình. Thấy Quân ko có phản ứng gì, Lâm Á nhắc chân ra khỏi bả vai của Quân, nhảy lên, lộn ngược 1 vòng, chân còn lại đá thẳng cằm của Quân. Lâm Á vẫn tiếp tục. Thấy Quân run rẩy đứng lên, cô xoay thuận 1 vòng đá vào hông phải của Quân. Cước này Quân có thể đỡ nhưng cậu lại đứng yên. Vì sao? Ko ai biết nhưng nó biết. Chân cậu ko di chuyển đc rồi. Chỉ cần bước 1 bước thôi thì cơn đau sẽ ập tới ngay. Cước này của Lâm Á khiến Quân bị đánh bay sang bên trái. Lâm Á tiếp tục đánh tới, 1 tay cầm lấy tay Quân kéo lại để cậu khỏi bay đi rồi gấp khúc tay đánh xuống ngực cậu. Đáng lẽ đòn vừa rồi sẽ đánh trúng Quân nhưng Quân lại bị 1 lực nào đó kéo về phía sau. Nền đòn của Lâm Á đánh vào khoảng ko vô lực. Thuận chân, Lâm Á đá lẳng sau nhằm ng phía sau đánh tới. Nhưng cước này của cô lại bị 1 bàn chân đánh thẳng vào khớp gối khiến chân cô bị gập lại, hoàn toàn ko ảnh hưởng tới ng phía sau. Bực mình, Lâm Á quay lại chuẩn bị ra đòn tiếp theo thì 1 bàn tay đặt trc mặt cô, che đi tầm mắt của cô rồi 2 gối cô đột nhiên bị đánh khuỵu xuống. Cô quỳ trên tấm nệm căng. Kinh hoàng nhìn những gì vừa xảy ra.

-Quân! Cậu ko sao chứ?

Nó chạy lại phía Quân, ôm cậu nâng lên. Lúc này Dương cũng đi tới. 2 ng nào đó theo Dương mang Quân đi. Trc lúc Quân bị đưa đi, cậu nhìn nó cười. Nụ cười của cậu khiến nó đau lòng. Lâm Á nhìn ng con gái đang bằng bó 1 tay trc mặt mình. Nó quay lại nhìn thấy Lâm Á thì sự đau lòng lại chuyển thành tức giận. “Tại vì cô ta mà Quân bị đánh ra nông nỗi này. Cô ta thật đáng ghét”-Máu nóng trong ng nó sục sôi nhưng nó lại ko đánh tiếp. Nó cắn giận nói

-Cô bé! Em là ng thắng cuộc. Nhưng hi vọng em đừng bao giờ dùng tới môn võ này nữa. Đó là sự sỉ nhục đối với tinh thần thượng võ của Lâm gia

Nói rồi nó quay ng bước đi. Lúc này nó hoàn toàn chỉ còn sự lo lắng cho Quân. Lâm Á sau khi nghe những gì nó nói thì sự căm ghét, hận thù càng rõ ràng hơn

-Chị có gì giỏi hơn tôi chứ? Đứa con hoang như chị thì có tư cách gì nói tôi?

Nó kinh ngạc dừng lại. Quay về, nó nhìn Lâm Á 2 mắt đỏ ngầu. Nó thở dài rồi quay lại tiếp tục bước đi. Có lẽ nó ích kỉ nhưng bây giờ nó ko muốn nhìn thấy Lâm Á. Nó ko muốn nhìn thấy ánh mắt của cô bé chỉ có hận thù nhìn mình trong khi nó cũng chẳng yêu quý gì Lâm Á. Mọi ng bên dưới thì chẳng hiểu gì nhưng cũng chẳng có gan tham gia hay tò mò nữa. Nhìn cũng biết, cả 2 đều ko phải thứ hiền lành gì.

Lâm Á đứng nghiêng rằng tức giận. Nó vẫn cứ bước đi. Quân đã đc đưa về nhà. Nó còn đứng nói chuyện hỏi thăm vài câu với Dark rồi mới quay lại phía Phong. Vừa bước tới, nó nhìn thấy Lâm Á đang cầm phần thưởng của cuộc thi này trao cho Phong

-Phong cầm lấy đi!

-Cái này...-Phong thể hiện rõ sự khó xử. Mặc dù cậu muốn lấy những thứ này nhưng nếu dựa vào ng khác mà có đc thì cậu lại chẳng muốn 1 chút nào

-Mình biết cái này là của ông Phong. Cái này gọi là “vật hoàn cổ chủ” Phong đừng ngại

Lâm Á cười tươi tắn nhìn Phong. Sau 1 hồi dậm dưa thì Phong cũng nhận lấy. Phong chợt liếc thấy nó đang đứng ở cửa thì chạy lại

-Chị. Chị cầm lấy. Chị rất thích những thứ này phải ko?

Nó lắc đầu cầm những thứ này đặt xuống ghế trc mặt Lâm Á

-Phong. Những thứ này có ý nghĩa của nó. Chỉ ng có thể hiểu đc nó mới xứng đáng có đc nó. Phong ko thể, chị cũng ko thể

Phong gật đầu rồi cùng nó đi về. Lần đầu tiên, trong đời nó thấy Trung thu là 1 ngày mệt mỏi như vậy. Gần đây nó liên tiếp gặp những chuyện rắc rối. Những chuyện phức tạp càng ngày càng tới nhanh. Nó muốn làm 1 cô bé ngốc nghếch cũng khó khăn vậy sao? Nó thừa nhận mình ko phải kẻ ngốc, nhưng nó lại chỉ muốn làm 1 kẻ ngốc mà thôi. Hiểu những việc khó khăn và phức tạp chỉ khiến mình càng mệt mỏi thôi, nó thì chỉ cần 1 cuộc sống ko có những thứ phức tạp ấy. Chỉ cần mình thoải mái sống là đc. Có cần phải suy nghĩ nhiều vậy ko? Nó chọn cuộc sống như vậy liệu có phải là sai?...1 đêm miên man, nó chìm vào giấc mộng mà vẫn chưa thể tìm ra đáp án cho những câu hỏi của mình.

23. Chương 23

Vài ngày sau thì Quân cũng bình phục hoàn toàn. Phong cũng khỏe mạnh ăn uống bình thường. Vào 1 ngày trời đầy mây đen. Nó thở dài nhìn bầu trời đag mưa to. Hiện tượng khí hậu biến đổi khiến thời tiết ngày càng trở nên thất thường. Mặc dù đã gần sang tháng 11 nhưng trời vẫn còn nắng nóng rồi lại mưa bất chợt như mùa hè. Nó ngoao ngán nhìn bầu trời. Mấy cậu bạn cùng lớp liên tục đi qua bên cạnh nó

-Ngốc! Về cùng ko?

-Mình cũng có việc gần nhà Ngốc nè. Đi cùng nhé?

...

Nó chỉ cười lắc đầu, ko phải vì nó ngại hay ko thích mà vì nó đang đợi ng. Những ng bạn trong lớp nó khá vui vẻ và cũng rất ga lăng. Chắc tại lớp có mình nó là nữ nên mọi ng cũng rất quan tâm tới nó. Nó cũng thấy thoải mái hơn 1 chút. Chợt Tuấn Anh vỗ vai nó

-Ngốc! Tụi mình hôm nay qua nhà Hằng nè. Đi cùng ko?

-Tui mà đi cùng mấy ng kiểu gì cũng bị cho ra rìa. Mấy ng có đôi có cặp, tui đi làm gì?

Nó ầm ỨC khóc kể lể sự tình. Đang lúc cao trào thì nhóm bạn nó cũng xuất hiện

-Bà lại kể khổ với ông ấy nữa hả?-Hằng cốc đầu nó

-Aiz. Sao bữa nay bà về muộn thế? Mọi lần thấy bà chạy nhanh lắm mà-Nguyệt tò mò

-Hôm nay bố mẹ tui qua Scotland với cô tui rùi, chắc vài tuần nữa mới về. Phong nói tui chờ nó rồi về cùng-Nó ôm đầu vừa uất ức nhìn Hằng lại vừa chậm rãi giải thích

-Wow. Ước gì tui cũng có 1 thằng nhóc như vậy. Hâm mộ bà quá đó Ngốc à-Lan long lanh ánh mắt nhìn nó

-Này. Sao tui thấy thằng nhóc nhà bà khá là quan tâm tới bà. Quan tâm 1 cách thái quá ấy-Việt nghi vấn nhìn nó

-À. Có chuyện đó sao? Tui thấy bình thường thôi mà-Nó cười khở

Chúng bạn nó lại tiếp tục 888 thì Phong xuất hiện trc cổng trg nó. Nó vẫy vẫy tay với Phong rồi lao vào màn mưa mà ko thèm chờ Phong bước tới. Trời mưa nên sân trg trở nên hơi trơn. Hậu quả của việc nó chạy quá nhanh là “xèo”...Văng, nó ngã. Nhưng may mà Phong đã kịp thời đưa tay ra đỡ lấy nó. May cho cú kiss đất ko thành của nó. Nó cười xấu hổ đứng dậy, Phong thay nó vuốt lại mấy lọn tóc. Nó quay lại vẫy tay tạm biệt đám bạn rồi khoác tay Phong đi về. Nó tự hào mình có cậu em đẹp trai mà lại ngoan ngoãn như Phong. Nó ko biết những hành động ngây thơ của nó khiến cho ai đó rất rất ko vừa lòng.

-Sao tui cứ có cảm giác 2 ng đó là 1 đôi vậy nhỉ?-Luật thắc mắc

-Tui cũng thế-Cả đám còn lại đều đồng thanh rồi liếc nhìn nhau

Chính bọn họ cũng ko hiểu cái cảm giác này là từ đâu mà có nhưng cái cảm giác 2 ng họ là 1 đôi thì rất mãnh liệt xuất hiện. Ngay chính họ cũng ko thể tin tưởng vào chuyện này. Cứ cho họ là nhầm lẫn nhưng 1 ng đang có nguy cơ mất đi ng con gái mà mình yêu quý thì liệu có thể nhầm lẫn đc ko? Ko nghi ngờ gì. Quân nhận thấy rõ mối đe dọa đang ngày càng tới gần. Đối thủ của cậu lại là 1 thằng nhóc con vất mũi chưa sạch. Điều này khiến cậu ko thoải mái lắm. Nhìn cái cách mà 2 ng họ đối xử với nhau thì có vẻ như đó ko phải mối quan hệ đơn giản

-Tối nay Phong muốn ăn gì?

2 chị em nó đang đi mua đồ ăn và những thứ mà nó chọn thì nào là snack, sữa chua, vài thứ quả đóng hộp, vài hộp mứt...nói chung toàn là đồ ăn vặt. Phong nhìn giỏ hàng toàn đồ ăn vặt thì lắc đầu

-Chị, chị mua nhiều đồ ăn vặt như vậy liệu chị có ăn hết đc ko?

-Yên tâm. Bao tử chị tiêu hóa tốt lắm. À mà Phong muốn ăn gì? Chị làm

-Ừm... Ăn nem cuốn đi

-Nem cuốn? Đó là cái gì vậy? Ăn ngon ko?

-Chị đừng đùa vậy chứ?

-Hihi. Hay ăn cơm bò đi? Lâu rồi ko ăn thứ này

-Hức. Vậy chị hỏi Phong làm gì?

...

Chị em nó vẫn tiếp tục tranh luận sôi nổi về việc “tối nay ăn gì?” và cuối cùng đi tới thống nhất. “Đi ăn nhà hàng”. Thế là toàn bộ đồ ăn vặt của nó đều đc Phong sách về. Tuy ko nhiều lắm nhưng cũng ko phải là ít.

-Oa. Tạnh mưa rồi này. Thích quá đi!

2 ng vừa ra khỏi siêu thị thì trời cũng tạnh hẳn. Mặt trời ló dần ra khỏi những tầng mây dày. Nó cười cười cầm ô còn Phong thì sách đồ đi theo phía sau. 2 ng cứ 1 trc 1 sau đi mãi. Dọc đg, nó ngứa tay quăng tiền qua cửa sổ, mua 1 đồng hoa quả về, nào là măng cụt, chôm chôm, nào là ** sữa, Mãng cầu, vân vân và vân vân. Nó đang định mua cả Sầu riêng nữa thì Phong ngăn lại. Phải cần mãi nó mới ngừng. Chẳng mấy khi bố mẹ ko ở nhà, nó cũng muốn tiêu sài 1 chút.

-Phong. Nhiều đồ thế này sách thì mệt lắm. Gọi Taxi nha?

-Thế cũng đc. Phong cũng mỏi tay lắm rồi

2 chị em nó lên 1 chiếc taxi rồi đi thẳng 1 mạch về nhà. Vừa về đến nhà thì trời lại đổ mưa rào

-May ghê!-Nó cảm thán ngó lên trời.

-Chị. Những thứ này làm sao bây giờ? Phong ko biết đâu nha

Tiếng Phong từ trong bếp vọng ra khiến nó chạy vội vào. Thấy Phong đang ngồi ung dung uống chanh leo còn đồng hồ nó lăm cặm lụi cùi đem từ siêu thị về bị đặt 1 đồng trên bàn. Nó bước tới cốc đầu Phong

-Thằng nhóc này, muốn chết phải ko?

-Đã nói đừng cốc đầu Phong mà-Phong rầm rức khóc, đôi mắt như cún con nhìn nó khiến nó cười xoa đầu cậu mấy cái rồi bắt tay vào việc

May mà nhà nó mới đổi cái tủ lạnh mới chứ ko thì đồng hoa quả của nó tiêu đời rồi.

-Chị. Trong nồi còn cơm đó. Chị rang cơm cho Phong đi. Cơm chị rang siêu cấp ngon mà

Phong nịnh bợ kéo gấu áo khiến nó muốn tức cũng tức ko đc. Bữa trưa mà chỉ ăn cơm rang kể cũng là việc nó xin lỗi Phong. Đang tuổi phát triển mà lại...nhưng ko ăn 1 bữa chắc cũng ko sao. Nghĩ vậy thì nó bắt tay vào việc. Nó xắn tay áo đi lại phía bếp thực hiện nghĩa vụ cao cả-rang cơm. 1 lúc sau, mùi cơm rang bốc lên khiến Phong thèm nhỏ dãi.

-Wow. Tay nghề của chị càng ngày càng tăng nha-Phong vừa ăn vừa giơ ngón cái với nó

Nó cười, cầm chai Salt lemon cùng gói snack rồi ngồi xuống đối diện Phong. Nhìn cậu bé ăn ngon lành, nó cũng cảm thấy vui vẻ. Nhìn em nó càng ngày càng lớn, càng ngày càng trưởng thành nó cũng hạnh phúc hơn.

Thời gian thấm thoắt trôi đi. Các kì thi liên tiếp đổ xuống đầu nó. Vừa vượt qua giữa kì 1 thành công với 1 con số tạm tạm 7,5. Nó lại phải cắm cổ vào cuộc thi học kì 1. Việc học hành của lớp 12 nặng hơn các năm trc khiến nó có phần mệt mỏi. Dạo này Phong hay tới đón nó về, đi học cũng đi cùng nó luôn. 2 chị em nó cứ cặp cặp kè kè đi bên nhau khiến 1 số ng đã nghĩ rằng 2 ng là 1 đôi, thậm chí chính bạn nó cũng đã nghĩ như vậy.

Và cuộc sống của nó trôi qua yên bình như vậy mãi cho tới khi Hiệu trưởng gọi nó lên phòng

-Ông tìm cháu ạ?

-Hải Anh. Cháu ngồi đi. Ta muốn hỏi cháu. Cháu biết Lâm Vũ chứ?

-Lâm Vũ? Cháu chưa từng nghe qua. Có chuyện gì sao ông?-Nó ngây ngốc lắc đầu

-Có chuyện lớn rồi. Ông ta muốn gặp cháu

-Gặp cháu??? Tại sao? Cháu và ông ta ko quen biết mà

“Đây là lý lịch về ông ta, cháu hãy đọc đi. Chúng ta chỉ có thể biết đc bấy nhiêu thôi”. Đọc đg về nhà, nó cứ suy nghĩ mãi những gì mà Hiệu trưởng nói với nó. Lâm Vũ là ai? Nó và ông ta có quen biết gì? Hay phải nói nó và ông ta có nợ nần gì? Tại sao ông ta lại muốn gặp nó?...Hàng loạt câu hỏi ko có đáp án. Nó cúi đầu nhìn bản khai lý lịch trong tay. “Lâm Vũ, ko rõ ngày tháng năm sinh. Ng Quảng Đông, Trung Quốc. Là trùm xã hội đen, chạy trốn sang Việt Nam từ 20 năm trc. Hiện tại đang là giám đốc của 1 công ty lớn hoạt động nhằm mục đích rửa tiền và các việc phi pháp khác”. Bản lý lịch ko giúp ích đc gì cho nó. Nó vẫn cứ bản khoăn mãi. “Ông ta tìm mình vì cái gì?”

Lo lắng cũng chẳng đc gì. Hôm qua, nó về sớm khiến Phong ko đc vui lắm. Nó cũng chẳng còn tâm trí mà còn quan tâm tới tâm trạng của Phong. Từ sáng sớm nó đã tới trg và ngồi trong lớp chờ đợi. Chờ đợi như 1 chú thỏ con đang chờ sói tới ăn thịt. Nó nằm nghĩ suốt cả 1 đêm qua nhưng ko có đc đáp án. Nó quyết định đi tìm sự thật. Đây dựa với xã hội đen ko phải điều nó mong muốn. Các bạn nó cũng ngày tới đông đủ. Giờ học bắt đầu. Lâm Vũ vẫn chưa xuất hiện. Tiết đầu tiên trôi qua trong êm đềm. Tiết thứ 2, nó ngồi đếm từng giây từng phút thời gian trôi qua. Vẫn ko có chuyện gì xảy ra. Đến tiết 3, nó gặp chút rắc rối nhỏ với giáo viên về việc bài tập nhưng lại hoàn toàn ko có ng nào tên “Lâm Vũ” tới tìm nó. Tiết 4 cũng trôi qua nhẹ nhàng. Nó thở dài. “Chắc ông ta chỉ nhầm ng thôi”. Nó ôm theo mộng tưởng đó mà bước vào tiết cuối đây thâm trầm. Rồi thì tiết cuối cũng qua đi. Nó càng thêm kiên quyết chấp nhận suy nghĩ của mình “Đúng. Chắc chắn là nhầm ng rồi. Mình sống thiện lương suốt 18 năm qua chưa hề gây chuyện với ai. Làm sao có thể đắc tội với nhân vật nguy hiểm như vậy đc?”. Nó vui vẻ xách cặp đi về. Nhưng nó vừa đặt chân tới cổng thì 1 ng mặc đồ công sở tới trc mặt nó

-Hoàng tiểu thư. Giám đốc Lâm muốn gặp cô. Phiên cô theo chúng tôi 1 chuyến

Ko chỉ nó mà tất cả học sinh ở đây đều ngạc nhiên. Nó vốn đã muốn dỡ bỏ hòn đá trong lòng xuống nhưng 1 lời mời của ng đang mặc đồ công sở này khiến nó lại nặng trĩu nỗi lòng. Nó gật gật đầu rồi theo anh ta lên xe. Chiếc xe lao nhanh rồi biến mất trong dòng ng. Nó chỉ mãi nghĩ tới Lâm Vũ mà đã quên mất em trai nó-Hải Phong-ngày nào cũng sẽ tới đón nó đi về.

-Khỉ thật-Phong ném túi plastic trong tay xuống đất bất lực.

24. Chương 24

-Giám đốc, Hoàng tiểu thư tới rồi ạ-Ng con trai mặc đồ công sở đưa nó vào 1 phòng ăn lộng lẫy. Ở giữa phòng có 1 cái bàn hình tròn. Quanh bàn chỉ có 2 chiếc ghế duy nhất đặt đối diện nhau. Có 1 ng đàn ông đang đứng quay lưng về phía nó, nhìn dáng dấp thì có vẻ cũng khoảng 40 tuổi rồi.

Ng đàn ông thấy có ng bước vào phòng thì quay ng lại. Nó ngạc nhiên nhìn ng đàn ông trung niên trc mặt. Nhìn khuôn mặt của ông, nó đoán chắc chắn khi còn trẻ ông cũng là 1 ng khá đẹp trai. Trên khuôn mặt đang dần hiện rõ những nếp nhăn của ông, nó vẫn cảm nhận đc ánh mắt đầy sức sống. Bất giác, có 1 cảm giác quen thuộc như thể nó và ng đàn ông này đã từng quen biết, từ rất lâu rồi. Nó mở to mắt nhìn ng đàn ông đang cười với nó

-Hải Anh. Cho phép ta gọi con như vậy nhé?

Nó bất chi bất giác gật đầu. Nhưng đôi mắt vẫn dán chặt lên từng hành động của Lâm Vũ. Ông ta chỉ đơn giản kéo cái ghế rồi nhìn nó. Nó hiểu ý, đi tới rồi ngồi xuống. Sau khi nó đã ngồi ngay ngắn. Lâm Vũ mới đi về phía chỗ của mình. Ông khẽ liếc về phía ng con trai khi này đã đưa nó vào đây. Anh ta cúi đầu rồi đi ra ngoài. Ko lâu sau, 1 bàn thức ăn với những món ăn nó chưa nhìn thấy bao giờ x

uất hiện đầy ắp trc mặt nó. Nó kinh ngạc vì đây toàn là những món nó thích. Nó nheo mày nhìn Lâm Vũ, ông cười hiền với nó

-Hải Anh. Chắc con đói lắm nhỉ? Mau ăn đi. Đây ko phải toàn những món con thích sao?

“Con?”-Nó nghi hoặc về cách gọi của Lâm Vũ. Theo cách nói chuyện thì ông ta là ng miền bắc, vậy từ “con” có nghĩa là gì?

Nhận thấy nét mặt nghi hoặc của nó, Lâm Vũ kéo ghế đến ngồi bên cạnh nó. Ông cầm đũa, gắp cho nó 1 miếng cá.

-Con nên ăn nhiều 1 chút, con có vẻ gầy.

Lâm Vũ yêu thương đưa tay vuốt mái tóc dài của nó. Ngồi gần Lâm Vũ thế này mới khiến nó nhìn rõ ông hơn. Ông có 1 đôi mắt màu nâu, 1 màu nâu giống mắt nó. Nó từng hỏi bố mẹ nó, tại sao bố mẹ nó đều

mắt đen, cả Phong cũng vậy nhưng mắt nó lại là màu nâu. Lúc ấy bố mẹ chỉ cười nói mắt màu nâu hợp với nó hơn. Cho đến bây giờ, nó chưa từng nghi ngờ về điều này. Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt màu nâu của Lâm Vũ, cảm nhận những động tác nhẹ nhàng của ông đang ở trên đầu nó, cảm nhận ánh mắt yêu thương ông dành cho nó, cảm nhận lời nói dịu dàng, quan tâm ông nói với nó. Nó buột miệng nói ra cái nghi vấn mà ko thể xảy ra đc

-Ông...là...bố tôi?

Lâm Vũ ko nói gì mà chỉ dùng ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn nó. Chỉ 1 ánh mắt đó thôi cũng đủ để nó hiểu tất cả.

-Làm sao có thể? Tôi sao có thể là con của ông đc? Chuyện này thật hoang đường, quá hoang đường...

Nó đứng dậy, lắc lắc đầu rồi lùi lại phía sau nhìn Lâm Vũ. Ánh mắt chứa đựng tình cảm sâu nặng của ông ta hiện lên rõ nét đau thương. Có gì đó xót xa, có gì đó hối hận. Nó ko hiểu lại càng ko thể chấp nhận. Nó sống suốt 17 năm qua trong 1 gia đình đầm ấm và hạnh phúc, có bố, có mẹ, có cả em trai đáng yêu. Nó sao có thể chấp nhận 1 ng đàn ông xa lạ xuất hiện và nói nó là con gái ông ta?

-Ông lừa tôi. Có phải tôi đã từng đắc tội gì với ông phải ko? Hay ng nhà ông chẳng hạn? Thế nên ông mới làm như vậy để trả thù tôi? Ông hoàn toàn là ng xa lạ đối với tôi có đúng hay ko?...Đúng...Ông là ng xa lạ với tôi...Tôi và ông ko quen biết...-Nó vừa nói vừa cầm lấy cặp sách của mình chuẩn bị bước ra ngoài.

-Hải Anh. Đó đều là sự thật. Con là con gái của ta. Con là con gái của Lâm Vũ ta.

Lâm Vũ gọi nó lại. Ông đưa 1 tập tài liệu gì đó cho nó. Trong đó có những mẫu xét nghiệm ADN của nó và Lâm Vũ. Nó ngạc nhiên khi đọc tới dòng chữ cuối mỗi tờ giấy “hoàn toàn trùng khớp, kết luận quan hệ: CHA-CON” Những tờ giấy trong tay nó rơi văng *** khắp chân nó. Ánh mắt vô hồn, nó ngồi phịch xuống đất. Lâm Vũ vội vàng bước tới, ông quỳ xuống ôm nó vào lòng

-Hải Anh, con chính là con gái ta. Ta là bố con. Chúng ta đã xa cách 17 năm rồi. Ta sẽ bù đắp lại cho con, đc ko?

Nó vẫn ánh mắt vô hồn. Trong đầu nó chỉ còn lại mấy dòng chữ viết bằng mực đỏ trong mẫu xét nghiệm. Bất giác, 1 giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nó. Nó lặng thầm rơi nước mắt trong khi ánh mắt vô hồn, ko 1 biểu tình. Lâm Vũ bị phản ứng của nó dọa tới. Ông hoảng hốt ôm chặt lấy nó. 1 bên an ủi nó, vỗ về nó

-Hải Anh, con đừng như vậy. Con hãy bình tĩnh lại có đc ko? Ta xin con đấy. Con như thế này...kể làm bố như ta cũng rất đau lòng

Giọng nói của Lâm Vũ chẳng thể động chạm đc tới tâm hồn nó, sự ảm áp của Lâm Vũ ko thể khiến cơ thể nó ngừng run rẩy. Nó vẫn ngồi yên bất động trong lòng Lâm Vũ khóc. Đúng lúc này, cửa phòng bất mở

-Lâm Vũ, anh đang làm cái gì vậy? Anh nhìn anh còn ra thể thống gì ko hả?

Ng đàn bà vừa bước vào lôi kéo Lâm Vũ đứng dậy. Lâm Vũ vung tay 1 cái ng đàn bà lao đảo 1 chút, may có ng phía sau đỡ, nếu ko thì bà ta ngã chắc

-Ai cho cô vào đây? Cút!

-Ba ba. Sao ba ba lại nói với mẹ như vậy?-1 giọng nói đầy oán hận nhưng cũng đầy non nớt vang lên

-Lâm Á. Con còn ko mau đưa mẹ con đi?-Lâm Vũ ko thèm nhìn Lâm Á 1 cái chỉ nhẹ nhàng ôm nó đứng dậy.

-Quả nhiên là cô. Hoàng Hải Anh!-Lâm Á căm phẫn nhìn nó

Đúng vậy, Lâm Á vốn là ng đầu tiên biết việc Hải Anh là chị gái cùng cha khác mẹ của mình nhưng cô âm thầm dấu kín bí mật này, suốt 5 năm, cô tìm đủ mọi cách ngăn cản Lâm Vũ biết đc sự thật nhưng đúng là ý trời. Họ vẫn cứ gặp nhau, ko những thế, họ còn nhận nhau nữa. Cuộc sống suốt 15 năm qua của mẹ con cô chẳng thoải mái gì. Cô luôn phải sống trong cái bóng của nó. Lâm Vũ luôn nghĩ rằng nó và mẹ nó đã chết nên vô thức, Lâm Á trở thành vật thay thế cho cô con gái đã mất của ông. Nói thẳng ra, Lâm Á hoàn toàn chẳng có tý huyết thống nào với ông, nhưng Lâm Á lại hoàn toàn ko hay biết việc này.

-Lâm Á. Ta ko cho phép con nói chuyện với Hải Anh như vậy. Hải Anh là con ta, con hãy nhớ điều đó

-Ba ba, chị ta là con gái ba, vậy còn con? Ko lẽ con ko phải?

Lâm Á khóc rống lên. Những phần uất của 15 năm qua lần đầu tiên cô dám bộc lộ ra ngoài. Mẹ Lâm Á thấy con gái mình khóc đáng thương như vậy thì cũng phần nộ theo

-Lâm Vũ, anh làm vậy mà coi đc sao? Lâm Á cũng là con anh. Dù muốn hay ko, anh cũng ko thể phủ nhận điều này

Lâm Vũ khinh thường liếc mắt nhìn mẹ Lâm Á. Ông đặt nó ngồi xuống chiếc ghế khi nãy rồi đi về phía bàn của mình, lấy ra 1 tập tài liệu khác ném vào ng mẹ Lâm Á

-Hạ Bình. Thật giả thế nào hẳn cô là ng rõ ràng nhất

Mẹ Lâm Á-Hạ Bình-mở tập tài liệu ra và bà ko thể tin nhìn Lâm Vũ

-Bây giờ cô có thể cút, Lâm Á có thể ở lại. Dù gì tôi cũng coi nó là con gái mình-Lâm Vũ lạnh lùng nói rồi đi về phía nó dễ dàng để nó bình tĩnh lại

Hạ Bình ngồi phịch xuống đất. Thế là hết, việc làm 18 năm trc của bà đã bại lộ hoàn toàn. Nhưng bà chỉ là vì quá yêu hẳn, quá yêu Lâm Vũ. Thế nhưng suốt 18 năm qua, Lâm Vũ chưa từng nhìn tới sự có mặt của cô cùng với Lâm Á. Trong lòng ông ta chỉ luôn có ng đàn bà đó cùng đứa con gái đó. Hoàn toàn ko chừa lại 1 phần nhỏ nhoi để chứa đựng bà cùng Lâm Á. Bà ngồi đấy và khóc. Lâm Á cầm những tờ giấy trong tay mẹ mình lên xem. Cô ko thể tin vào mắt mình.

-Chuyện này ko thể nào xảy ra. Sao có thể như vậy đc?...ko thể như vậy...ko thể như vậy...

-Tại sao lại ko thể?

1 giọng nói cao vút từ bên ngoài vọng vào khiến cả 3 ng giật mình. Tiếp theo tiếng nói, 1 ng phụ nữ rất đẹp và lộng lẫy tiến vào

-Năm đó, nếu ko phải là cô thì tôi và Lâm Vũ đã ko tách ra. Con của chúng tôi cũng sẽ ko đến mức có cha ko thể nhận, có mẹ ko thể gọi. Cô có biết cái cảm giác nhìn thấy con gái mình ở trc mặt mà ko thể gọi 1 tiếng “con” là khổ sở cỡ nào ko? Cô quá độc ác

Ng đàn bà vừa bước vào làm 1 tràng dài. Ánh mắt toát lên vẻ căm hận thấu xương. Lâm Á thấy vậy thì giật mình vô cùng. Ng đàn bà trc mặt cô thực sự rất đẹp, 1 vẻ đẹp thành thực và quyến rũ. Ng đàn bà tiến về phía nó

-Minh Thúy, cuối cùng chúng ta cũng gặp lại. Em có biết anh luôn rất nhớ em ko? Anh đã khổ sở tìm kiếm em suốt 18 năm nay rồi, em có biết ko?

Minh Thúy ko thèm nhìn Lâm Vũ lấy 1 cái. Cô vỗ nhẹ vai nó, dùng 1 giọng nói như ng mẹ nói chuyện với con gái bé bỏng của mình. Cảm xúc như bị dồn nén lại

-Hải Anh. Chúng ta về nhà đc chứ?

Nó ngẩng đầu nhìn Minh Thúy. Gật gật đầu rồi đi theo sự chống đỡ của Minh Thúy ra khỏi căn phòng. Lâm Vũ cũng đi theo. Trong phòng lúc này chỉ còn mẹ con Lâm Á ngồi đó, 1 ng khóc, còn 1 ng thì hoàn toàn sững sờ cùng bất động.

25. Chương 25

-Lâm Vũ, anh định đưa mẹ con tôi đi đâu?

Minh Thúy 1 bên ôm nó 1 bên nổi nóng với cái tên đang ngồi bên cạnh mình. Ng đàn ông này bao nhiêu năm ko gặp vẫn luôn như vậy, chỉ thích làm việc theo ý mình bất kể cảm nhận của ng khác

-Tất nhiên là về nhà rồi. Về nhà của chúng ta

Lâm Vũ cười cười nhìn Minh Thúy. Ông vẫn luôn ao ước có 1 ngày đc đưa vợ cùng con mình đi trên cùng 1 chiếc xe, đc ở cùng vợ và con dưới 1 mái nhà. Bây giờ ông đã thực hiện đc ước muốn của mình, ông lại cảm thấy chưa đủ, ông muốn con gái mình có đc những thứ tốt đẹp nhất, muốn vợ mình là ng phụ nữ hạnh phúc nhất. Cứ như vậy, những ước muốn của ông chẳng bao giờ hết. Minh Thúy nhìn nụ cười của Lâm Vũ mà chỉ thở dài. 18 năm qua cô cũng luôn nhớ Lâm Vũ, hầu như ko có đêm nào cô ko nằm mơ về anh, cô mơ thấy những ngày tháng đẹp tươi lúc họ ở bên nhau. Bất giác, cô cũng nở 1 nụ cười hạnh phúc. 2 ng yêu nhau cùng cười, họ chìm đắm trong suy nghĩ riêng mà đã quên mất 1 việc, nó còn đang shock nặng.

Qua 1 khoảng thời gian ko tính là lâu nhưng cũng ko thể gọi là ngắn. Chiếc xe BMW lặng lẽ dừng ở trc cửa 1 tòa nhà lộng lẫy. Nếu là bình thường hẳn nó phải hét lên rồi đi khắp xung quanh nhìn ngắm cảnh vật nhưng bây giờ phản ứng đầu tiên của nó chỉ đơn giản là hững hờ

-Đây là đâu?

-Đây là nhà của chúng ta. Nhà của gia đình mình. Chúng ta vào thôi-Minh Thúy ôm nó đi vào nhà nhưng nó lại đứng yên

-Các ng...các ng là ai?...sao lại đưa tôi tới đây?...đây ko phải nhà tôi...các ng gạt tôi...

Nói rồi nó giãy khỏi tay của Minh Thúy chạy thẳng về phía xa. Lâm Vũ giữ lấy Minh Thúy

-Đừng đuổi theo, hãy cho con bé thời gian, nó cần có thời gian để chấp nhận chúng ta

Minh Thúy nghe lời dựa vào bờ vai vững chắc của Lâm Vũ. 2 ng nhìn bóng dáng nó mờ dần rồi mất hẳn. Trời lúc này đã tối mịt, nó chạy 1 đường dài. Nó ko có mục đích, nó chỉ biết là mình phải chạy, chạy và chạy. Nó chạy mãi và nó giật mình khi nó đang đứng ở nghĩa trang. Buổi tối, nghĩa trang có vẻ cô độc cùng yên tĩnh. Những âm thanh cành cây va chạm, tiếng thú đi ăn đêm vang vọng. Nó tiến vào phía mộ của ông nó

-Ông! Cháu phải làm sao đây?

Nó quỳ 2 gối trc mộ ông nó và khóc. Nó khóc thật to. Lần đầu tiên, nó có thể khóc ra tiếng. Lần đầu tiên, nó khóc đến thống khổ như vậy. Trc nay, nó chỉ là buồn nên khóc nhưng hôm nay, nó là đau mà khóc. Nỗi đau như lưỡi dao ngày càng cắm sâu vào trái tim nó. Nó đau, đau lắm. Chưa bao giờ nó đau như thế này. Những tưởng gia đình mà nó luôn tự hào suốt 17 năm qua là độc nhất của nó nhưng thật ko ngờ, nó chỉ là 1 con bé xa lạ. Trong căn nhà đó, hoàn toàn ko có chỗ cho nó. Cái cảm giác ko ai cần mình này khiến nó ko thoải mái chút nào. Mớ co ro cúm rúm ngồi 1 góc ở bên cạnh mộ ông. Trên trời từng cơn sấm dấy vang trời. Mưa! Mưa ngày càng nặng hạt hơn. Nước mưa mát lạnh thấm qua lớp quần áo mỏng manh khiến nó cảm thấy cả ng mát mẻ hơn. Đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Nó bắt đầu suy nghĩ lại những chuyện đã xảy ra. Đầu tiên là việc nó phát hiệ

n ra những ng mà nó vẫn gọi là “bố mẹ” lại ko phải là bố mẹ của nó. Rồi đột nhiên cô nó lại trở thành mẹ nó, còn có 1 ng dần ông lạ từ đâu xuất hiện nói là bố nó. Nó còn có 1 ng em cùng cha khác mẹ, đó là cô bé Lâm Á. Ng mà nó đã có duyên gặp gỡ trong ngày trung thu hơn 1 tháng trc. Khi mọi chuyện đã rõ ràng thì nó cũng chợt thấy hình như cơn mưa này lạnh hơn những cơn mưa khác. Nó ngửa mặt nhìn trời. 1 màu đen tuyền ko có chút ánh sáng

-Ông! Cháu có thể lần nữa có 1 gia đình chứ?

Nói xong nó thấy cả ng lạnh run. Nó run rẩy ôm chặt lấy 2 đầu gối hơn. Nhưng cả ng nó dần trở nên mệt mỏi. Nó nằm xuống bên cạnh mộ ông nó

-Ông! Cháu ngủ 1 lát nhé. Sáng thì ông gọi cháu nhé!

Nói rồi nó chớp chớp mắt muốn ngủ. Trc khi nhắm mắt, nó thấy 1 hình bóng lơ mờ

-Quân? Là cậu phải ko? Cậu đã đến rồi.

Nói xong thì nó hoàn toàn nhắm chặt đôi mắt nâu lại. Quân chạy nhanh lại ôm nó, nhưng từ trong mộ, có 1 thứ ánh sáng quỳnh diễm lấy cơ thể nó, ko cho cậu mang nó đi. Quân kinh ngạc nhưng cậu ko buông nó ra mà vẫn gắng ôm chặt lấy nó rồi nói

-Ông! Hãy giao cô bé cho cháu. Cháu sẽ chăm sóc tốt cô ấy, khiến cô ấy trở thành ng hạnh phúc

Thứ ánh sáng từ mộ ông nó như nghe hiểu đc những gì Quân nói. Ánh sáng dần tắt mát ra rồi tụ lại ở phía trên đỉnh mộ bia. Hình ảnh võ sư Hoàng Kim Triết mờ ảo dần hiện ra dưới cơn mưa. Ông nhìn nó đang nằm ngủ ngon lành trong lòng Quân. Ông cười rồi gật đầu với Quân. Quân hiểu ý cũng cười cúi đầu chào ông nó rồi ôm nó chạy đi. Từng cơn mưa quất vào ng cậu, rát. Nhưng cậu vẫn chạy. Cậu đặt nó lên chiếc xe thể thao của mình rồi cho xe lao vút đi. Chiếc xe nhằm thẳng nhà cậu mà tới. Tới nơi, cậu ko nói nửa lời ôm nó lên phòng mình, bế nó vào phòng tắm, pha nước ấm cho nó. Cậu đặt nó vào trong bồn tắm và bắt đầu thay nó tắm

Nó vừa mở mắt ra thì ánh mặt trời đã đập thẳng vào mắt nó. Nó thấy đầu mình đau như búa bổ. day day 2 huyệt thái dương, nó đỡ hơn 1 chút bắt đầu đưa mắt nhìn quanh căn phòng. Đây là 1 căn phòng lạ. Căn phòng khá rộng đc trang trí khá tỉ mỉ. Từ chiếc tủ quần áo tới bộ bàn ghế giữa phòng. Tất cả đều kết hợp hài hòa. Nó nhìn khắp căn phòng rồi lại thắc mắc “Tại sao mình lại ở đây?”. Những kí ức trc lúc nó hôn mê trở lại. Nó nhớ có 1 ng đàn ông tên Lâm Vũ nói ông ta là bố nó, 1 ng đàn bà tên Hạ Bình có 1 cô con gái tên Lâm Á, đó là dì và cũng là em gái cùng cha khác mẹ với nó. Ngoài ra, cô nó cũng nói nó là con của bà. Rốt cuộc thì mọi chuyện là như thế nào đây? Đầu nó đau lên từng cơn, nó ngồi ôm đầu ở trên chiếc giường rộng lớn. Chợt có tiếng mở cửa, nó cũng ko còn tâm trí đoán xem ng bước vào là ai nữa. Nó chỉ biết đầu nó đau, tim nó cũng rất đau.

-Tỉnh rồi hả? Uống chút nước nhé?

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, nó vội vàng ngẩng đầu dậy. Quả đúng là cậu. Quân sau khi đặt khay nước xuống tủ con bên cạnh giường thì ngồi xuống cạnh nó. Cậu nhẹ nhàng đặt tay lên gáy nó rồi áp trán mình lên trán nó.

-Ừm. Cậu đã hạ sốt rồi đấy. Có muốn ăn gì ko?

Nó ko nói gì, chỉ nhìn những hành động của Quân. Chợt nước mắt nó chảy ra. Nó ôm chặt lấy Quân rồi khóc trong lòng cậu. Nó ko biết tại sao nó làm thế. Nó chỉ biết, nó muốn khóc và nó cần 1 bờ vai. Quân tuy giật mình bởi hành động của nó nhưng cậu cũng thở dài nhẹ nhàng vỗ lên lưng nó để nó thoải mái hơn 1 chút. Cậu cũng ôm nó, cảm giác những giọt nước mắt của nó thấm dần qua lớp áo khiến cậu đau lòng. Nó ko hợp với những giọt nước mắt, mỗi khi nó khóc, cậu đều cảm thấy rất đau. Khi tìm thấy nó nằm mê man bên mộ ông, cậu vô cùng hoảng hốt, nhưng cậu cũng rất vui mừng vì trc lúc hôn mê, nó đã nhìn cậu, gọi tên cậu và cười với cậu. Chỉ như vậy thôi cũng khiến cậu thỏa mãn rồi. Cậu ôm nó trong lòng, cảm giác bình yên chen lấn vào tâm trạng cậu. Cậu ko quan tâm nó là ai, cậu chỉ cần nó còn sống mạnh khỏe và vui vẻ bên cạnh mình là đc rồi. Những thứ khác hoàn toàn ko quan trọng

-Cậu chủ, Giám đốc Lâm tới.

2 ng còn đang ôm nhau trong phòng thì tiếng quản gia vọng lại từ bên ngoài khiến 2 ng cùng giật mình, họ buông nhau ra. Quân nói vọng ra

-Ông nói ông ta chờ tôi 1 chút. Tôi sẽ ra ngay

Quân nghe thấy tiếng bước chân của ông quản gia ngày càng xa thì quay qua nhẹ nhàng vuốt tóc nó rồi hỏi

-Hải Anh muốn gặp ông ấy ko?

Nó nắm chặt lấy tay Quân rồi gật gật đầu. Quân nhìn nó, cả ng nó toát lên 1 vẻ cương quyết khiến cậu ko tự giác lại thở dài lần nữa. Cậu xoa xoa đầu nó rồi đỡ nó rời giường, xuống dưới phòng khách.

Lần thứ 2 nó có mặt tại căn phòng xa hoa này. Ko khí trong căn phòng vẫn ngưng đọng như vậy. Trên bộ salon cao cấp, Hiệu trưởng cùng với Lâm Vũ đang ngồi đối diện nhau. Quân đưa nó đến ngồi ở bên cạnh ông mình. Còn mình thì ngồi ngay bên cạnh nó.

-Hải Anh, ta tới đón con. Đã 1 tuần rồi, con nên trở về

Lâm Vũ nghẹn ngào nói với nó. Ánh mắt ông khiến nó hiểu đc ông quả thực đang rất chân thành. Nó khẽ mở miệng, do vẫn còn đang ốm nên giọng nó thể hiện rõ sự mệt mỏi

-Bố!

Chỉ 1 câu nói, cả căn phòng càng trở nên nghẹn thở hơn. Ko khí ko lưu chuyển khiến cảm giác hô hấp cũng có chút khó khăn. Nó ngồi nhìn phản ứng kích động của Lâm Vũ. Có lẽ, ông ấy thực sự là bất đắc dĩ mới phải chia cách với nó và “mẹ nó”.

-Con vừa nói gì? Hải Anh. Con vừa gọi ta là gì? Con có thể gọi lại lần nữa đc ko?

-Bố!

Nó lặp lại lần nữa. Lâm Vũ khi chính tai nghe thấy nó gọi lần thứ 2 thì ko kìm nổi xúc động, nước mắt ông tràn ra. Ông khẽ gạt nước mắt rồi cười hiền lành với nó

-Cảm ơn con. Hải Anh. Cảm ơn con đã chấp nhận ta. Chấp nhận kẻ làm bố này.

26. Chương 26

-Bố!...Mẹ...đang ở đâu?-Nó ngập ngừng nói rồi nhìn Lâm Vũ. Nếu muốn nó có thể gọi 2 từ “bố mẹ” 1 cách tự nhiên thì nó ko thể làm ngay đc. Nó cần có thời gian để thích ứng

-Mẹ con đang ở nhà. Bà ấy đang chờ bố con ta trở về. Con...về cùng bố chứ?

Nó ko nói mà chỉ cười gật gật đầu. Dù sớm hay muộn thì nó cũng sẽ phải chấp nhận sự thật này. Đây là 1 sự thật mà ko ai có thể thay đổi đc. Vậy tại sao nó ko vui vẻ mà chấp nhận? Huống chi, 2 ng bọn họ cũng rất yêu thương nó. Lâm Vũ mới chỉ gặp nó 2 lần nhưng tình cảm mà ông giành cho nó thì lại sâu đậm như 2 ng đã quen biết nhiều năm vậy. Nó cảm động, thực sự cảm động. Nước mắt nó lại trào ra, nó quay sang nhìn Quân ở bên cạnh. Quân vẫn luôn ôm nó trong lòng. Nó khẽ gục đầu lên vai Quân rồi mỉm cười nhìn bố qua màn nước mắt. Thấy bố nó cũng cười với nó, nó khẽ nhắm mắt lại, ngủ gục. Tuy nhìn qua thì như vậy nhưng Quân ở ngay bên cạnh nó, cậu tái mặt. Nó đang nằm trên vai cậu đấy, đang yên bình chìm vào giấc ngủ đấy nhưng tại sao nhịp thở của nó càng ngày càng yếu ớt vậy? Cậu vội vàng đặt tay lên trán nó

-Hải Anh. Tỉnh lại đi. Đừng ngủ nữa. Mau tỉnh lại đi

Quân vừa cầm lấy 2 vai nó lắc mạnh nhưng nó vẫn ko có phản ứng gì. Đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi trắng bệch nhưng khuôn mặt lại đỏ ửng. Quân ko nói nhiều lời, cậu bế nó lao ngay ra ngoài. Chẳng biết là xe của ai đó đang đậu bên ngoài cửa nhưng cậu cứ chui lên

-Mau tới bệnh viện, nhanh lên!!!

Hành động của Quân khiến lái xe khiếp đảm vội vàng rồ ga cho xe lao đi. Lâm Vũ cùng Hiệu trưởng đuổi theo phía sau. Trên con đường đông đúc của đô thị, 2 chiếc xe BMW đang rượt đuổi nhau. 2 chiếc xe cùng lao đi với tốc độ nhanh nhất. Chỉ vài phút sau nó đc đưa vào phòng cấp cứu. Quân đứng bên ngoài đi đi lại lại, cứ đc 1 lúc lại ngó đầu vào trong căn phòng đang đóng chặt cánh cửa kia. Minh Thúy ôm mặt khóc trong lòng Lâm Vũ. Cả 3 ng đều vô cùng lo lắng cho nó. Nhất là Quân. Cậu biết nó bị sốt cao. Nếu như cơn mưa bất chợt của mùa đông đó ko đổ ập lên nó thì nó cũng chẳng đến nỗi như thế này. Và chợt cậu nhớ tới những gì đã xảy ra trong đêm hôm đó. Ko suy nghĩ nhiều, cậu nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện.

-Ông. Cháu xin ông, đừng mang Hải Anh đi!

Quân quỳ bên mộ của ông nó. Nếu trc đây có ai đó làm như vậy, cậu sẽ khinh thường nói “mê tín” nhưng bây giờ thì ngoài làm như vậy thì cậu ko biết mình còn phải làm gì và có thể làm gì nữa. Nước mắt cứ thế chảy mãi trên khuôn mặt cậu. Quỳ ở nơi này, cậu mới phát hiện, nó đối với cậu quan trọng như thế nào. Cậu sẵn sàng vì nó mà đêm trời trở lạnh hay mưa bão đều lao đi tìm nó, cậu vì nó mà buông tha cho hết thấy những gì từ trc tới nay cậu vẫn làm, cậu vì nó mà cười, vì nó mà khóc. Cậu hối hận vì tại sao lúc trc ko đối xử tốt với nó hơn để bây giờ, cậu lại phải ở nơi này mà cầu xin ng đã khuất.

-Ông. Hãy cho cháu 1 cơ hội, cháu sẽ mang hạnh phúc đến cho Hải Anh, chỉ xin ông, đừng đưa Hải Anh đi, đừng mang cô ấy rời khỏi cháu.

Quân vừa quỳ vừa khóc lại vừa lẩm bẩm. Những tiếng nói trầm ấm chân thành của cậu khiến cổ cây cũng cảm động mà khẽ lay, tiếng khóc thổn thức của cậu khiến ông trời cũng phải đau lòng mà rơi lệ. Bóng dáng cậu quỳ trơ trọi trong trời mưa âm ỉ khiến ng ng đều phải xót thương. Thế nhưng ko có tiếng đáp lại sự u uất trong lòng cậu. Cậu vô lực ngồi xuống đất. Mưa rơi tạt trên ng cậu. Phía xa, 1 chiếc ô màu xám tiến dần tới

-Anh hãy đứng dậy đi. Làm vậy ko phải phong cách của anh

Quân giương cặp mắt đờ đẫn lên nhìn lên con ng đang đứng dưới chiếc ô màu xám đỏ.

-Hải Anh là ng ông yêu quý nhất-ng nọ đều đều nói rồi đặt 1 bó hoa cúc trắng xuống trơ mệ ông nó-Vậy nên ông sẽ ko đưa Hải Anh đi đâu. Phải ko ông?

-Cậu...là ai?

-Tôi là Hoàng Hải Phong, em trai Hoàng Hải Anh.

Quân giật mình. “Em trai ư? Thế mà cậu lại đi ghen với em trai của cô ấy sao?”. Quân tự chế giễu bản thân mình rồi lại giương mắt nhìn Phong. Mặc dù nói 2 ng là chị em nhưng tại sao, cái cảm giác Phong có tình cảm đặc biệt với nó khiến cậu ko thể nào phủ nhận đc. Như hiểu những gì Quân nghĩ, Phong cười kéo Quân đứng dậy

-Anh đừng nghĩ nhiều. Tình cảm của tôi đối với Hải Anh là hoàn toàn trong sáng.

-Hải Anh? Tại sao cậu ko gọi cô ấy là chị?

-Bởi vì tôi ko thể. Hải Anh là ng chị mà tôi yêu quý nhất, chị ấy thành ra thế này tôi cũng có 1 phần trách nhiệm. Anh muốn nghe tôi kể 1 câu chuyện xưa chứ?

Quân vẫn vẻ mặt mờ mịt nhìn Phong, 2 ng đứng trơ mệ ông nó nói chuyện. 1 cảnh tượng hùng vĩ, 2 mĩ nam nói chuyện ở nghĩa địa dưới 1 bầu trời mưa dầm dề cùng từng cơn gió mùa đông rít gào len lỏi của màn mưa lạnh lẽo

-Lúc bé. Tôi và Hải Anh cùng tập võ bên võ đường. Từ bé, cơ thể tôi đã luôn yếu ớt nhiều bệnh, thế nên ông dạy tôi 1 môn võ dưỡng sinh giúp tăng cường sức khỏe nhưng vì lúc ấy chỉ có 1 mình tập nên tôi rất chán nản. Để khích lệ tôi, Hải Anh cũng cùng tập bài võ đó cùng tôi. Từ đó về sau, 2 chị em tôi cùng tập chung 1 bài võ, cùng học các bài trị thương bằng huyết đạo của ông. Nhưng có 1 ngày...tôi lúc ấy khoảng 10 tuổi. 1 lần, tôi bỏ tập theo mấy võ sinh trong võ đường đi chơi. Tôi đã đi theo họ suốt 3 ngày, họ đưa tôi đi nhiều khu vui chơi, mua cho tôi nhiều đồ chơi lạ. Tôi rất thích, thậm chí còn có ý nghĩ ko muốn quay về nữa.-Nói đến đây Phong ngập ngừng nhìn mệ ông cười khổ

-Sau đó thế nào?-Quân buột miệng hỏi thăm, Nhìn nụ cười của Phong, cậu biết hẳn là đã có chuyện gì đó xảy ra

-Tối ngày thứ 3. Những ng đó bỏ tôi bên trong 1 khu vui chơi, họ nói đi mua kem cho tôi nhưng họ ko quay lại nữa. Còn tôi cứ ngây thơ đứng đó mà ko hề nghi ngờ. Mãi tới khi ng bảo vệ phát hiện tôi đang ngồi co ro dưới ngôi nhà bóng thì tôi mới biết, mình bị ng ta lừa. Tôi hoảng sợ và bỏ chạy-Phong thở dài, trời cũng tạnh mưa hẳn, cậu cụp ô xuống-Rất giống trong phim đúng ko? Hải Anh là ng đầu tiên tìm thấy tôi rồi đưa tôi về nhà. Lúc tìm thấy tôi, Hải Anh xoa đầu tôi cười mà ko nói hay hỏi han gì. Mọi chuyện rồi thì cũng sẽ qua nhưng tôi ko ngờ, vì chuyện đó, Hải Anh bị ông phạt rất nặng. Thậm chí đến chính bản thân chị ấy cũng tự trách mình

-Tôi ko hiểu. Chuyện đấy có liên quan gì tới tình cảm của cậu giành cho Hải Anh?

-Vài tháng sau khi chuyện đó xảy ra. Hải Anh luôn hết sức chăm sóc tôi. Chị ấy ko để tôi chịu 1 tia tổn thương nào, dần dần tôi ỷ lại vào chị ấy mà ko hề phát hiện. Ngoài tôi, Hải Anh ko quan tâm đến bất kì ai khác. Dần dần, chị ấy mắc bệnh trầm cảm. Tuy ko phải nặng nhưng ngoài tôi, chị ấy ko còn biết đến sự tồn tại của ai khác. Cũng từ đó, cuộc sống tại trg học của chị ấy cũng dần gặp khó khăn, chị ấy bị bạn học

ghét bỏ nhưng chị chỉ cười mà chưa hề hé răng nói 1 câu nào. Tôi cũng chỉ vô tình biết đc chuyện này, nên từ đó, tôi ko muốn ỷ lại chị ấy nữa, tôi muốn che chở và bảo vệ cho chị ấy.

-Ý cậu là bởi vậy nên cậu vẫn luôn chỉ coi Hải Anh là chị gái? Nhưng cách quan tâm của cậu...

-Đúng vậy. Với tôi Hải Anh là chị gái, vĩnh viễn đều là như vậy

-Cậu biết Hải Anh ko phải chị ruột?-Quân nói ra câu nói mà chính cậu cũng ko tin tưởng lắm

Phong cười khỏ gật đầu

-Á Á đã cho tôi biết. Sau khi uống say, cô ấy đã nói cho tôi biết

-Vậy tại sao cậu ko nói cho Hải Anh biết?

-Lúc ấy Hải Anh quá trầm mặc. Tôi sợ chị ấy ko chịu đc cú shock này.

Quân thâm trầm đứng đó gật đầu. Nó dù có là 1 cao thủ thì cũng vẫn là con gái, trái tim của nó vẫn quá yếu đuối.

-Anh thực sự sẽ mang đến hạnh phúc cho chị ấy như những gì mình đã nói chứ?

Chợt Phong hỏi Quân 1 câu hỏi khiến cậu giật mình, bất giác cậu gật mạnh đầu đồng thời vẻ mặt thể hiện rõ sự cương quyết của bản thân mình. Phong nhìn thấy biểu hiện của Quân thì cười nhẹ, nhanh như cắt 1 cú đấm trời giáng nhằm thẳng vùng bụng của Quân đánh tới. Quân bị phản ứng nhanh nhẹn của Phong làm giật mình ko kịp phản ứng. Phong thấy Quân nằm trên đất, quần quai ôm bụng thì mới vừa lòng cười tươi

-Hi vọng anh sẽ nhớ cảm giác này, nếu để chị tôi bị tổn thương Tôi sẽ ko tha cho anh

Quân lồm cồm bò dậy, cậu ôm bụng cười sảng khoái

-Tôi sẽ ko để cậu có cơ hội đó đâu, em vợ ạ

Phong mỉm cười. Câu nói của Quân khiến cậu vừa lòng. Cậu ko mong muốn gì xa vời, chỉ hi vọng chị cậu có thể thoải mái sống tiếp. Những năm tháng vừa qua, chị cậu đã phải chịu nhiều đau khổ cũng như uất ức. Lúc ấy cậu ko giúp đc chị mình nhưng ko có nghĩa bây giờ cậu cũng ngồi nhìn chị mình đau lòng mãi như vậy.

27. Chương 27

Mặt trời dần ló dạng, những tia nắng ấm áp lại trải dài trên khắp mọi ngõ ngách sưởi ấm mọi vật qua 1 đêm sương lạnh lẽo. Thu qua đông đã tới. Mọi ng mặc những bộ đồ ấm áp, những cô bé, cậu bé học sinh vẫn vui đùa trên đg, những cô gái, chàng trai vẫn tiếp tục hỏi hã, những cặp tình nhân vẫn ngọt ngào bên những chiếc bánh nóng mới ra lò hay chỉ đơn thuần là trùng hợp nhìn nhau rồi cười 1 cái. Nó lại nằm viện 1 lần nữa. Đây là lần thứ 3 trong năm nó phải nằm viện nhưng nó lại ko thấy buồn chút nào. Đang ngồi bên cửa sổ nhìn những ngắm quang cảnh bận rộn của mọi ng thì có ng bước vào phòng nó. Nó quay đầu lại rồi cười với ng vừa bước vào

-Buổi sáng tốt lành!

-Buổi sáng tốt lành! Sao lại ra đây đứng, sẽ bị lạnh đấy

-Ko sao. Ko lạnh

-Còn dám nói nữa, mau nhìn xem, tay em cũng đã lạnh đến đỏ cả lên rồi còn nói ko lạnh

Quân vừa nói vừa áp 2 bàn tay mình vào tay nó. Nhiệt độ của bàn tay của Quân khiến nó thoải mái hơn. Việc Quân thay đổi cách xưng hô nó cũng chẳng còn lạ lắm nữa. Lúc đầu, nó hỏi Quân tại sao, Quân chỉ nói, tại vì sinh tre nó nên gọi thế cũng chẳng sao. Cứ vậy thành quen, nó cũng chẳng còn thấy lạ gì nữa.

-Hôm nay Quân ko đi học à?

-Cô bé ngốc!-Quên vuốt nhẹ sống mũi nó-Với anh, em quan trọng hơn mọi thứ

Hành động của Quân khiến nó đỏ bừng mặt, vội vàng quay đi, nó chạy lại giường bệnh, nhìn bọc đồ Quân vừa mang tới. Bên trong là 1 hộp cháo gà còn nóng hổi, nó hớn hở

-Wow. Là cháo gà.

Nó thích ăn cháo gà điều này ko cần phải bàn cãi, nhưng nó lại ko ngờ Quân biết điều đó. Vui mừng khi biết Quân cũng quan tâm tới mình khiến nó vội vàng đổ cháo ra bát bắt đầu ăn

-Aaaaaa. Nóng quá!

Nó vội vàng ăn mà quên mất món cháo gà vừa ra lò vẫn còn rất nóng. Nó vội vàng đặt bát cháo xuống rồi đi tìm nước uống. Quân thấy vậy thì giúp nó rót 1 cốc nước lạnh

-Hậu đậu!

Vừa đưa nước cho nó Quân vừa cười xoa đầu nó. Nó nhận lấy cốc nước trong tay Quân, uống 1 ngụm thì thấy đỡ hơn 1 chút, đặt cốc nước xuống, nó lại cầm bát cháo lên, nhìn khoái nghi ngút từ bát cháo tỏa ra mà nó ngao ngán

-Thế này thì bao giờ mới đc ăn?

-Ngốc!-Quân cốc yêu nó rồi cầm lấy bát cháo. Cậu thổi nguội từng thìa cháo rồi đút cho nó ăn

Nó cứ ngồi ngoan ngoãn trên giường hưởng thụ sự chăm sóc tận tình của Quân. Có thứ gì đó khiến nó cảm giác món cháo hôm nay ngọt hơn mọi hôm. 2 ng cứ ta đút người ăn như vậy, cho đến khi cả bát cháo đều đc nó xơi ngon lành thì 1 đoàn bác sĩ cùng y tá tiến vào

-Hải Anh, hôm nay thế nào?

-Dạ, cháu đỡ nhiều rồi ạ

Mấy lần nhập viện đều trong tình trạng nguy kịch khiến nó và nhóm bác sĩ, y tá này cũng khá quen thuộc với nhau. Bác sĩ hỏi thăm nó rồi đo nhiệt độ cho nó. Thường thì chuyện này để y tá làm cũng đc nhưng nó từng có tiền án hơn 1 tháng trc vừa nằm viện vì viêm phổi nặng nên bác sĩ cũng ko dám lơ là sợ có di chứng

-Xem ra vài ngày nữa là có thể xuất viện đc rồi-Vị Bác sĩ cười cười ghi chép gì đó

-Bác sĩ, chính xác là bao lâu nữa cháu có thể xuất viện đc rồi?-nó dùng vẻ mặt chờ mong nhìn bác sĩ

-Sao vậy? Có bạn trai chăm sóc tận tình nên ko nỡ à?-Mấy chị y tá trêu chọc nó

-Ngày nào cũng có bạn trai bên cạnh như vậy thật hâm mộ em quá à

Mấy chị y tá ở đây rất tốt bụng và vui tính. Mỗi lần nó nằm viện đều đc họ chiếu cố và trò chuyện khiến cô cũng bớt buồn hơn.

-Mấy chị đừng nói linh tinh, cậu ấy ko phải...

-Oa, Hải Anh, tại sao mới ra viện lại vào nữa rồi?

Nó chưa kịp nói dứt lời thì 1 cô gái đã lao vào, ôm chầm lấy nó 'nức nở' mãi ko thôi

-Sa...satel...chị...chị nghệt...thở...

Thấy vậy Satel mới buông nó ra. Nhanh chóng hấp thu dưỡng khí để duy trì sự sống, nó mau chóng chỉ chính

-Em làm gì mà giờ mới lộ mặt ra vậy hả? Tưởng em đã quên chị rồi chứ

-Oan uống quá. Em bị Anh Dương điều sang Pháp công tác, vừa trở về là em tới thăm chị ngay nè. Đến đồ đạc còn chưa kịp cất nữa. Chị xem

Nói đoạn, Satel chỉ về phía chiếc vali bị cô nàng dựng ở góc tường. nhìn bộ quần áo cô đang mặc, nó buột miệng

-Satel, em bao nhiêu tuổi rồi?

-Năm nay là em 16 rồi

-16? Vậy anh Dương thuê em ko phải là vi phạm luật lao động rồi sao?

-cũng ko thể nói vậy, công việc của em cũng chỉ đơn giản là dùng thử 1 vài chương trình mới rồi nói cảm nhận ra thôi. Hoàn toàn ko vi phạm luật pháp nha

-Còn Dark đâu? Sao anh ấy ko tới thăm chị?

-Hơ? Chị chưa biết gì sao? Anh Dương vừa anh Dark cùng qua Xin dc 10 ngày rồi. Chị ko biết gì sao?

Nó cười cười nhìn Satel. Lúc ấy nó còn đang nằm trên giường thì làm sao mà biết dc cái chuyện kinh thiên động địa đấy chứ? Bác sĩ sau khi kiểm tra kĩ càng cho nó 1 lượt thì thông báo ngày mai nó có thể ra viện dc rồi. Nó vui mừng ôm chầm lấy Quân mà chẳng thêm suy nghĩ

-Oa. Anh Quân là bạn trai của chị Hải Anh sao?

Nó xấu hổ cúi đầu rồi buông Quân ra. Quân thì chỉ cười 2 tay đút túi quần mà ko nói gì. Kể ra cảm giác thế này cũng thú vị.

Ngày tháng lại dần trôi qua. Tháng 12 đã tới, mọi ng đang từng bừng chuẩn bị cho ngày lễ Noel nhưng ở 1 nơi nào đó, 1 ng nào đó lại tất bật chuẩn bị cho 1 ngày mà ng đó cho rằng quan trọng hơn tất cả.

Ngày 12/12, mưa bụi khê lất phất bay trên bầu trời khiến ng ta cảm thấy mùa đông càng thêm phần lạnh lẽo. Nhưng với nó thì ko vậy. Nó luôn tất bật và hớn hờ từ sáng tới giờ. Nó đã chuyển hẳn về nhà Lâm Vũ, nó cũng đã chấp nhận dc việc cha mẹ nó là Lâm Vũ và Minh Thúy. Tuy nhiên, bố mẹ Phong vẫn là bố mẹ nó, luôn luôn là như thế. Hôm nay, nó quyết định tự tay làm bánh kem sinh nhật nên từ sáng, nó đã rời giường để chuẩn bị. Nó tất bật hết chạy đông rồi lại chạy tây, bố mẹ nó chỉ đứng 1 bên nhìn nó cười. Lâm Vũ khê ôm vợ thủ thỉ

-Con gái chúng ta rất giống em. Ngày trc em cũng chuẩn bị bữa tối chờ anh như vậy có đúng ko?

-Ai chờ anh chứ? Ng ta chỉ là nấu bữa tối trùng hợp lúc anh trở về thôi-Minh Thúy nũng nịu với chồng

2 ng ôm nhau rời khỏi phòng bếp. Họ cũng có 1 món quà muốn tặng cho nó...

-AAAAAAAAAAAA. Quên mua dâu tây rồi

Nó ủ rũ nhìn chiếc bánh kem gần hoàn thành. Liếc qua chiếc đồng hồ to đùng ở giữa bếp, nó hớn hờ cời tạp dề ra rồi chạy đi

-Tiểu thư, cô đi đâu vậy

-Tôi ra siêu thị 1 lát. Tôi sẽ về ngay

Nó vớ lấy chiếc áo khoác rồi lao nhanh ra ngoài. Ng

giúp việc cũng chẳng kịp ngăn cản (Kịp sao dc. Nhỏ đó vô địch về khoản chạy mà lị)

-Hải Anh đi đâu thế?-Minh Thúy thấy tiếng nó thì tiến lại hỏi

-Dạ, Tiểu thư nói đi siêu thị, hình như nguyên liệu làm bánh bị thiếu ạ

-Con bé này cũng thật là. Việc đó kêu ng làm làm là dc rồi, sao phải tự chạy đi như thế chứ?

Minh Thúy lăm bằm lầu bầu 1 lúc rồi cũng cười bất đắc dĩ. Cô bị chồng lôi vào, ngồi trên đùi anh cùng xem lại món quà sinh nhật mà 2 ng đã chuẩn bị cho nó. Đó là 1 bộ váy màu trắng tinh khôi, bộ váy mà bất kì cô gái nào cũng ao ước dc mặc ít nhất 1 lần trong đời. Tuy biết nó ko thích mặc váy nhưng 2 ng tin tưởng, bộ váy này chắc chắn nó sẽ nhận. Hơn nữa còn là vui vẻ mà nhận

-Đúng thật là đầu với óc, sao có thể quên mua thứ quan trọng như vậy đc chứ?-Nó vừa xách túi đầu tây vừa tự gõ vào đầu mình.

Nhưng quên 1 chút cũng ko sao, hiện tại nó dám nói mình là ng hạnh phúc nhất trên đời. Vừa đi vừa nghĩ tới khuôn mặt vui vẻ của mọi ng, nó ko hề phát hiện có 1 ng đã đi phía sau mình này giờ và bắt chợt...

“Ừm...ừm...ừ.....”

Bên con đg rộng lớn, chỉ còn lại túi plastic toàn đầu tây. Chiếc túi nằm ngay bên đường còn chủ nhân của nó thì đã ko còn bóng dáng đâu nữa. Mưa vẫn cứ rơi, vẫn chỉ là những hạt mưa bụi nhưng ko ai có thể ko nghĩ tới nó. Ko khí vẫn cứ lạnh cắt da cắt thịt như thể những ng hối hả trên đg cũng ko phải ít...

-Ông chủ, nguy rồi, Tiểu thư gặp chuyện rồi

Lâm Vũ cùng vợ còn đang chìm trong ko khí ấm áp của gia đình thì 1 cô ng làm gõ cửa dồn dập. Lâm Vũ và Minh Thúy nhìn nhau xong cả 2 cùng lao ngay ra ngoài

-Cô nói gì? Tiểu thư làm sao?

-Tiểu thư nói ra ngoài mua đầu tây nhưng đã 3h rồi mà chưa về. Tôi lo lắng nên ra ngoài tìm, chỉ thấy chiếc túi plastic này ở bên đg cách cổng nhà ko xa. Tôi sợ tiểu thư...

Cô ng làm rõ ràng kể lại tường tận mọi chuyện. Lâm Vũ nghe xong đâm mạnh vào bức tường bên cạnh

-Vũ, bình tĩnh chút. Bây giờ tức giận ko phải là cách giải quyết vấn đề

-Cô, có chuyện gì mà nhìn sắc mặt 2 ng khó coi vậy? Chị dâu ạ?

Tiếng Phong từ phía sau khiến Minh Thúy giật mình quay lại. Phong và Quân đang ôm 1 cái hộp gì đó, khá to. Minh Thúy thở dài kể lại mọi chuyện cho 2 cậu nhóc nghe. Nghe xong cả 2 tái mặt.

-Chú, chú hãy kêu bọn đàn em điều tra 1 chút xem? Biết đâu có manh mối

Lâm Vũ nghe theo gợi ý của Quân, vội vàng gọi ấy tên tay chân, toàn bộ băng đảng của ông đều đc huy động. 4 giờ sau...

“Đại ca, tất cả đều đã kiểm tra hết, ko có gì bất thường cả”

-Chúng mày làm ăn cái kiểu gì thế hả? Nếu ko tìm thấy con bé thì chúng mày cũng đừng mong sống

“Đại ca, có 1 đối tượng đáng nghi nhất”

-Ai?

“Là chị dâu và Lâm Á tiểu thư ạ. Gần đây chúng em thấy chị dâu mua 1 căn biệt thự bên cạnh bờ hồ rồi cả ngày ko thấy ra ngoài”

Lâm Vũ ko nói gì nữa. Ông vừa cúp điện thoại thì Quân và Phong đều đã lao ra khỏi nhà. 2 ng cùng lên xe của Quân. Chiếc xe lao nhanh, Quân bây giờ lại càng cảm thấy sợ hãi hơn. Cái cảm giác này cậu chỉ cảm nhận thấy 1 lần khi mà nó bị Quyên bắt cóc. Nhưng bây giờ, cậu lại cảm thấy sợ hãi hơn nữa. Cậu sợ rằng bị kịch lại tái hiện và cậu ko kịp, ko kịp tới cứu nó...

-Ừm...ừ...-Nó rên nhẹ rồi từ từ mở mắt ra. Nó chợt phát hiện, mình đc đặt nằm ngay ngắn trên 1 chiếc giường theo kiểu giường của công chúa.-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA-Nó giật mình khi thấy bên cạnh mình là 1 cô gái đang nằm ngủ ngon lành

-Tỉnh rồi à?-1 giọng nói của 1 ng đàn bà từ phía bên kia chiếc giường vang lên-Đừng sợ, đó là Á Á, là em gái cô đó

-Á Á? Lâm Á? Bà là Hạ Bình? Bà đang làm gì vậy?

Hạ Bình ko trả lời nó mà chỉ cầm lấy cái thùng gì đó, đổ xung quanh giường cùng sàn nhà. Nó muốn giãy giụa thoát ra nhưng cả 2 tay 2 chân của nó đều bị trói lại.

-Cô còn nhớ tới Á Á cũng ko uống phí Á Á vì cô mà suy nghĩ nhiều như vậy-Hạ Bình cười cười rồi lui dần ra phía sau-Cô biết ko? Á Á luôn nói, ước gì nó đc như cô, nó luôn rất hâm mộ cô. Nó ước mình cũng đc như cô. hôm nay tôi đưa cô đến đây, để cô làm bạn với Á Á. Nó luôn rất cô đơn.

-Bà điên rồi, Hạ Bình.

-Đúng. Tôi điên rồi. Là bị các ng bức điên rồi

Hạ Bình vừa dứt lời thì quăng cái bật lửa vào chân giường. Lửa bắt đầu bén từ chân giường, chẳng mấy chốc đã lan tới chỗ nó nằm. Cả ng nó bị lửa bao quanh, nó đưa tay ra phía trc để lửa đốt cháy dây thừng rồi ôm lấy Lâm Á. Nhưng nó ko kịp làm gì nữa. Ko khí trong căn phòng dần dần trở nên thiếu thốn.

-Khụ khụ...Quân...Trịnh Dương Quân...khụ khụ.

28. Chương Cuối

Đúng vào lúc lời kêu cứu cuối cùng của nó dứt lời thì Quân đá tung cánh cửa chạy vào

-Hải Anh, em ở đó chờ anh. Anh sẽ tới cứu em-Quân nhìn hình bóng nó mập mờ bị ngọn lửa vây khốn mà bất lực

-Ko đc-Nc mắt nó chảy ra-Quân, nghe Hải Anh nói. Đừng tới đây, Quân sẽ bị thương-Chính bản thân nó cũng chẳng hiểu nổi, rõ ràng nó là 1 võ sinh học võ đã hơn 10 năm, tại sao việc mang theo 1 ng thoát khỏi đám cháy lại trở nên khó khăn như vậy. nó chỉ biết, bây giờ cả ng nó bải hoải vô lực. “Thuốc mê?”-1 suy nghĩ lướt qua đầu nó. Nó từng đọc thấy ở đâu đó có viết rằng có 1 loại thuốc mê khiến ng tứ chi trở nên vô lực gì gì đó nữa thì nó ko nhớ nổi

-Anh ko quan tâm, nếu em chết đi, anh sống còn ý nghĩa gì?-Quân hét lớn khiến nó bưng tai

-Đừng.-Giọng nó nghẹn ngào-Có câu nói này của Quân, Hải Anh chết cũng cam lòng. Đừng mạo hiểm vì...Hải...Anh...

Giọng nói của nó dứt quãng rồi dừng hẳn. Quân vội vàng lao thẳng vào đám cháy cùng lúc với Phong. Cả 2 cùng nhìn thấy nó đang dùng thân thể mình che chở cho 1 ai đó. 2 ng gỡ nó và ng kia ra rồi thì mỗi ng 1 việc. Cuối cùng tất cả đều đc cứu. Ra tới nơi cả 4 ng nằm yên bất động trên sàn nhà

-Oái. Em nhẹ tay chút thôi

-Cho đáng đời. Ai kêu học ng ta làm anh hùng làm gì?

Sau khi cứu nó và Lâm Á ra khỏi đám cháy, 2 cánh tay của Phong và Quân đều bị bỏng nghiêm trọng. Sau vài ngày, tình trạng của 2 ng trở nên ổn định hẳn lại. Cũng nhờ việc này mà nó phát hiện, hóa ra ng Phong thích là Lâm Á chứ ko phải là Lam Uyên như nó vẫn nghĩ. Còn Lâm Á thì sao? Có 1 ng con trai sẵn sàng hi sinh tính mạng vì mình như vậy có cô gái nào mà ko cảm động chứ? Mấy ngày nay Lâm Á luôn ở bên cạnh Phong suốt, khiến cậu chàng cười tươi tắn suốt cả ngày.

-Phong, cậu thế nào rồi?

Nó còn đang bận mài mê băng bó lại cho Quân thì Lâm Á xách theo 1 túi hoa quả vào. Ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của Phong, về mặt quan tâm, cô bé nhìn Phong lo lắng. Phong chỉ cười

-Mình ko sao. Bác sĩ nói mấy ngày nữa có thể tháo băng đc rồi

-Thật sao? Vậy thì tốt quá-Lâm Á vừa nói vừa rơi nước mắt. Thẻ có chúa là mỗi lần Lâm Á vào thăm Phong đều khóc 1 chập rồi mới thôi

-Á Á, đừng khóc nữa mà. Ko phải đã nói là mình ko có việc gì sao?

Phong nhẹ nhàng đưa tay lên gạt nhẹ nước mắt của Lâm Á. Cứ tưởng sẽ khiến cô bé nín khóc nhưng nào ngờ, Lâm Á càng ngày càng khóc to hơn, nước mắt rơi càng nhiều hơn. Phong liếc nhìn sang phía Quân và nó cầu cứu. Nó và Quân 2 mặt nhìn nhau rồi cười. Quân chỉ chỉ lên phía miệng mình rồi cười đều giả nhìn Phong. Phong đỏ mặt nhưng nhìn Lâm Á cứ khóc mãi như thế thì cậu cũng hành động. Khẽ cúi ng, 1 nụ hôn hay chính xác là 1 cách chạm môi bất ngờ xảy đến với Lâm Á. Cô nàng ngừng khóc hẳn, 2 mắt mở to, cô nhìn chăm chăm Phong

-Đừng khóc nữa. Á Á khóc nhìn xấu lắm

Nó và Quân nhìn nhau rồi lại nhìn Phong cùng Lâm Á. 2 ng cùng cười hiền. Cảm giác của nó lúc này về Lâm Á hoàn toàn khác. Nó ko còn cảm thấy Lâm Á là 1 ng đáng ghét nữa, mà là 1 cô bé đáng thương. Sinh ra trong 1 gia đình ko có tình thương của cả bố lẫn mẹ, lại còn suýt nữa bị mẹ đẻ thiêu sống. Lâm Á quá bất hạnh, so với Lâm Á thì có lẽ nó quá hạnh phúc chẳng? Nó vui vì điều đó.

-Mẹ. Con ko mặc bộ đồ này đâu-Nó kêu gào thảm thiết-Bố. Cứu con

-Hải Anh. Cái này bố ko thể giúp con rồi. Với bố vợ là nhất, con chỉ là nhì thôi

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! BẮT CÔNGGGGGGGGGGGGGGGGGGGGG

Nó hét toáng, đến gần như vỡ cả cổ họng nhưng vẫn ko thể thoát khỏi số phận bị mẹ nó trang điểm cho. Ko biết ai nói ẹ nó hôm nay nó và Quân “hẹn hò” mà mẹ nó bắt nó mặc 1 bộ váy đúng kiểu (Trời này mặc váy có mà lạnh chết). Mái tóc của nó bị uốn quăn rồi thả ra. Cuối cùng là make-up cho nó. Sau khi mọi việc hoàn thành còn bắt nó xoay vòng vòng kiểm tra từ đầu tới đuôi nữa chứ.

-Tiểu thư, Trịnh thiếu gia tới

Nghe thấy lời thông báo. Nó vợ vội cái xác tay rồi lao ra. Trong lòng nó thầm cảm ơn ng làm vừa rồi đến cả trăm lần. Vừa gặp, nó choáng váng nhìn Quân. Cậu chàng hôm nay mặc 1 bộ đồ kiểu như 1 chàng hoàng tử giữa thời hiện đại. Phong cách vẫn mang vẻ manly như cũ. Hơn nữa lại vô cùng hợp với bộ váy nó đang mặc. Lại. Quân thì có vẻ bình tĩnh hơn nó nhiều. Cậu chàng tiến lên chìa tay ra trc mặt nó. Nó ngạc nhiên

-Làm gì vậy? Chưa gì đã đòi quà rồi à?

Quân cười rồi cầm lấy 1 bàn tay nó khoác qua khuỷu tay mình. Sau đó, 2 ng cùng đi ra khỏi căn nhà trong ánh mắt hâm mộ của những ng làm và cả sự yêu thương của bố mẹ nó nữa.

-Này. Quân muốn đưa Hải Anh đi đâu vậy? Hải Anh bị say xe, ko đi xa đc đâu

Nó vừa ngồi trong xe vừa tò mò nhìn Quân. Quân khẽ đặt ngón trỏ lên giữa 2 môi nó rồi cười. Ngồi vào trc vô-lăng, cậu nhún ga rồi chiếc xe thể thao đáng quý của cậu lao đi. Nó ngồi trên xe. Nếu bình thường, nó sẽ choáng váng đến mức nôn ọe lung tung rồi nhưn

g hôm nay nó lại hoàn toàn tỉnh táo, nó tự hỏi có phải Quân để thứ thuốc chống say nào đó trên xe ko? 1 khoảng thời gian đủ để nó cảm thấy cái mông của mình bắt đầu ê ẩm thì chiếc xe dừng lại. Đây ko phải 1 nhà hàng cao cấp, cũng ko phải 1 khu vui chơi nhộn nhịp. Ở đây là 1 sân vận động. Lúc này cả sân vận động vắng tanh. Nó khó hiểu nhìn Quân nhưng Quân thì lại cười rồi ôm nó đi lên trên chính giữa sân vận động. Cậu lùi lại cách nó 1 khoảng khá xa rồi “Bốp, bốp, bốp”. Cậu vỗ tay 3 cái. Sau khi tiếng vỗ tay chấm dứt thì hàng loạt pháo hoa đc bắn lên bầu trời đêm. Nó ngạc nhiên ngắm nhìn những loạt pháo hoa thay phiên nhau đc bắn lên. Những dòng chữ bằng tia laser đc viết lên “X’mas to Hải Anh”. Nó còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì tiếng hát bài “Merry Christmas” vang lên. Nó nhìn về phía khán đài. Lúc này, trên khán đài đông nghịt ng, mỗi ng cầm 1 cây nến nhỏ và cùng hát vang bài thánh ca trong đêm Noel. Nó nở nụ cười nhìn Quân đang đứng ở cách nó 1 đoạn khá xa. Xem ra Quân đã đoán trc, khi kích động nó sẽ đánh ng nên cậu đã chọn 1 khoảng cách an toàn ỉn. Bài thánh ca kết thúc, dàn nhạc bắt đầu chơi hàng loạt những bản nhạc Giáng sinh ko tên. Đền 4 phía sân vận động đều đc bật lên, từ giữa khán đài, 1 top ng đang đi dần tới phía nó. Trên tay mỗi ng cầm 1 hộp giấy. Lớn có, nhỏ có. Nó nhìn mà choáng ngợp. Top ng đó là đám bạn nó. Mỗi ng đều cười 1 cách bí hiểm. Mỗi ng đặt hộp giấy của mình xuống xung quanh nó, xếp thành 1 vòng tròn quanh nó và “Phập” Tiếng những mũi tên lửa đâm thẳng vào mỗi hộp. Cả khán đài đều im lặng. Nó giật mình nhìn những mũi tên, sau khi cháy hết, tất cả các mũi tên đều lộ ra những bông hoa màu trắng.

-Là...Hoa bách hợp?

Nó vui mừng nhìn những đóa bách hợp trắng muốt dần dần hé lộ trong màn lửa đỏ rực. Chiếc hộp to nhất ở trong giữa bắn thẳng lên ko trung. À. Pháo giấy. Nó chìa tay ra hứng những mảnh giấy nhỏ. Lúc ấy nó mới biết, đây ko phải là giấy mà là cánh hoa có gắn kim tuyến tạo cảm giác sáng lấp lánh như giấy bạc. Nó cười tươi nhìn Quân đang đi dần lại phía nó. Quân rút từ ngực áo ra 1 chiếc hộp nhỏ. Hỏi mọi ng ai cũng đoán đc đó là gì rồi nhĩ?

-Hải Anh. Hôm nay là ngày lễ Noel, anh định tặng món quà này vào sinh nhật 18 của em nhưng ko kịp-Quân khẽ ho nhẹ rồi tiếp tục, nó thấy gương mặt cậu hơi có vẻ đỏ lên-Anh muốn đem cả cuộc đời mình tặng cho em. Hải Anh, lấy anh nhé?

Nói rồi Quân quỳ 1 gối xuống, mở chiếc hộp nhỏ màu trắng đó ra. Bên trong là 1 chiếc nhẫn cũng màu trắng, nó đoán là mẫu thiết kế riêng bởi nó chưa từng nhìn thấy chiếc nhẫn nào như vậy cả. Quân đưa chiếc nhẫn đến trc mặt nó. Còn nó thì vẫn ngây ngốc đứng đó nhìn cậu

“Biss, Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Tiếng những ng trên khán đài, những ng bạn của nó vang lên rầm rộ khiến nó ngạc nhiên nhìn lại. nó chợt cảm thấy xấu hổ. Thấy bố mẹ của nó và ông Quân đang đứng 1 bên gật đầu rồi cười vui vẻ nhìn nó. “Hóa ra mình bị lừa à?” Thảo nào nó thấy có chỗ nào đó ko bình thường. Nó cười rồi cúi đầu, lấy từ trong chiếc xác của mình ra 1 chiếc hộp bằng gấm dài. Nó mở chiếc hộp ra. Bên trong là 1 sợi dây chuyền dành cho nam. Nó đặt chiếc hộp trở lại trong xác tay thuận tay nó ném chiếc xác qua 1 bên, cúi ng, nó thấy Quân đeo sợi dây chuyền lên cổ cho cậu

-Quân biết, khi con gái tặng dây chuyền cho con trai có ý nghĩa gì ko?

Nó vừa nói vừa rút từ trong cổ áo mình ra 1 mặt dây chuyền khác. Nó cũng đeo 1 chiếc giống của Quân. 2 sợi dây chuyền này vốn là 1 đôi. Mặt đá của Quân có hình chữ A với hình trái tim bên trong, còn của nó là chữ Q với mũi tên xuyên qua. Khi 2 mặt đá này đặt cạnh nhau thì sẽ tự động hút nhau như nam châm, tạo hình mặt đá mới với hình 2 chữ A và Q lồng vào nhau cùng với hình 1 trái tim có 1 mũi tên xuyên tâm. Quân nhìn sợi dây chuyền rồi cười. “Hi vọng ng mình yêu sẽ luôn bên mình”-Sợi dây chuyền của nó có 1 ý nghĩa như thế. Quân đứng dậy, rút chiếc nhẫn trong hộp ra rồi đeo vào ngón áp út cho nó. Đeo xong, cậu cúi đầu hôn nhẹ lên chiếc nhẫn rồi cũng giơ bàn tay trái của mình lên. Ngay tại ngón áp út của Quân cũng có 1 chiếc nhẫn, cùng 1 đôi với chiếc nhẫn đang ở trên tay nó. Nó và Quân cùng cười, 2 cái trán của 2 ng khẽ蹭 vào nhau. Quân nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cái eo của nó rồi cúi đầu, 1 nụ hôn nhẹ nhàng nhưng ấm áp đến với cả 2 ng.

“Bisssssssss”

“Bravo”

Tiếng hò reo của mọi ng đang có mặt tại sân vận động, tiếng những đọt pháo hoa liên tiếp đc phun lên. Cả 1 bầu ko khí vui tươi chan hòa vang lên. Nhưng đôi lứa thì mạnh dạn ôm lấy đối phương và hàng ngàn những nụ hôn ngọt ngào khác cũng tràn đầy cả sân vận động. Nó và Quân đứng đó. 2ng ôm nhau và kiss. Những âm thanh vui vẻ, rộn ràng của Noel tiếp tục vang vọng bên tai. Năm nay, mọi ng đều có 1 Noel vui vẻ!

*****The End*****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-ngoc>